رومیه

PA

ربیع الاخر ١٤٣٨ هـ

گڼه ٥

زیری واورئ؛ په الله تعالی قسم! مونږ به کله هم د خپل جهاد څخه دمه ونکړو، مګر د رومیه د زیتون د ونو لاندې.

أبو حمزه المهاجر-تقبله الله

الحیاة
خپرندویه اداره

د سوريې صحوات

د رواغړن ايتلاف او په طاغوت توکل او عتماد

الله تعالى د شام صحوات تس نس او جدا جدا کړل؛ د هغوی زړونه يې سره بيل کړل، په مخونو کې يې ورته هم بدلونه پيدا کړل او په خپل منځ کې يې سره وجنګول؛ تردې چې د يو بل ښتونه يې سره ووهل، دا ځکه چې دوی د هغه څه نه مخ واړوه کوم چې پرې د الله تعالى دغې وينا واجب کړی و، چې فرمايي: {وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا} [آل عمران: 103]، ژباړه: او تاسو د خلاصي لپاره د الله تعالى په رسۍ منګولې ولګوئ ټول او مه جلا جلا کيږئ.

نو دې مرتدينو په حکم او فيصله کولو کې د الله تعالى د توحيد څخه مخ واړاوه، هم ورته الله تعالى امر کړی و چې د يو امام د مشرۍ لاندې راټول شئ ترڅو د شريعت قيام وکړئ او د شريعت نه د منع کيدونکو کافرو ډلو سره وجنګيږي.

بيا چې کله د شام بعضې صحوات پدې پوه شول چې د دوی انجام هم د عراق د صحواتو په څير د ذلت او رسوايئ مخې ته روان دی، نو په خلکو کې يې د جاهليت د اتحاد يوه پوچه اوزه خپره کړه چې د يو وهمي جوړښت پر بنسټ ولاړه وه، ليکن دوی د خپلو مصالحو او شخصي ګټو پر اساس په يو بل لعنت وايي، يا داسې چې الله تعالى فرمايي: {تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ} [الحشر: ۱۴]، ته به ګمان کوې چې دوی يو ځای دي، ليکن د دوی زړونه بيل بيل دي او دا ځکه چې دوی بې عقله قوم دی.

دغه جدايي د دوی د ناکاره عمل سزا ده، الله تعالى فرمايي: {وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَى أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ} [المائدة: 14]، او ځان ته د نصارا ويونکو څخه مونږ مضبوطه وعده اخيستې وه بيا دوی د هغه څه يو بره خه هيره کړه چې دوی ته يې يادونه شوې وه، نو مونږ د قيامت د ورځې پورې د دوی په منځ کې دښمني او بغض واچاوه او ژر دی چې مونږ به دوی ته د دوی د عملونو خبره ورکړو.

او الله تعالى فرمايي: {وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ} [المائدة: 64]، يهود وايي: د الله تعالى لاس تړل شوي دي-د دوی لاسونه دې وتړل شي او پر دوی دې د دغې خبرې پر اساس لعنت وي- بلکې د الله تعالى لاسونه پراخه او پرانستي دي چې څنګه غواړي نفقه کوي او ژر دی چې ستا د رب څخه رانازل شوی کتاب به په دوی کې نوره سرکشي او کفر هم زيات کړي او مونږ د قيامت د ورځې پورې د دوی ترمنځ دښمني او بغض اچولی دی، دوی چې کله هم د جنګ لپاره اور بل کړي نو الله تعالى يې مړ کړي، دوی په ځمکه کې فساد لټوي او الله تعالى د مفسدينو سره مينه نه کوي.

صحوات که هرڅومره د يو والي کوښښ وکړي او د نويو تشکيلاتو اعلانونه وکړي، ليکن د دوی دغه سرابي(شګوګلي) غونډې به ډير ژر له منځه ولاړې شي، {مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ} [العنكبوت: 41]، د الله تعالى څخه پرته د نورو دوستانو نيوونکو مثال داسې دی لکه د غنې، چې کله هغه کور جوړ کړي او په کورونو کې ډير کمزوری کور د غنې دی؛ که دوی پوهيږي.

نو د الله تعالى نه بغير د دوی د يو بل سره دوستي، د الله تعالى د رسۍ پرته په بل څه د دوی منګولې لګول او د الله تعالى د لارې پرته په بله لاره کې د دوی جنګ کول؛ دا ټول د دې لاملونه دي چې دوی لدې هم ډير کمزوري دي چې د خپلو ځانونو لپاره کوم بيرغ وساتي او يا د خپل ځان لپاره کومه واکمني ولري، دا وروسته له هغې چې دوی د اسلام دعوه وکړه، ليکن دغه دعوه يې هغه مهال بې اساسه شوه چې کله يې د الله تعالى په ځمکه د الله تعالى د حکم د نافذوونکو پر خلاف جنګ کې د صليبيانو او مرتدينو سره دوستي او مرسته وکړه او مرتدين شول.

آيا د مرتدو صحواتو مشران د عقل نه کار نه اخلي؟ دوی بايد پدې پوه شي چې هغه راغونډيدل او منګولې لګول چې دوی ورته الله تعالى په خپل شريعت کې رابللي دي، هغه د اسلام په دين او د مسلمانانو په ټولې منګولې لګول دي نه د وطنپالنې او ډلبازۍ په تګلاره، ليکن دوی د خپلو خواهشاتو او تقليد پرته بل هيڅ نه پيژني، دوی د طاغوت د هغو "ملايانو" او د جهميت

اردوګان خپل غلامان (صحوات) نصیریانو ته پریښودل

او د جهاد څخه د ناستې د هغو "منظرینو" تقلید کوي چې د دوی د خواهشاتو تابعداري وکړي او د هغه چا خبره له دیواله ولې چې د دوی خوهشات ونه مني، خو دا چې الله تعالی هغه اوار چې دوی ته فرمایي: {اتَّبِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَا تَذَكَّرُونَ} [الأعراف: 3]، تاسو د هغه څه تابع شئ چې تاسو ته د خپل رب له پلوه راغلی او تاسو د الله تعالی نه پرته نور دوستان مه نیسئ، ډیر کم تاسو یاد ګیرنه قبلوئ.

او د الله تعالی دغه وینا: {وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّى وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا} [النساء: 115]، څوک چې د رسول مخالفت کوي؛ وروسته له هغې چې دوی ته سمه لاره په ډاګه شوې او د مومنانو د لارې پرته بله لاره نیسي، نو مونږ به یې هغه لوري ته واړوو چې د ده ورته مخ دی او جهنم ته به یې داخل کړو او ډیر بد ځای د ورتګ دی. نو دوی بیا د الله تعالی دغه امر نه نه مني.

د اسلام مجدد محمد بن عبد الوهاب د دې ډول صحواتو او منافقینو بعضې احوال شرحه کوي؛ وایي: « دوی په خپل دین کې سره جلا جلا دي، لکه چې الله تعالی فرمایي: {كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ} [المؤمنون: 53]، په دوی کې هره ډله په هغه څه چې د دوی سره دي؛ خوشحاله دي او همدا ډول دوی په دنیا کې هم سره جلا جلا دي، خو ځان په سمه بولي... د دوی په ګمان د شرعي امیر امر نه منل او هغه ته غاړه نه ایښودل یو فضیلت بلل کیږي او د خبره اوریدل او منل ورته ذلت او د ځان سپکاوی ښکاري... د دوی دین په څه اصولو بناء دی؛ چې په هغې کې تر ټولو لوی تقلید دی؛ تقلید د اول نه تر اخیره د ټولو کفارو لپاره یوه لویه قاعده ده، لکه چې الله تعالی فرمایي: {وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَى أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَى آثَارِهِمْ مُقْتَدُونَ} [الزخرف: 23]، په همدې ډول مونږ ستا نه مخکې په هیڅ یو کلي کې کوم ویروونکی پیغمبر ندی استولی؛ مګر د هغه کلي مستانو به ویل: مونږ خپل پلرونه په یو ډول دین موندلي او مونږ د هغوی په پل روان یو» [مسائل الجاهلية].

شیخ محمد بن عبد الوهاب په بل ځای کې وایي: «الله تعالی په دین کې په یوځای کیدو امر کړی او د جدا والي څخه یې منع کړې ده او دغه خبره یې مونږ ته په داسې وضاحت سره بیان کړې چې عام خلک پرې هم پوهیږي، خو بیا حالات دومره خراب شو چې د دین په اصولو او فروعو کې جدا والی علم او په دین کې مهارت وبلل شو او په دین کې په یو ځای والي امر کول د زندیقانو او لیونو خبره وبلل شوه... په دین کې یوځای کیدل هغه وخت پوره کیدیشي چې په مونږ کې د خپل امیر خبره اوریدل او منل راشي؛ اګر که دغه امیر یو حبشي غلال ولې نه وي، بیا الله تعالی دغه خبره هم په پوره توګه په شرعي او قدري ډول بیان سره واضحه کړه، بیا دغه کار دومره نا اشنا شو چې د علم ډیر دعویدار یې نه پیژني نو عمل به پرې څنګه وکړي!!!» [شپږ اصول].

د عصبیت، وطنیت او تنظیم پرستۍ په بنیاد د دغو صحواتو را یوځای کیدل او په شرک او ردت کې پاتې کیدل به د دوی قوت او جنګ ته کومه ګټه ونه رسوي، بلکې دوی به نور هم زیات کمزوري شي، ځکه په دوی کې به د عقایدو او مختلفو مناهجو ګډوډي راشي چې لې امله به یې ترمنځه نور هم سخت اختلافات پیدا شي، د دوی په صفونو کې به نورې هم شخړې زیاتې شي؛ یو بل ته به د غدر پلانونه جوړول پیل شي، والله لا يهدي القوم الظالمين.

په دوی کې چې څوک د الله تعالی په مضبوطه رسۍ منګولې لګول غواړي نو الله تعالی ته دې توبه وباسي، د اسلام په دین او مسلمان ټولي کې دې تر هغې کلک شي چې مرګ ورته راشي، که دا نه وي نو بیا دغه سړی په جهنم د ګونډې کیدونکو او د جهنم د لرګیو څخه دی.

د ابو هریره رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: (من تعلّق شيئا وُكل إليه) [رواه النسائي]، څوک چې په یو شي پورې ونښته (د زړه تعلق یې ورسره پیدا شو) نو هغه ته به سپارل کیږي.

شیخ سلیمان آل الشیخ رحمه الله وایي: «د چا زړه چې په یو شي پورې کلک شو او په داسې انداز یې ورسره تعلق پیدا شو چې په هغه یې توکل کاوه او له هغه یې امید ساته نو الله تعالی به یې هم دغه شي ته وسپاري، که چیرته د یو بنده خپل تعلق د خپل رب، معبود، بادار او مالک سره پیدا شو، چې هغه سبحانه وتعالی د هر څه رب او بادشاه دی، نو الله تعالی به یې خپل ځان ته حوال کړي، بیا نو الله تعالی د هغه لپاره کافي دی؛ هغه به یې ساتنه کوي او کارونه به ورته سموي، چې ډیر ښه بادار او مرستندوی دی، لکه چې الله تعالی فرمایي:{أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ} [الزمر: 36]، آیا الله تعالی د خپل بنده لپاره کافي ندی ؟!!، لیکن بالمقابل؛ که څوک په سحر او شیطانانو پورې ونښته نو الله تعالی به یې هم هغوی ته وسپاري چې په دنیا او آخرت کې به تباه شي.

خلاصه خبره دا شوه چې که چا د الله تعالی پرته د الله تعالی په هر ډول مخلوق وکړ؛ نو هغه ته به سپارل کیږي او شر به ورته هم د هغه له پلوه راځي؛ ځکه دغه انسان سره د الله تعالی له پلوه د خپل مقصد پر ضد معامله کیږي؛ چې دغه کړنه د الله تعالی لخوا په خپلو بندګانو کې یو جاري سنت دی چې هیڅ ډول بدلون پکې نه راځي او یو داسې عادت دی چې بل لوري ته نه اوړي؛ څوک چې د الله تعالی نه پرته په بل څه مطمئن شو، یا یې په هغه اعتماد وکړ، یا یې خپل تدبیر یو مخلوق ته حواله کړ نو الله تعالی به ورته د همدغه لوري څخه د خپل مقصد پر خلاف نتیجه ور رسوي او دا خبره په نص ثابته او په سترګو لیدل شوې؛ که چا د مخلوق په حال کې د زړه په سترګو وکتل او نو دغه خبره به ورته واضحه ښکاره شي» [تيسير العزيز الحميد].

شیخ سلیمان آل الشیخ رحمه الله بیا وایي: « تعلق کله په زړه سره وي او کله په عمل کې وي او کله په داړو سره وي، معنا دا: که چا د څه شي سره په زړه کې تعلق وساته، یا یې ورسره په زړه او عمل داړو کې وساته نو هم دغه ته به سپارل کیږي: که چا تعلق د الله تعالی سره پیدا کړ؛ د هغه نه یې خپل حاجتونه غوښتل، هغه ته یې پناه وړله او هغه ته یې کارونه سپارل نو هغه به یې د خوارۍ نه وساتي؛ هر لرې څیز به ورته رانږدې کړي او ګران کارونه به ورته اسان کړي، خو بالمقابل که چا د غیره الله سره تعلق پیدا کړ؛ په هغه

د اردوګان پوځیان صحواتي ګوډاګیان

پورې ونښته، د هغه علم، عقل، دواء یا کمال ته یې ځان وسپاره او د هغه په ځواک او قوت یې اعتماد وکړ نو الله تعالی به یې هم هغه ته وسپاري او ورته به یې پرېږدي او دغه خبره په دلائلو او تجربو ثابته ده، الله تعالی فرمايي: {وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ} [الطلاق: 3]، او څوک چې په الله تعالی توکل وکړي نو همدغه یې کافي دی؛ وهب بن منبه وايي: الله تعالی داود علیه السلام ته الله تعالی وحي وکړه: ای داوده زما دې په خپل عزت او عظمت قسم وي، زما له بندګانو هیڅ یو بنده په ما پورې د ځان تړلو او د خاصیدو کوښښ نه کوي چې زه یې دغه کار له نیته معلوم کړم او بیا ورته اووه اسمانونه او هغه څه چې په دې اسمانونو کې دي او اووه ځمکې او هغه څه چې په دې کې دي مکر او چل جوړ کړي مګر زه به ورته له دغې ترمنځ خلاصی ورکړم، زما دې په خپل عزت او لویي قسم وي، که زما له بندګانو هر بنده زما نه پرته په کوم مخلوق پورې ونښته او دغه کار یې ماته له نیته معلوم شو نو د اسمان رسۍ به یې د لاس نه غوڅه کړم او ځمکه به یې له پښو وتښتوم، بیا هیڅ پروا نه لرم چې په هره کنده کې تباه شو!!!» [تیسیر العزیز الحمید].

آیا مرتد صحوات-که د هر تنظیم او ډلې سره تعلق لري- دوی ته هغه وخت نه دی راغلی چې په خپل واقعیت کې سوچ وکړي؟ آیا دوی نه ګوري چې د دوی توکل په طواغیتو دی، د دوی دوستي د صلیب د بندګانو سره ده، صلیبیانو او طواغیتو ته د دوی وینا:{سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ}، مونږ به په بعضې مسائلو کې ستاسو تابعدار یو، دغې وینا دوی ته هیڅ ګټه ونه رسوله، مګر دومره چې فیصله کونکي عادل ذات-عزوجل- دوی او ظالم دښمن سره یواځې پرېښودل، تردې چې نصیري لښکرې او د هغوی روسي او رافضي ټلوالې پرې کورونو ته راننوتلې او د حلب په ختیځ او پخوانې ښار کې یې د دوی وینې توی کړې، د دوی مالونه یې چور کړل؟ روافض دغې ساحې ته په څو ساعتونو کې ننوتل، چې نه ورسره کوم زیرک توغندي وو، نه ورسره بې پلوټه بمبار کونکې الوتکې وې، نه ورسره داسې نړیواله ټلواله وه-کومه چې د خلافت پر خلاف جنګیږي- چې په تاریخ کې یې ساری نه لیدل کیږي، آیا دوی سوچ نه کوي؟!

د مرتدو اخوانیانو طاغوت اردوګان هم د خپلو صحواتي غلامانو لپاره هیڅ ونه کړل، بغیر لدې چې د روسیې د صلیبیانو سفاکانو سره مجلسونه وکړي، د امریکا صلیبیانو ته د وروستنو انتخابانو په نتائجو مبارکي ورکړي او په هغو مهاجرینو او انصارو حملې وکړي؛ کوم چې په حلب ښار او ریفونو کې د نصیري پرمختګ مخې ته بند و او دا هغه وخت چې مرتدو صحواتو پرې غدر نه و کړی.

هوکی! څوک چې په یو شي پورې ونښلي او د زړه تعلق ورسره پیدا کړي نو هغه ته به حواله کیږي، که چا د طاغوت سره تعلق پیدا کړ او د هغه د خواهش بنده شو، نو هغه ته به حواله شي، نو همدغه طاغوت به یې د خپلو شخصي او تنظیمي مصالحو لپاره استعمال کړي او په پای کې به یې د تاریخ ډیران ته ګذار کړي چې د دوی په څیر نور ډیر خیانتګر پکې مردار پراته دي، نو د هغه چا به څه حال وي چې په طاغوت توکل کونکی دی او د جاهلیت د بیرغ لاندې د همدغه بیرغ د پورته کولو لپاره د شام په مبارکه ځمکه کې جنګیږي؟ که چیرته طاغوت اردوګان د دی په ناموس خفه کیدی نو خپل فاجر کافر پوځ به یې د نصیري، باطني او بعثي علمانیانو په لور لیږلی وی، چې د هغو سره جنګیدلی وی او هغوی یې وژلي وی، مرتد اردوګان به صحواتو ته د ترکي پوځ په سلا کوټ کې پراته د الوتکو ضد روسي او زاړه سوري توغندي ورکړي وی، لیکن دغه کار چیرته کوي!!؟ ځکه حلب د هغه د مرتد دولت برخه نه ده او د هغه صلیبي ورونه به ورته اجازه ورنکړي چې دغه کار وکړي، نو د اردوګان بل کوم ضرورت نشه بلکې دا چې د PKK هغه مرتدین له منځه یوسي، ترڅو د اردوګان له منځه تلونکی عرش له زلزلو وژغوري.

موحد مجاهد لا تر اوسه د اسلام او سنت ته د ځان منسوبوونکو صحواتو لپاره د توبې امید لري-که هغه په حلب کې وي او که په ادلب او نورو سیمو کې او له دین څخه د وطنیت، یا علمانیت په وجه مرتد شوی وي یا د شریعت د کوم حکم څخه منع شوی وي یا یې د مرتدینو سره دوستي کړې وي- نو دوی باید الله تعالی ته توبه وباسي او په نورو معبودانو کفر وکړي، د الله تعالی لپاره دوستي پیل کړي، د هغه لپاره دښمني وکړي، د الله تعالی وحده لا شریک په لاره کې جنګ وکړي، او بغیر له کوم خجالته ابراهیمي ملت د ټولو خلکو په مخکې اعلان کړي، په الحي القیوم ذات توکل وکړي او د دغو مشروطو مرستو او کافر طاغوت څخه برائت اعلان کړي.

په دغو مرتدو صحواتو کې که چا د مهاجرینو او انصارو څخه په زرهاوو وژلي هم وي او بیا هم د توبې اراده لري نو د هغه لپاره امان دی لکه چې د امیر المومنین-حفظه الله- په فرمان کې راغلي دي دوی باید په دې پوه شي چې د مسلمان لپاره د شریعت د مشرۍ لاندې ژوند کول د هغې خاورې نه بهتر دی چې د تنظیمونو او قبائلو په قوانینو فیصله کیږي، {وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ}، او څوک چې په الله تعالی توکل وکړي هغه یې بس او کافي دی، والحمد لله رب العالمین.

د صليب زغره

د پيل نه تر دې دمه

د ترکي د مرتد پوځ

41

عرادې ويجاړ کړی شوي

د ترکي مرتد پوځ

73

تنه مړه او ژوبل شوي

د مرتدو صحواتو

79

عرادې ويجاړ شوي

مجاهدينو

22

استشهادي عمليات ترسره کړي

د مرتد صحوتو څخه

644

تنه مردار او ژوبل شوي

226

عام وګړي د ترکيې په بمبار کې وژل شوي

د مرتد ترکي پوځ

2

پوځيان ژوندي نيول شو ي وو چې په په وروستيو کې په خپله سزا ورسيدل

النبأ

ستر عالم، زاهد، عابد، داعي او مجاهد

شيخ ابو علي الأنباري تقبله الله

د شهيدانو كاروان

عراق د امريكې له حملې څخه مخكې الله تعالى عراق ته د يو تعداد موحدينو نعمت ورپه برخه كړ چې دوى د توحيد په نشر او له شرک او بدعت سره د مبارزې په لياره كې د بعث د سيكولر حزب د طغيان او ددوى له اسلام او مسلمانانو سره د دښمنۍ سره ډير سخت د جګړې او مبارزې په حالت كې و، كله چې صليبيان د عراق خاورې ته داخل شول نو همدا موحدين زمونږ يوازېنۍ سرمايه وه او د الله تعالى په فضل همدې مجاهدينو د دوى نقشې ناكامه كړلې او هغوى يې په ذلت له عراق څخه وشړل اسلامي دولت يې د رافدين پر ځمكه قايم كړ او په همدې دولت ثابت پاتې شول، د دوى له ډلې بعضې په شهادت ورسيدل او بعضې الله تعالى ژوندي پريښودل تر څو د داسې ورځې شاهدان و اوسي چې په هغې ورځې كې ټول دين الله لره شو او په هغه دولت شاهدان واوسي چې امير يې قريشي او د خلكو امورات د نبوت پر منهج اداره كوي، لدې جملې څخه يو هم الشيخ المجاهد ابو علي الانبارى تقبله الله دی چې د توحيد د خوراوي دعوت كړ، د الله له دښمنانو سره په تورې اونيزې وجنګيد، له دليل او برهان، له صبر او بلاګانو باوجود د نبوت د منهج پر اساس يې درانه قدمونه واخيستل تر هغو چې د الله په لياره كې په شهادت ورسيد، د مردار شوي صدام حسين او د ده د طاغوتي او مرتد بعث حزب د فرعوني حكومت پر مهال چې عراق يې پخپل واک كې درلود په غيرالله او وضعي قوانينو اكتفاء ونكړه بلكه مشركينو او صوفيانو، باطلو او سيكولر مذاهبو ته يې فرصت په لاس وركړ تر څو د مسلمانانو عقيدې تغير، تحريف او صوفيانو او روافضو ته يې د بدعت او شركياتو دروازې پرانيستلې، هغه وخت چې مسلمانان د دغه طاغوت د سلطې لاندی ژوند كاوه شيخ عبدالرحمن القادولي (چې دا يې حقيقي نوم وو) د تلعفر په يوه مسجد كې چې د موصل په غرب كې يې موقعيت درلود په روښانه توګه د توحيد بيان كاوه، خلک د ده په مسجد كې د جمعې په ورځ راټوليدل پداسې توګه چې حتى له مسجده بهر كوڅې هم له خلكو ډكيدلې، په همدې حال كې نومو ړي د طاغوتيانو د اطلاعاتي سازمانونو د اذيت او مزاحمت ښكار هم ګرځيده، خو نوموړي د بعثيانو له تهديدونو څخه نه ويريده او نه يې هم د مسجد په كونج كې د الله په عبادت كولو له چا څخه ويره درلوده او نه يې چا د جهاد مخه نيولای شوه، د بعث له ګوند څخه بيزاره و او دغه ګوند ته منسوب خلک يې تكفير كړل او خپل ورونه او نږدې ملګری يې د دوی تكفير ته ترغيب او تحريكول، بعثيانو او مشركينو ډير صبر ونكړ نوموړي يې په مسجد كې له خطابته او حتى له آذان كولو څخه هم منع كړ، په نوموړي يې فشار راوړ مياشت به نه پوره كيدله چې طاغوتي استخباراتو به يو ځل راغوښته، هغه مهال او وروسته له هغې چې د بعث ګوند يو شمير ناكامه جګړې له خپلو دښمنانو سره تر سره كړې او د ضعف سبب يې ګرځيدلې، دا هغه مهال و چې موحدينو د بعث د ګوند زوال او د صليبيانو د راتګ انتظار ويست خو موحدينو د يوه قوي جسم په شكل له دښمنانو سره د حتمي جګړې لپاره قدرت نه درلود او وضعيت داسې و چې هره ډله به له خپلو كسانو سره په يوه سيمه كې راټوليده تر څو افراد يو له بل سره تعارف او رابطه قايمه كړي او اصلي دين د بعثيانو د ګوند له نظرونو څخه پناه تدريس او زده كړي، لدې كار سره يو تعداد غير مرتبطې ډلې د بغداد او په شاوخوا سيمو كې، په الانبار او په صحراو كې، ديالى او كركوک كې، په موصل او تلعفر كې چې شيخ ابوعلاء (چې دا يې حقيقي كنيه وه) د موحدينو رهبر او د موحدينو د فتواو او تصميم نيونې مشر و تشكيلې شولې، شيخ ابو علاء چې د تلعفر په ښار كې ژوند كاوه فعاليت، شرعي دورى او تدريس يې يوازې تر همدې ځايه نه وې محدودې بلكې د عراق نورو سيمو ته هم، بالخصوص بغداد چې نوموړي د خپل پوهنتون دوره هلته تيره كړې وه وغځيده، هلته يې د شيخ فايز تقبله الله د سلفيانو له ډلې، د موصل د ښار د موحدينو او د عراق د شمال له كردستاني مجاهدينو سره هم رابطه ټينګه كړه چې پدی سيمه كې د انصارالاسلام جهادي فعاليتونو د سيمی مديريت كاوه، د عراق او نورو سيمو ډير شمير ځوانان د دوی په طرف راغلل او اړيكې يې ورسره پيدا شولې، د شيخ ابو علاء او د ده د ورونو دعوت او هلو ځلو رنګ راوړ او د تلعفر د ښار ډير شمير روافضو د الله په فضل توبه و ويستله او ډير شمير خلک د بعث د ګوند پر افكارو او عقايدو كافر شول او ډير شمير نورو د صدام له طاغوتي حكومت سره كار كول پريښودل او له دوی سره داسې تعداد خلک هم وو چې الله تعالى ثابت كړل، له بهترينو مجاهدينو څخه حساب شول چې وروسته بيا د الله په لياره كې په شهادت ورسيدل، دغه خلک د شيخ د دعوت پر اساس له جهاد في سبيل الله څخه غافل نشول او د كردستان په غرونو كې يې له مجاهدينو سره همغږی شروع كړه، د تلعفر موحدين هم اعتمادی او باوری خلک وو او د صدام د طاغوتي نظام او ددوی د جاهلی حزب او فوځيانو پر ضد د مسلحې مبارزې په تكل يې د مسلحو مجاهدينو د ډلو په تشكيل كې اقدام وكړ، شيخ ابو معتز القريشي تقبله الله چې د بعث له ګوند څخه د توبه كوونكيو له جملې څخه يو افسر و، د طاغوت له موالاتو او نظاميانو څخه يې د برائت اعلان كړې و د دغې ډلې د نظامي زده كړې مسئوليت پر غاړه واخيست، د الله رضا پدې كې وه چې د دغی ډلې فعاليت د بل غټ دښمن په ضد چې هغه صليبيان وو او د امريكا په مشرې يې عراق اشغال كړې و په طرف سوق كړي.

په عراق كې صليبی جګړه د بعضې پيښو او وضعيتونو لامل وګرځيده: د بعثيانو د نظام ګډوډول او په سيمه كې بې نظمي، د خلكو په لاس كې د ډيری وسلې موجوديت، د كردستان انصارالاسلام ته سخته ضربه وركول چې د دوی ډير شمير مجاهدين په كروز مزايلو په شهادت ورسيدل، له بې نظمۍ څخه په ګټې اخيستنې سره عراق ته د يو شمير مهاجرو مجاهدينو راتګ چې د دوی په منځ كې شيخ ابومصعب الزرقاوي تقبله الله هم و او همدارنګه د اخوان المرتدين د شركې عقيدو او كفري منهج رابرسيره كيدل.

له كم وخت وروسته د صليبيانو په لاس بغداد سقوط وكړ او په عراق كې ګڼ شمير مسلحې ډلې د مختلفو اهدافو او مذاهبو په شكل تشكيل شولې چې د دوی په منځ كې يوه هم د جماعت توحيد او جهاد ډله وه، دغه ډله د مهاجرينو او انصارو له مجموعې څخه تشكيل شوې وه او د دوی مشري شيخ ابومصعب الزرقاوي تقبله الله په غاړه درلوده، د انصار السنه ډله چې د

انصارالاسلام له پاتې افرادو او د عراق په مختلفو ښارونو کې د موحدینو له منتشرې ډلې څخه جوړه شوې وه هم تشکېل شوله، د دوی مشري د انصارالاسلام مشرانو کوله، ځوک چې د کردستان د غرونو د لاسه وتلو وروسته د عراق په مختلفو ښارونو کې بیا سره یو ځای شوي وو.

په تلعفر کې یوه ډله چې د سلفیانو ډله وه له انصارالسنه سره یو ځای شول چې لدې کار وروسته د کتائب محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم په نوم نظامي عملیات شروع شول ډېر ځنډ نه و چې شیخ ابو ایمان (دا د شیخ الانباری له صلیبی حملی وروسته کنیه نوم و) د انصارالسنة شرعي مشر او مسئول وټاکل شو.

الله مقدره کړې وه چې د دغو دوه شیخانو ابومصعب الزرقاوي او ابوایمان تقبلهم الله تر منځ لیدنه وشي او یو له بل سره د الله او د هغه د دین لپاره مینه وکړي، دواړه د یو بل له سلیمو عقیدو او منهجونو څخه خوشحاله او راضي شول، په همدې وخت کې د مجاهدینو عام حرکت انصارالسنة د صف د اتفاق او یو ځای والي په مقصد د شیخ ابومصعب الزرقاوي تقبله الله د مشرۍ لاندې او له القاعدې سره یو ځای کېدل رامنځته شول او د دغه هدف د تحقق لپاره یې پخپلو مشرانو او امیرانو فشار راوړ، شیخ ابو ایمان د دوه ډلو د همغږه کولو په مقصد د دوه ډلو د امیرانو تر منځ هڅه، منډې او تړړی وکړې، دا کار هم وشو او شیخ زرقاوی تقبله الله د انصارالسنة له امیر ابوعبدالله الشافعی سره لیدنه وکړه خو ابو عبدالله الشافعی د دوه ډلو له یو ځای کېدو انکار وکړ او دغه انکار یې له خپلو ملګرو سره د مشورې په اساس وکړ ځکه نوموړي د دوی له رایې او نظر څخه له پخوا پوهیده چې انصارالسنة له القاعده سره بیعت کړی.

همدا مهال و چې شیخ ابوایمان خپل بیعت له شیخ زرقاوی تقبله الله سره اعلان کړ او په بلاد رافدین کې د القاعده له تنظیم سره یو ځای شول، لدې وروسته د انصارالسنة د ډلې ډېرو مجاهدینو هم بیعت وکړ او د عراق په جهادي تاریخ کې تر ټولو لوی بیعت وشو، دغه بیعت هغه وخت وشو چې د فاتحینو د بیعت په نوم یې شهرت پیدا کړ، شیخ ابومصعب الزرقاوي تقبله الله شیخ ابو ایمان تقبله الله د خپل امارت ځای ناستی وټاکه خو ډېر وخت تیر نشو چې صلیبیانو ونیوه او د ابوغریب په زندان کې یې زنداني کړ، خو بأذن الله تعالی د صلیبیانو سترګې پرې ړندې شولې او د نوموړي شخصیت او په میادین کې د دوی په مقابل کې نوموړي په اوږ ژبې فعالیت ونه پیژندل شو او له څو میاشتو وروسته آزاد کړل شو.

صلیبی رسنیو په عراق کې د مجاهدینو د بدنامولو لپاره چې په سر کې یې شیخ ابومصعب الزرقاوي تقبله الله و ډېرې هڅې وکړې چې د صلیبیانو د دغو حملو په سر کې د اخوان المرتدینو (حزب اسلامي) مشرانو ګډون درلود، د صلیبیانو دغه حمله هغه وخت رامنځته شوه چې د شیخ زرقاوي نوم د خلکو سترګې او غوږونه ډک کړې و، په بلاد رافدین کې د القاعدې د مجاهدینو وجود د هغه چا په مقابل کې یو محکم سنګر وګرځید چې خپل ارتداد یې اعلان کړې و، هغه څه چې شیخ تقبله الله یې نا ارامه کړې و له خراسان څخه د القاعدې د تنظیم د افرادو انتقادونه وو، بیشکه چې د دوی د انتقادونو لامل د صلیبیانو د رسنیو له شایعاتو څخه رامنځته کېدل چې دوی باور پرې کړی و، خو د نورو ډلو د انحراف او د ژر کشفیدلو له امله هغوی هیڅ چاره نه درلوده بې لدې چې د شیخ زرقاوی له انصارالسنة سره د بد رفتارۍ شکایت وکړي، د انصار السنة مشرانو له عطیه الله اللیبی سره دائم ارتباط درلود دغه ارتباط د ایران له لیارې چې له دواړو لیارو یې د ارتباط نقطې (د جغرافې له مخې) درلودې ترسره کېده، دا چې د خراسان د القاعدې مشرانو د شیخ زرقاوي تقبله الله په اړه بدګوماني درلوده شیخ الزرقاوي تقبله الله یې نارامه کړې و د حل لیاره دا وه چې له خپل لوري دوی ته یو نماینده ولیږي تر څو د عراق حقایق ورته بیان او د انصارالسنة د تهمتونو حقیقت دوی ته بیان او کشف کړې، د شیخ زرقاوی رحمه الله په نظر له ابو ایمان تقبله الله څخه بل داسې بهتر څوک نه و تر څو دا ماموریت تر سره کړي، ځکه نوموړی دد ه ځایناستې و او د ده په علم او منزلت یې پوره یقین درلوده او همدارنګه نوموړی د انصارالسنة د ډلې پخوانی مشر او د دوی د پټو فعالیتونو تر ټولو پیژندل شوی څیره وه، نوموړي د خپل امیر امر ته لبیک و وایه او خراسان ته روان شو، خراسان کې یې د القاعدې له مشرانو سره ولیدل او د عراق حقایق یې ورته بیان کړل له هغې وروسته بیرته شیخ زرقاوی رحمه الله ته ستون شو تر څو د سفر حوادث او نتایج هغه ته بیان کړې.

هغه وخت چې په عراق کې صلیبي ځواکونه له شکست سره مخ وو د ګمراهانو پلانونه هم رابرسیره شول دوی د شیطانانو په څیر هڅه کوله تر څو د عراق جهاد او مبارزه د عربي حکومتونو استخبارات ونوموي او پدې ډول د جهاد دغه ثمره پټه او غلا کړې، د دوی دغو فعالیتونو ته د شیخ زرقاوی ځواب خپلو پلانونو ته پیشرفت او سرعت ورکول وو تر څو داسې یوه ډله جوړه کړي چې د عقیدې او منهج له پلوه بهترینه او په بلاد الرافدین کې د القاعدې له ډلې سره په یوه چوکاټ کې فعالیت ترسره کړي، چې دغه چوکاټ ته (د عراق د مجاهدینو د شورا مجلس) په نوم ونومول شو، مشرانو پدې اتقاق وکړ چې د دغه مجلس امارت باید په دوراني شکل له تشکېل شویو ډلو څخه تعین شي، چې د اول ځل لپاره د مجلس اختیار او فیصله په شیخ ابوایمان وشوله تر څو د مجلس امیر و اوسي، هغه هم د مجلس اولنی بیانیه مخې ته کړه او خپل نوم یې (عبدالله بن رشید البغدادي) وښود چې هغه وخت په رسنیو کې ډېر مشهور نوم و، د ۱۴۲۷ کال د ربیع الاول په میاشت کې الله ته داسې منظوره وه چې شیخ ابو ایمان له شمال څخه راشي او د تنظیم له څو تنو مسئولینو سره لیدنه وکړي تر څو سره راټول شي او د بغداد په جنوبي کمربند کې له شیخ زرقاوي سره وګوري، له بغداد څخه په وتلو کې چې په لیاره کې د تلاشۍ ډېرې پوستې موجودې وې او دوی هم مجبور وو چې له همدې لیارې لاړ شی نو بې له اسلحې د الله په فضل لدې ځایه تیر شول، د دغه مسیر په یوه تم ځای کې د امریکایانو چاپه په هغه ځای رامنځته شوله چې دوی هلته په یوه کور کې راټول شوي وو او د امریکایانو او استشهادیانو چې د دوی مهمان خانې ته څیرمه موجود وو سخته نښته رامنځته شوله او دا سیمه سخته بمبار شوله چې په نتیجه کې هغه استراحتګاه کشف شوله چې ابو ایمان او د ده ورونه هلته اوسیدل، صلیبیانو هغوی اسیر کړل چې دا به د الله رضا وه، دغه حادثه په بلاد الرافدین کې د القاعدې تنظیم ته تر ټولو سخته امنیتی ضربه وه چې ورسره مخ شول، په زندان کې د محققینو سترګې الله تعالی یو ځل بیا د القاعدې پر افرادو ړندې کړې، صلیبیانو چې کله ولیدل چې نیول شوي کسان له ابو ایمان څخه ډېره دفاع کوي (په زندان کې صلیبیانو نوموړي ته حاج ایمان ویل) او ډېره هڅه کوي تر څو په نوموړي تهمتونه غلط ثابت شی، دده آزادۍ ته یې رغبت درلود، حتی د ده بعضې ورونو په زندان کې ټول مسئولیت هم د ده د آزادۍ په خاطر په ځانونو ومانه، خو صلیبیان په نوموړي نور هم مشکوک شول، هغه څه چې د صلیبیانو شک یې زیاتاوه د شیخ وقار او آرامی وه، نو د ده په اړه یې تحقیق نور هم زیات کړ او د هغوی یقین زیات شو چې په تنظیم کې نوموړي مهم شخصیت دی، خو الله تعالی د دوی هڅې او تحقیق ناکام کړ او په ډېر څه چې دوی پوه شول هغه دا وو چې نوموړی د تنظیم یو غړی دی، او پدی یې ګمان راغی چې نوموړي د تلعفر امیر دی، ځکه شیخ یو وخت پدې سیمه کې مشهور او هلته یې علني فعالیت کاوه.

څو کاله یې د امریکایانو په زندان او د دوی په توقیف خانو کې د عراق په شمال او جنوب کې تیر کړل، په یوه زندان کې به یې چې لږ وخت تیر کړ نو نوموړی به یې بل زندان ته انتقال کړ، له لږ وخت وروسته به صلیبیانو تصمیم نیوه تر څو نوموړی له یوه زندان څخه بل زندان ته انتقال کړي ځکه په نورو زندانیانو به د ده تاثیر پریواته او د ده په شاوخوا به راټولیدل، په زندان کې یو مرتد وژل شوی وو او صلیبیان نه پوهیدل چې د دغې وژنی محرک څوک دی ؟! نږدې وه چې شیخ په زندان کې په شهادت ورسوي، خو الله تعالی په خپل فضل سره نوموړی د دوی له کېد څخه آزاد کړ، د ده د ځای په ځای کولو هڅه یې کوله تر څو د ده تاثیر په خلکو کم کړي خو پدی نه پوهیدل چې دوی پدی کار سره د ده ډېر خدمت کوي، هر کله به چې نوي ځای ته انتقالیده نو د تعلیم او دعوت یو نوی میدان به رامنځته کېده، د دعوت ډېر تمرکز به یې په حکم کې د الله په توحید، د شرک او اطاعت په امورو او د وضعی قوانینو د قصر په اړه کاوه، هر زندان ته به چې انتقال کېده هلته به یې د یوسف علیه السلام د زندان کیسه کوله "ىا صَاحِبَيِ السِّجْنِ أَأَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ». " ای زما بندی ملګرو! آیا ګڼ شمیر خدایان بهتر دي او که یو او قهار خدای؟

نور ملګري او ورونه به پرې راټولیدل تر څو لده څخه علم ترلاسه کړي او په هر ځای کې د هر کار لپاره د دوی لپاره امیر او مشر و اوسي، په هغه وخت کې د اسلامي دولت ډېرو مجاهدینو له ده څخه درس زده کړ لدې جملې څخه دوه زړور والیان مناف الراوی او حذیفه البطاوی تقبلهم الله وو، چې الله تعالی نوموړي په بغداد کې د روافضو لپاره یو عذاب ګرځولی وو، دده د زندان پر مهال د عراق د جهاد په تاریخ کې مهم واقعات رامنځته شول؛ داسې چې شیخ ابومصعف الزرقاوي تقبله الله دیالا ته د اسلامي دولت د قائمولو او د اوضاع

جوړونې لپاره لاړ خو نوموړي مخکې لدې چې د اسلامي دولت د جوړېدو اعلان وکړي د صليبيانو په لاس په شهادت ورسيده او له هغه وروسته شيخ ابوحمزه المهاجر تقبله الله بيرغ پخپل لاس کې ونيوه او په بلاد الرافدين کې يې د القاعده د منحل کېدو اعلان وکړ او خپل بيعت يې له شيخ ابو عمر البغدادي تقبله الله چې د اسلامي دولت لمړی امير و اعلان کړ، او له نورو لويو حادثو څخه، د نورو تنظيمونو او ډلو ارتداد! چې د امريکايي پلانونو د طرحو په اساس داخل شوي وو او پر موحدينو يې ځمکه تنګه کړې وه، د مجاهدينو وژل کېدلو زور ونيوه تر دې چې شيخ ابوعمر البغدادي او شيخ ابوحمزه المهاجر تقبلهم الله هم په شهادت ورسيدل چې لدې وروسته ابوبکرالبغدادي حفظه الله د اسلامي دولت بيرغ په لاس کې ونيوه او د عراق د اسلامي دولت د تاريخ يوه نوې مرحله شروع شوله، شيخ ابوعلی الانباری د دغې مرحلې په شروع کې چې تر ټولو مهمه پيښه يې د عراق د اسلامي دولت د مجاهدينو شام ته داخليدل و، دا له هغې څخې وروسته چې ډير شمير عربي مملکتونه يې په ترڅ کې وښوريدل او دا کار د (ثورات الربيع العربي- د عربو د پسرلي انقلاب) په نوم ونومول شو، نو په عراق او شام کې د اسلامي دولت قايم شو، نوموړی رحمه الله د ډيرو مهمو حادثو په جوړولو کې لاس درلوده او تر مرګه پکې ګډون وکړ چې بالآخره يې سترګې د دين او خلافت په اقامت منورې شولې.

د مقالې دويمه برخه:

نو پس له شپږو کلونو څخه د روافضو او صليبيانو په زندانونو کې شيخ له زندانه را ووتلو ، خو حال له هغه حاله بدل شوی وو چې د زندان ته تر تللو مخکې ليدلی و، صليبيانو د عراق مشري پس له هغې چې دوی ته تکليف او زخمونه رسيدلي وو خپل پاتې شونو مشرکو رافضي لکبو ته پرېښې وه او مجاهدين پس له عزت او واک نه دښتو او بيابانونو ته وتلي وو او په هغې کې يې خپل دولت اعلان کړې وو ، د خپل امام سره يې بيعتونه کړي وو ، او ډيرې ډلګی ورسره په بشپړه توګه يوځای شوې وې ، پس له هغې چې ډير تنظيمونه د لښکريتوب خواته تللي وو او په دغه فتنه کې غورځېدلي و، او خپل ټول عملونه يې برباد کړي وو، پس له هغې چې په ښکاره ردت کې واقع شوي وو، د طاغوت تر حکم لاندې شويو دغو تنظيمونو د چاپيره مرتدو هيوادونو څخه غوښتنه کوله چې د اسلامي دولت د دغو سترو فتوحاتو او ولکو پر وړاندې نوی ډګر بايد جوړ کړی شي، وروسته له هغې چې اسلامي دولت د شام د طاغوت بشار الأسد پر وړاندې بډې وهلې وې .

پدغه وخت کې شيخ له بنديوانۍ را خلاص شو، نو خپل هغه ورونه يې ومونډل کوم چې د ده سره په (مجلس شورى المجاهدين) کې وو، چې د ده انتظار يې کولو د دې لپاره چې دی بيا خپل هغه زوړ کار ته راستون شي د (عراق د اسلامي دولت) هغه چې دی ترينه په زندان کې خبر شوی و، او دی په زندان کې هم د خپلو ملګرو استاذ او تربيت کونکې و، نو بيا يې خپل بيعت د أمير المؤمنين الشيخ أبو بکر البغدادي حفظه الله سره د زندان څخه د خلاصيدو نه لږ ورځې وروسته تازه کړ او د اسلامي دولت د يو پوځي په څير يې کارونو ته ادامه ورکړه ، د خپل زوړ تاريخ او د شاګردانو په وړاندې د ده د منصب يې هيڅ پروا نه کوله، تر دې چې نه د ده په علم او تجربو، بلکې ځان يې تر هغو ورونو ښکته حسابوه چې د ده زندان ته له تللو مخکې هغوی د ده تر حکم لاندې وو او دغه ورونه يې داسې نه وو چې د خپلو ناشکري وکړي او ښه کار بد وګڼي او نه داسې وو چې د خلکو اندازه او د علماؤ ارزښت ورته نه و معلوم، خو بيا هم دی يې د خپل ځای مطابق ځای ورکړ او کوښښ يې کولو چې د ده علم او تجربو څخه يې فائده واخيستل شي.

نو اولنۍ کار چې ده ترسره کړ، هغه د هغو تنظيمونو سره اړيکه نيول وو چې له عراق څخه بهر وو او په ځانګړې توګه د (القاعده تنظيم) د څه برخو سره، چې د دوی سره يو نوی کانال د اړيکو لپاره بر حال کړي چې له ډيرې مودې څخه د يو څو امنيتي ستونزو له امله غوڅ شوی و، ، پدی وجه چې پر تنظيم (القاعده) باندې څه ولاړو خلکو پر اسلامي دولت د بريدونو پيل وکړ خو د دوی دا کار ورونو د جاهلانو وباله، ځکه چې رسنيو د اسلامي دولت شکل بدل کړې وو، نو شيخ أبو علي دوی ته څه ليکونه وليږلې چې دوی ته يې يو څو قضيې روښانه کول غوښتل؛ چې دهغه په فکر د القاعدې وګړو ته مشکلې شوې دي او ده دا خيال کولو پر خپل ځان چې خلک دشيخ زرقاوي تقبله الله په طريقه را وبلي، تو دغه ليکونه او پيغامونه د اسلامي دولت او تظيم القاعده تر مينځ اولنۍ د اړيکو لامل شوې.

پدغه وخت کې د اسلامي دولت د غازيانو په شام کې ډير رعب دهشت او پراخوالی و، خو سره د دغو کاميابيو او مرستو د شام څخه عراق ته راتلونکو خبرونو د خير زيری نه کوو ، په ځانګړې توګه د هغه څه په هکله چې په شام کې د اسلامي دولت د بعضې مشرانو سرغړونه کړې وه، د هغوی منډې د شرک او ردت والا خلکو لپاره، بد اداره ، قوميت او ډله بازۍ صف ته راننوتل، چې دغه خطرناکو توطيو د صف وجود ته ګواښ پيښ کړی و او امکان و چې قافله خپل مخ بدل کړي.

نو پدغه وخت کې أمير المؤمنين دا خوښه وګڼل چې څوک هلته د حالاتو اصلي څيره ښکاره کړي او د دې خبرونو حقيقت واضح شي، نو د دغه کار لپاره يې شيخ أبو علي الأنباري تقبله الله غوره کړ د هغه د غوره کولو څو لاملونه وو: تر ټولو لوی لامل يې دا وو چې جولاني د زندان له وخته پيژندلو ځکه چې هغه هم څه وختونه د شيخ سره تير کړي وو او دا جولاني مکار به شيخ ته ډير د قدر او احترام ښودنه په زندان او له زندانه بهر کوله، تر دې چې شيخ ته به يې په خپلو ويناوو کې د (محترم پلار) نسبت کولو او د شيخ وړاندې ښه ګومان وو او دا فکر يې کولو چې دا جګړې به هغه وي چې هميشه د مشر او کشر تر مينځ وي، يا د دوه همزولو مشرانو تر مينځ.

نو شيخ أبو علی الأنباري تقبله الله شام ته تر نا مشروعه سرحدونو اخوا وکړ، دغه سفر يې پر اسلامي دولت د الله ډير لوی نعمت و، چې ورسيد نو فورا يې د شام په مختلفو سيمو کې ګرزيدنه وکړه، په خپلو سترګو يې د کار په کولو کې ستري غلطيانې وليدلې ، د مشرانو او کشرانو تر مينځ په سترو سرغړونو پوه شو، چې ستر لامل يې پر د مشرانو له خوا د نه تربيت او شرعي علم نشت و، بيا هم شيخ رحمه الله دا فکر وکړ چې دا خو داسې غلطيانې دي چې په زيار او کوښښ به سمې شي، بيا لويه موقع د پټو رازونو د ښکاره کولو لپاره دا وه چې شيخ رحمه الله وغوښتل چې څه وخت د جولاني سره و اوسيږي تر څو له نږدې د ده ځارنه وکړي او د ده د کار کولو طريقه وګوري، الله تعالی په يوه مياشت يا تر هغې هم لږ وخت کې ډير حقيقتونه راښکاره کړل او دغه د ويرونکي چغه وه چې أمير المؤمنين ته يې وکړه چې په شام کې د حالاتو لاندې کول بايد وشي مخکې له دې چې د کار واګې د لاسه ووځي، نو يو پيغام يې أمير المؤمنين حفظه الله ته وليږلو چې د هغې په وجه الله د دوکه کونکي جولاني حقيقت ښکاره کړ، په ليک کې خپل ټول د سترګو ليدنې او د جولاني د ذاتي کارونو په هکله حال بيان شوی و، په کوم کې چې د جولاني په هکله داسې راغلي وو : ((دا مکار ، او دوه مخی دی، خپل ځان يې خوښ دی او د غازيانو د دين هيڅ فکر نلري، دا تياری کوي چې د دوی وينې توی کړي او د خپل ځان يادونه په رسنيو کې وګوري، کله يې چې نوم په رسنيو کې ياد شي نو داسې د خوشحالۍ نه الوځي لکه کوچنی ....)) .

دغه پيغام د أمير المؤمنين شام ته د تللو تر ټولو لوی لامل وو، سره د دې چې شيخ أبو علي تقبله الله د أمير المؤمنين حفظه الله په نيز درواغجن او غير معتمد نه و، هغه د همزولو د پسې او د پوځيانو د اميرانو سره د خلاف نه بيزار و، شيخ ابو علي تقبله الله تر نا مشروعه پولو را واوښتلو سره د لويو خطرونو چې ورته مخامخ وو او د خپل ماموريت د پوره کيدو وروسته او په شام کې د هغو بدو کارونو د ليدلو وروسته چې ده ليدلي وو د امير المومنين حفظه الله څخه عراق ته د ستنيدو غوښتنه وکړه، خو أمير المؤمنين ورته دا اجازه ورنکړه او خپله هم ورسره په سفر کې ملګری شو تر څو د هغو غلطيانو چې جولاني او د هغه ډلې تر سره کړي وې په سمولو کې مددګار شي او د ده سره پدغه کار کې يو لاس شي.

کله چې دوی شام ته ورسيدل نو جولاني او د هغه ډلګی د دوی ددې کار د مخنيولو ډيرې هڅې وکړې پدی خيال چې د دوی ساتنه وکړي، نو لږ وخت يې د پوځيانو سره ليدنې وکړې، يو څو په شمار کتنې يې د اميرانو سره وکړې چې د حقيقت معلومولو لپاره أمير المؤمنين ته کافي وې او دا ورته څرګنده شوه چې په شام کې مشرانو ورانی کړی چې په سر کې يې جولاني او او دوی د خپل ځان او خپلو برخو لپاره کار پيل کړی دی ، د پوځ او د دوی تر مينځ په اړيکو کې کار بيخي سرچپه شوی و، نو أمير المؤمنين جولاني او د ده ډلګی راوغوښتل او د دوی ځان خلاصولو ته يې غوړ کيښود او دغه مجلس هغه مشهور مجلس دی، چې دغه مکار جولاني پکې ژړلي وو او دجال هراري پکې د بيعت تازه کولو غوښتنه کړې وه، خپل نور ملګري يې هم يوائې يوائې بيعت ته راوغوښتل، تر څو خپل شوم پلان (د صف شکولو) لپاره ورته نور وخت او مهلت ميلاو شي او دوی ته په ورکړل شوي مال او سړيو کې پوره خيانت وکړي.

خو د الله په فضل د دوی دا شوم پلان او دوکه له أمير المؤمنين حفظه الله او د هغه د شورى ملګرو څخه پټه نشوه او دا أمر يې وکړ چې جولاني او د ده ډلګی له مشرۍ څخه ګوښه کړی شي او د (جبهة النصرة) لپاره کوم چې په

شام کې د عراق د اسلامي دولت نوم وو نور نوي مشران او قيادت وټاکل شي، خو وخت دومره ونه موندل شو چې بيا دغو غدارانو خپل دغه شوم پلان ته نوري تيزۍ لارې وکتلې او پر خپل امام يې د راوتلو ترتيبونه جوړ کړل، کله چې جولاني خپل هغه نږدې خلک چې د ده سره پدغه پلان کې ملګري وو را وغوښتل او خپل پدغه پلان يې پوره خبر کړل چې دې په خراسان کې د القاعدې په مشوره د عراق د اسلامي دولت سره خپل صف ماتوي، د دوی دغه غونډه چې د أمير المؤمنين أبو بکر البغدادي حفظه الله سره د بيعت څخه يې يوه اوونۍ وروسته کړې وه را ښکاره شوه ، نو پدغه وخت کې د اسلامي دولت د مشرانو غونډې دا فيصله وکړه چې د جبهة النصرې نوم ښکاره ختم کړي او دغه د اسلامي دولت يوه برخه اعلان کړي، شيخ أبو علی الأنباري تقبله الله د دغه فيصلې په سر کې تأييد کونکی و، پر کومې چې أمير المؤمنين په خپل وينا کې ودريدل وکړل، هغه وينا چې په هغې کې يې د عراق د اسلامي دولت او جبهة النصرې نوم ختم کړ او دواړه يې د د شام او عراق اسلامي دولت تر نوم لاندې را يوځای کړل.

نو پدغه وخت کې د غدارانو په لاس کې نور څه نه و مګر دا چې د القاعدې دأمير أيمن ظواهري په مشرۍ پر اسلامي دولت پاڅون وکړي، نو جولاني د ظواهري بيعت ته يې توندي وکړه د دی لپاره چې پر مجاهدينو کار ګډوډ کړي او هغوی ته دا موقعه په لاس ورنشي چې د غوره اختيار او پر ځای پاتې کېدلو فکر او سوچ وکړي، دغو غدارانو د خپل پلان لپاره يوه نوې منصوبه جوړه کړي خو د الله کړنه وه چې د شيخ أبو علی الأنباري د سفرونو او ګرځيدنو په ترڅ کې هغه د شام په بيلابيلو سيمو کې د مجاهدينو او زده کونکو څخه ډير خوښونکي او مينه کونکي پيدا کړي وو، ، نو دغه د اسلامي دولت د غازيانو په شام کې د کلک والی تر ټولو لوی لامل و، د جولاني لخوا پدغه جوړه شوې فتنه کې نو بيا د مجاهدينو پوهولو او هغوی ته د جبهة النصرې د ختمولو ډاډ ورکولو وخت وانخيست مګر يو څو ليدنو کتنو، تر دې چې د ډيرو ولايتونو پوځونه پر خپل بيعت چې د أمير المؤمنين سره يې کړې وو کلک ودريدل ، د دی لپاره چې د دغو غدارانو د پښو څخه دا پاتې شته ولکه هم ختمه کړي، د دوی په صف کې نور څوک نه وو پاتې شوي مګر هغه چې يا ناخبره وو يا د خپل ذاتي ګټو لپاره ورسره وو او يوه ډلګی د هراري دجال سره په ختيځه سيمه کې پاتې وه ، د دوی هر څه تس نس شول او نور ورته څه نه وو پاتې مګر دا چې د ظواهري رذيل د مشرۍ مشهوره قضيه يې را منځته کړي، هغه چې دوی د ده او مړ ابو خالد سوري سره په ګډه برابره کړې وه.

پدغه وخت کې د دوی غصه پر شيخ أبو علی الأنباري تقبله الله وروسته له هغې چې د دوی پلانونه يې ورته شنډ کړل تر دې حده ورسيدله چې د هغه او د هغه د څو نورو مجاهدو ملګرو د وژلو پلان يې درلود او سرحد يې پوره بند کړ تر څو د اسلامي دولت د شام او عراق دواړه برخې په خپل منځ کې اړيکه ونه نيسي خو بيا پدې هم ويريدل چې دوی ته د اسلامي دولت د اتلو شاړليو غصه او زور دواړه معلوم وو، پدې هم پوهيدل چې د اسلامي دولت د امنيت شاسواران څومره تيز دي او د دوی خبر تر عراقه رسولی شي او بيا که دا راز ښکاره شو ددوی به څه حال وي.

شيخ تقبله الله د شرعي کميسيون د مسؤل په حيث خپل کارونه په شام کې مخ پر وړاندې روان کړل، په شام کې د شام پر ټولو کارونو د عامې لجنې يو غړی و، د ډيرو مسؤليتونو له امله پرې دغه وخت تر ټولو سخت تير شو بل لدې امله چې پر شرعي زده کړو يې ډيره توجه کوله او د تنظيمونو او ډلګيو سره د سيمو په هکله د جوړجاړي کارونه يې هم تر سره کول، له دې پرته د اسلامي دولت د ولکې په ساحوک د جوړو شويو محکمو د قاضيانو او شرعي محکمو څارنه هم کوله.

د شيخ تقبله الله له غوره صفاتو څخه دا هم و چې د دغو تنظيمونو او ډلګيو ته د دعوت کولو څخه هيڅکله نه نا اميده کېده، د دوی مشرانو ته به يې همدا نصيحتونه کول چې د مرتدو طاغوتي مملکتونو سره اړيکې مه نيسئ ځکه که دوی ستاسو سره کوم د مرستې وړانديز وکړي نو بيا به مو له دينه واړوي او وروسته به مو د خپلو شومو اهدافو د پوره کولو لپاره د اسلامي دولت پر ضد جګړې ته را وړاندې کوي د هغو لښکريانو په څير چې دوی مخکې په عراق کې را پورته کړې وو، خو د الله کول وو چې د څو لږو مياشتو وروسته دغه تنظيمونه د اسلامي دولت پر خلاف جګړې ته را وړاندې شول او په ادلب، حلب، ساحل او ختيځو سيمو کې يې د مجاهدينو سره غدر وکړ چې دا قيصه مشهوره ده.

په شام کې د دغو لښکريانو د پلانونه شنډ شول او پر اسلامي دولت د الله تعالی د احسان له مخې په پراخو سيمو ولکه وشوه، کار لړ لړ پيل شو د دی لپاره چې د دولت مؤسسې بعضې جوړې شي چې په ترڅ کې يې د سيمو د اداره کولو او د الله دحکم نافذولو اداري وې، نو شيخ أبو علی الأنباري تقبله الله د دغو ديوانونو پر سر و او په ځانګړې توګه د شرعي ديوانونو، لکه د حسبې، دعوت او زکات ديوانونه، ورسره د ښوونې او علمي څيړنو ديوان، دلته بيا د (شرعي هيئت) نوم ختم شو او ټول کارونه ديوانونو ته وسپارل شو.

بيا چې کله الله تعالی اسلامي دولت ته نورې پراخه سيمې ورکړې لکه موصل او په عراق کې نورې سيمې، د عراق او شام نا مشروعه سرحد هم مات او يو ځای شو نو شيخ رحمه الله د خپلو دغو کارونو څخه استعفاء وغوښتله او غوښتل يې چې خپل هغه ځای ته لاړ شي چې د کوم ځای نه يې چې د خپل دعوت او جهاد پيل کړې و، د تلعفر ښار ته هلته شيخ ډيره موده د اسلامي دولت يو پوځې پاتې شو او په ډيرو جګړو کې يې د بې دينو کردانو، مرتدو پيشمرګانو او مشرکو ايزديانو پر ضد جنګ وکړ په سنجار غر او نورو چاپيره سيمو کې او الله تعالی په ډيرو جګړو او معرکو کې په شيخ تقبله الله د مجاهدينو پښې کلکې کړې .

د دې لويو سفرونو په پای کې د مسلمانانو د بيت المال ساتونکی وو ، د دغې وظيفې لپاره په موصل کې اوسيدلو، پر ډيرو داسې مرحلو تير شو چې غوښتل يې د اسلامي دولت لپاره يوه ځانګړې د پيسو توليد وکړي د هغو طواغيتو د جوړو شوو پيسو پر ضد چې هيڅ قيمت نلري خو په آخر کې يې الله تعالی پدغه هم سترګې يخې کړې چې د اسلامي دولت تر سيوری لاندې يې د تجارانو خرسلاو او اخيستل د سرو زرو او سپينو زرو په دينارونو او درهمونو کول وليدل

پدغه وخت کې صليبيانو شيخ رحمه الله په خپلو الوتکو او جاسوسانو څاره، څو واره يې په درواغو د ده د مرګ خبر هم خپور کړ خو دی په خپلو دعوتونو او جهادونو کې بوخت و، سره د دې چې تکليف ورته ډير وو خو بيا هم د تجارانو سره يې کتنې کولې د عوام سره يې ملاقاتونه کول په مسجدونو کې يې دعوتونه کول د اسلامي دولت په ولايتونو کې ګرځيدو او مسؤلين يې سره را ټولول تر دې چې الله تعالی يې د مرګ وخت راوستلو دا هغه مهال چې شيخ تقبله الله د سرحد څخه د تيريدو په حال کې و، د کفارو هوايي څواک چاپه ووهله او غوښتل يې چې شيخ بندي کړي ليکن هغه د کفارو په ګنه ګونه کې خپل بارودي کمربند ته چاودنه ورکړه او روافض يې په خپلو نيولو خوشحاله نه کړل.

نو شيخ عبدالرحمن بن مصطفی الهاشمي القرشي تقبله الله د شپيتو کالو په عمر ووژل شو، چې ډيری عمر يې د جوماتونو پر منبرونو ، د علم په غونډو، د مجاهدينو په صفونو، د صليبيانو او ارفضيانو د بندی خانو په ديوالونو کې تير کړی وو .

شيخ أبو علی الأنباري تقبله الله د مشرکانو په لاس ووژل شو ترڅو چې د خپلو دوو ځامنو (علاء –عماد) تقبلهما الله چې د صليبيانو سره په جنګ کې وژل شوي وو يو ځای شي او د خپلو دوستانو سره چې د ده نه مخکې شهيدان شوي وو لکه شيخ أبو مصعب الزرقاوي ، شيخ أبو حمزة المهاجر، أبو عبدالرحمن البيلاوي ، أبو المعتز القرشي، أبو الحارث الأنصاري ټول مونږ شهيدان ګڼو الله تعالی دې په شهيدانو کې شمار کړي
.

ستر عالم عابد داعي مجاهد ووژل شو او شاته يې د علم ميراث او د الله تعالی يو والی ته دعوت يې پريښود ، د شرک د ټولو ډولونو څخه ويريدل په ځانګړې توګه د تابعدارۍ شرک چې پر دې يې يو کتاب هم ليکلې وو او پر دغه موضوع يې لسکونه بيانونه، ويناوې او کتنې کړې دي.

نو الله تعالی دې دغه زمونږ مجاهد شيخ په خپلو جنتونو کې قبول کړي او زمونږ او ټولو مسلمانانو لخوا دې ورته ښه بدله ورکړي او مونږ دې ورسره په جنت الفردوس کې يوځای کړي د پيغمبرانو ، نيکانو او شهيدانو سره او د دغو خلکو دوستي ډيره غوره او خايسته ده .

په سیناء کې د حسبې د امیر سره

مرکه

پوښتنه: په سیناء ولایت کې د حسبې واقعیت څه دی؟

ځواب: الحمد لله رب العالمین، والصلاة والسلام علی نبي المرحمة والملحمة الضحوك القتال، وعلی آله وصحبه ومن والاه.

په سیناء ولایت کې په مجاهدینو د الله تعالی لوی فضل دا دی چې دوی د الله تعالی په رسۍ منګولې ولګولې، د الله تعالی د کلمې د سرلوړۍ لپاره وجنګیدل او په سختیو او ازموینو یې صبر وکړ، دا په داسې مهال کې چې یهود او مرتدین یې پر خلاف یو ځای شوي، د اسلام دغه سر سخت دښمنان شپه او ورځ کوښښ کوي چې مجاهدینو ته تکلیف ورسوي او له منځه یې یوسي، لیکن چیرته به دوی دا کار وکړی شي.

الله تعالی فرمایي: {يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ * هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ} [التوبة: ۳۲-۳۳], دوی غواړي چې د الله تعالی رڼا په خپلو خولو مړه کړي او الله تعالی بې لدې بله نه مني چې د هغه رڼا دې پوره شي، اګر که کافران یې نه خوښوي، الله تعالی هغه ذات دی چې خپل رسول یې په هدایت او حق دین رالیږلی، ترڅو یې په ټولو دینونو غالبه کړي اګر که مشرکان یې نه خوښوي.

نو د سیناء ولایت د دغو مکرونو وروسته نور هم زیات قوي شو، په مجاهدینو کې یې نور هم ایمان مضبوط شو او ثابت قدمه شول، بیا نو دوی پر وړاندې نور قدمونه هم واخیستل او په خپله کمکۍ شمیره یې د الله تعالی دښمنان وهل او تر خپل توانه یې په هغو سیمو کې د الله تعالی شریعت پلی کوو چې تر واک لاندې یې وو.

د اسلام او کفر تر منځ د دغه سخت جنګ باوجود هم د قضاء دیوان، شکایات، حسبه، دعوت او داسې نور دیوانونه او دفترونه خپل کارونه په کامیابۍ سره سرته رسوي او په سیمه کې په واقعي ډول د دوی کړنې لیدل کیږي، ولله الحمد.

د بیلګې په توګه مونږ د حسبې په مرکز کې د الله تعالی په فضل د یو شمیر ښکاره فساد پر خلاف مبارزه وکړه چې په هغې کې د سګریټو، بانجو، چرسو او د نشې ګولیو د قاچاق مخنیوی شامل و، همدا ډول مونږ د ښکاره ګناهونو او منکراتو مخه ونیوله لکه بې پردګي، اختلاط، ساز سرود، د سږو پینځې ښکته کول، ډشونه او داسې نور ښکاره منکرات.

لیکن زمونږ زیاتره پاملرنه د شرک او بدعت اعمالو ته وه؛ لکه تصوف، جادو، کهانت او د قبرونو په احترام کې له حده تیرو تنه او داسې نور.

پوښتنه: د مسلمانانو ډیری هیوادونه د صوفیت په مرض اخته دي، ځکه چې د خلکو تر منځ د شرک او بدعت په خپریدو کې د صوفیانو لوی لاس دی، بله دا چې د طاغوت بندګۍ ته مسلمانان جوړولو کې هم اړیکه ده، نو په دې اړه تاسو څه وایاست؟

ځواب: په سیناء کې صوفیت دوه مشهورو ډلو ته ویشل شوی: یوه یې علاویه احمدیه ډله ده، او بله جریریه ده.

احمدیه طریقت په جوره او چاپیره سیمو کې خپره ده، لکه د شبانه، ظهیر، ملافیه، د شیخ زوید سیمه او چاپیره سیمې یې.

هر چې جریریه سیمه ده نو هغه درې لوی زاویې لري: یوه په اسماعلیه کې د العرب زاویه، بله په الشرقیه کې د سعود زاویه چې دا دواړه د مصر په خاوره کې دي او په سیناء کې د الروضه په نوم زاویه لري، د دې بیا لاندې ډیرې زیلې دي، لکه د ابو جریر ناحیې زاویه، طویل، صباح او داسې نورې.

احمدي طریقت، د نیمې پیړۍ نه مخکې د مردار شوي ابو احمد العلاوي فلسطینی په لاس منځته راغله، چې د غزې نه یې دغه مرض راوړ، په لومړیو کې د دې مرکز په التومه کې و او د جوره زاویه یې تابع وه.

کله چې علاوي مردار شو، نو د خپلې زاویې په اړه یې خپل زوی مصطفی ته وصیت وکړ خو خلف خلفات یې د خپل ځوی لپاره نائب کړ ځکه ځوی یې ډیر کمکی و، چې پدې سره خلفات د دغه طریقت شیخ وګرځیده او جوره منځنۍ زاویه وګرځیده، بیا دغه مرتد هم مردار شو او په همدغې زاویه کې دفن شو چې د قبر نه یې لوی مندر او زیارت جوړ شو.

هر چې جریریه طریقت دی نو هغه د عید ابو جریر طاغوت په لاس جوړ شوی دی او د سعود، عرب او الروضه درې زاویې لري کومې چې مونږ لږ مخکې ذکر کړې، ان شاء الله چې په دغو سیمو اسلامي دولت کله هم واکمن شو نو فورا به دغه شرکي اثار له منځه وړي.

بیا پدې دواړو کې جریریه طریقت ډیر خپور شو چې د احمدیه په نسبت ډیر عضویت لري او تر هغې په ګمراهۍ کې هم یوه اندازه مخکې دی.

پوښتنه: هغه کوم خطرناک شرکي او بدعي اعمال دي چې دغه طریقتونه یې کوي؟

ځواب: د دغو طریقتونو د اتباعو په منځ کې شرک په ډیره لویه کچه خپور شوی، کشران پرې رالوی او مشران پرې بوډاګان شوي، نو مصیبت یې ډیر لوی او فتنه یې ډیره سخته ده.

دوی د مړو نه د نفع او ضرر عقیده لري، د هغوی لپاره ګڼ شمیر

عبادتونه کوي، لکه لمونځ، فریاد، توکل، ذبح او طواف، دوی داسې عقیده لري چې مړي د دوی او الله تعالی ترمنځ واسطې دي، لکه څرنګه چې د بادشانو خواته د تللو لپاره واسطې وي، -الله تعالی د دوی د ګمان څخه ډېر اوچت او بره دی- د دې ترڅنګ دوی په باطل کې د خپلو ملایانو او طواغیتو تابعداري کوي او په ټولو کارونو او خبرو کې د هغوی ړنده خبره اوري او مني.

نن ورځ د نړۍ په ټولو صوفیانو کې دغه کارونه سره ګډ دي، کیدیشي کوم کوچنی توپیر ترمنځ لري چې یو بل سره جلا کوي، نور ټول صوفي طریقتونه چې مونږ یې پېژنو یامو د هغې په اړه اوریدلي یا مو د هغې په اړه لوستلي؛ دوی ټول د دې یا هغې لارې څخه په شرک کې واقع شوي دي.

د احمدیه طریقت پیروکار د حلول او اتحاد ناوړه عقیده لري-نعوذبالله من ذلک- دوی وایي الله سبحانه وتعالی « په هر ساکن کې ساکن او په هر خوځنده کې خوځند دی» - الله تعالی د دوی د دې ناوړه خبرې نه ډېر لوړ او پاک دی- دا صوفیان د ابن عربي، حلاج او د کفر او ګمراهۍ د نورو ډېرو امامانو تعظیم کوي.

هر چې جریریه طریقت دی نو هغوی د زیارتونو په کفر کې ډېر مشهور دي؛ د زیارتونو تعظیم کوي، طواف ترې کوي او دې ته ورته نور ډېر شرکیات کوي، د دې ترڅنګ جریریه طریقت د روافضو سره هم اړیکې لري، ځکه چې د دوی هغه کتاب چې د قرآن په څیر یې دوی سپیڅلی ګڼي او «بستان المحبت» ورته وایي هغه یو مردار شوي رافضي (نمر اللیثي) لیکلی چې په طنطا کې اوسیده.

د دوی د شرکي عبادتونو څخه یو هغه دی چې د سیناء په یو شمیر برخو کې یې دوی کوي د «الحضره» په نوم؛ په دغه مجلس کې دوی د هرې جمعې او دوشنبې په ورځ راجمع کیږي او په اجتماعي ډول په یوه غږ ذکر کوي، سرونه خوځوي او داسې اذکار کوي چې شرک اکبر پکې وي، لکه د مړو نه مرسته غوښتل او د هغوی نه شفاعت طلب کول.

پوښتنه: د سیناء د خاورې د طاغوتي واکمنانو سره د دغو صوفي طریقتونو اړیکې څرنګه دي؟

ځواب: د طاغوتي ادارو سره د دغو صوفیانو اړیکې ډېرې پیاوړې دي، ځکه کله هم په سیمه کوم والي یا د استخباراتو کوم مدیر ندی مقرر شوی مګر د احمدي طریقت د شرک د سر خلف خلفان زیارت ته تللی او د هغه زیارت یې کړی دی، د مصري استخباراتو سره هم د دوی اړیکې ډېرې ټینګې وې او کله چې به سیناء د یهودي اشغالګرو ولکه وکړه نو د جورې زاویه په خپل ځای پاتې وه، بلکې یهودي حاکم یې زیارت ته راغی او یهودي ضابطان به هم د خلف خلفات زیارت ته راتلل، د درواغو د «سوله ساتو» ځواکونو قومندانان به هم د خلف زیارت ته راتلل، چې خلف به د خپلو پیرو کار څخه په استفاده خپل ځان قوي معرفي کاوه.

هر چې جریریه طریقت دی نو د هغې هم د طاغوتي ادارو سره ډېره ټینګه اړیکه ده، بلکې ډېر مرتد ضابطان او مسؤولین دغه طریقه خوښوي، چې په دوی کې یو مردار شوی سلیمان أبو حراز هم و.

پوښتنه: د سیناء په خاوره د امیر المؤمنین د بیعت نه مخکې او وروسته د مجاهدینو په اړه د دغو صوفیانو څخه موقف دی؟

ځواب: دا طبیعي خبره ده چې د موحدینو او مشرکینو ترمنځ به د ښمني وي، ځکه خو خلف خلفات د موحدو مومنانو ډېر سخت دښمن و او په السنیه به یې نومول.

د صوفي طریقتونو دغو طواغیتو ډېر زیات حرص پدې کاوه چې د خپلو پیروکارو ځوانانو او مجاهدینو ترمنځ یو بند جوړ کړي، لدې ویرې له امله چې چیرته دغه ځوانان د مجاهدینو ملګري نه شي او چیرته حق ته رانشي او بل پدې خاطر چې پیروکار د دې طواغیتو د جاهلي بیرغ لاندې ړانده کاڼه سترګو پاتې شي.

بیا د مجاهدینو او د صوفیانو د پیرو کارو ترمنځ دغه خود ساخته پرده د خلافت د اعلان او د توحید د دعوت د راښکاره کیدو نه وروسته نوره هم سخته شوه، لیکن د دې هرڅه باوجود الله تعالی ډېرو ځوانانو ته د توحید لاره وښودله، د شرک نه یې توبه وویستله، توحید یې زده کړ او د مجاهدینو په لیکو کې شامل شول، چې بیا همدغه ځوانان نن ورځ د شرک په له منځه وړلو کې د نورو ټولو نه زیات حارصان دي، چې په دې سره دوی د ولاء او براء په میدان کې بې مثاله بیلګې وړاندې کړې.

پوښتنه: د سیناء په خاوره کې مجاهدینو د صوفي طریقتونو څنګه مقابله وکړه او د دغو طریقتونو د مشرانو او پیروکارانو سره یې څه ډول چلند وکړ؟

ځواب: کله چې مجاهدینو د کلمې طیبې د سر لوړۍ لپاره جهاد پیل کړ، د کفر طاغوتي امامان، د غیر الله په قانون د فیصله کونکو طواغیتو پر خلاف وجنګیدل نو بیا الله تعالی مجاهدینو ته د سیناء په خاوره قوت ورکړ او د دوی خبره چلیدل پیل شول، نو مجاهدینو په ځمکه د الله تعالی د دین د قیام لپاره کوښښ پیل، د شرک ټول مظاهر یې له منځه یوړل او پوخ هوډ یې وکړ چې د جهاد په خاوره به صوفي طریقتونه نه پاتې کیږي.

پدې لړ کې یې د دغو صفوفي طریقتونو پیروکارانو ته دعوت پیل کړ چې

د خلافت له خاورې بهر د صوفیانو یوه زاویه

بعضو یې د دعوت د رسیدو سره سم خبره ومنله او توبه یې اعلان کړه او بعضو یې د توحید څخه قولا او عملا مخ اړول څرګند کړل، لدې وروسته بیا په سیمه د خلافت عسکر خپاره شول او په بیلابیلو سیمو کې یې پاټکونه واچول او د دغو صوفیانو ټول مشران یې ونیول او د درې ورځو لپاره یې بند ته واچول؛ که چیرته توبه ونه باسي نو وبه وژل شي، لیکن د الله تعالی په فضل ډیرو پکې په لومړۍ ورځ توبه وویستله او له هغوی مخکې یې پیروکارانو هم توبه ویستلې وه، کله چې ورته مجاهدین د شرک او بدعاتو د خطر په اړه معلومات په ډاګه کړل، ولله الحمد.

د سیناء د خاورې نه بهر د مصر په خاوره کې یو شمیر لوی شرکي زاویې تر اوسه هم وجود لري، چې باذن الله تعالی د خلافت مجاهدین به یې په جهاد او حسبه هدف ګرځوي او پدې کې به همیشه کوښښ کوي چې خلک د تیارو نه د رڼا په لور رابهر شي او هدایت ته راشي.

پوښتنه: د سیناء په خلکو کې د توحید دعوت د شرک او په ځانګړې توګه د صوفیت پر خلاف څه رول لري؟

ځواب: د خلافت مجاهدین د خلکو د دعو لپاره د شرعي پروګرامونو په سرته رسولو کار کوي، خلکو ته د هغوی صحیح دین ښایي او دغه کار د دعوت او حسبې د مرکز په ګډ تعاون سره روان دی، د دې ترڅنګ مونږ یو شمیر واړه کتابونه، د توحید په موضوع کې دعوتي کتابونه هم چاپ کوو، ګرځنده دعوتي ټیمونه هم لرو او په دغه ټولو کې یې کوښښ دا دی چې د عامو مسلمانانو په زړونو کې توحید کلک شي او د شرک او ردت د ټولو ډولونو څخه ځان وژغوري.

پوښتنه: د مردارکړې شوي ابو حراز د اعدام په اړه مونږ داسې محسوس کړه چې د رسنیزه ادارو ورته ډیره پاملرنه وه، نو دا څوک و؟ او ولې رسنیزو ادارو هغه دومره توجه وکړه؟

ځواب: د حسبې کارمندانو دوه جنایت کار کاهنان نیولي وو، یو یې مصبح حمدان ابو حراز او بل یې قطیفان بریک عید منصور و، دغه دواړه کاهنا او طاغوتان د علم غیب دعوه کونکي و، ډیر خلک به دوی ته پدې خاطر راتلل چې له دوی څخه د علم غیب په اړه وپوښتي او د دوی څخه به یې د شفا او برکت په توګه د جادو طلب کاوه.

أبو حراز د اووه نوي کالو په عمر کې و، قطیفان د ده شاګرد و او کهانت او د شیطانانو تابع کول یې ترې زده کړي وو، ابو حراز د جریریه طریقت له غټو سرونو څخه و او همدغه لامل و چې اعلام د هغه قضیې ته ډیره مخه وکړه، ځکه د مرتدینو سره د دغه مشرک تعلق ډیر پوخ و، تردې چې د مصر د حکومت او مرتد پوځ ډیر کارمندان به د ابو حراز خواته د نفع او ضرر په عقیده راتلل، داسې ګمان به یې کاوه چې دا یو نیک انسان دی او له ده به یې د علم غیب پوښتنې کولې.

د ابو حراز شاګرد قطیفان داسې لوی مشرک و چې په خپل کور کې یې یوه ستن جوړه کړې وه؛ خلکو ته به یې ویل: لدې طواف وکړئ او دغلته ذبح وکړئ هغه به هم د علم غیب دعوا کوله، جادو به یې کولو او خلکو ته به یې د غلا شویو توکو په اړه خبر ورکاوه، هغه په دغه کار کې د ابو حراز د شاګردۍ نه وروسته شل کاله تجربه درلوده.

پوښتنه: د قضاء ریاست چې کله دوی ونیول نو څه ډول فیصله یې پرې وکړه؟

ځواب: شرعي قاضي په دغو دواړو کاهنانو د ردت په حد کې د قتل پریکړه وکړه؛ ځکه دوی به د علم غیب دعوا کوله او کهانت او نجومي توب به یې کاوه، بلکه دا چې دوی د طاغوت له سرونو څخه وو، ځکه دوی به خلک د اصلاح، خیر او ولایت تر نامه لاندې د الله تعالی سره په بندګۍ کې شرک ته رابلل.

الله تعالی فرمایلي: {عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا} [الجن: ٢٦]، الله تعالی په غیبو پوه دی، پس هیچاته د خپلو غیبو په اړه خبر نه ورکوي.

او رسول الله علیه وسلم فرمایي: (څوک چې کاهن یا نجومي ته راغی او په هغو خبرو کې یې د کاهن تصدیق وکړ چې ده ویل، نو دې انسان په هغه څه کفر وکړ چې په محمد صلی الله علیه وسلم باندې نازل شوي) [رواه أحمد والحاكم].

نو ته وګوره چې د کاهن او نجومي د تصدیق کوونکي دغه حال دی نو د هغه چا به څه حال وي چې خپل ځان د الله تعالی سره شریکوي؛ رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: (چاچې خپل دین بدل کړ ویې وژنئ) [صحیح البخاري] او عمر رضي الله عنه ابو موسی اشعري رضي الله عنه ته لیکلي و: «هر ساحر او کاهن ووژنئ» [رواه ابن أبي شيبة].

پوښتنه: بعضې خلک وایي چې دغه کاهن یو ځل د اسلامي دولت مجاهدینو ونیوه بیا یې پرېښود، نو د دې خبرې څه حقیقت دی؟

طاغوت کاهن ابو حراز

ځواب: دغه معلومات هیڅ ډول حقیقت نه لري او نه لدې مخکې دوی پرېښودل شوي دي، بلکې همدغه یو ځل ونیول شول او بیا پر دواړو د اعدام حکم صادر شو؛ بې لدې چې د توبې طلب ترې وکړی شي او هم د دوی مالونه بیت المال ته صادر کړی شول.

د دوی په اتباعو کې بعضې مشرکینو ډیرې پوچې او بې اساسه اوازې خپرې کړې وې، چې بعضې پکې د خندا وړ وې، لکه دا خبره چې توري یې څټ نه غوڅاوه او داسې نورې، خو دا ټول د سیناء ولایت لخوا د انځورونو د خپریدا نه مخکې وو، کله چې بیا د دغه مشرک غوڅ شوی سر په انځورونو کې خپور شو نو مشرکین بیا شاته او ګونګ شول، والحمدلله رب العالمین.

پوښتنه: په سیناء ولایت کې صوفي مشرکینو ته ستاسوځه پیغام دی؟

ځواب: مونږ په سیناء او له سیناء بهر د صوفیانو ټولو زاویو، پیرانو او مریدانو ته وایو چې مونږ به په ځانګړې توګه په سیناء او د مصر په ټوله خاوره هیڅ صوفي طریقت ته اجازه ورنکړو، مونږ یواځې ستاسو لپاره هدایت غواړو، نو داسې یوې کلمې ته راشئ چې زمونږ او ستاسو تر منځ برابره ده؛ چې مونږ به بندګي نه کوو مګر یواځې د الله تعالی او د هغه سره به هیڅ ډول شریک نه پیدا کوو، مونږ به د الله تعالی کتاب او د رسول الله صلی الله علیه وسلم سنت ته فیصله وړو، مونږ تاسو ته وایو چې تو حید، ایمان او د دې دواړو نواقض زده کړئ.

باید تاسو پدې پوه شئ چې د الله تعالی د لارې مجاهد د جهاد لارې ته ندي راوتی او نه یې جهاد پیل کړی مګر د توحید د قیام او د شرک د لمنځه وړلو په خاطر، مجاهدینو خپلې وینې د ځمکې پر سر د تر ټولو سخت یرغل په مقابل کې تویوي، نو په الله تعالی قسم چې د الله تعالی په دین کې به د چا د ملامتیا څخه ونه یریږي.

تاسو پدې پوه چې تاسو زمونږ په نیز مشرکین او کفار استئ، ستاسو وینې زمونږ په نیز نجسي او بې قیمته دي، لیکن مونږ تاسو ته بلنه کوو د توبې غوښتنه در څخه کوو او ستاسو لپاره اسلام او هدایت غواړو، مونږ ستاسو لپاره امید لرو چې تاسو د خاتم النبیین محمد صلی الله علیه وسلم د لارې تابعدار شئ، د هغه د صحابه کرامو او د هغوی وروسته د تابعینو تابعدار شئ، ځکه ټول خیر د سلفو په اتباع کې دی او ټول شر په بدعت او د وروستنو خلکو په تابعدارۍ کې دی.

په پای کې مونږ د الله تعالی ډیره ثنا او حمد وایو چې مونږ ته یې د توحید، جهاد او خلافت نعمتونه راکړل، الله تعالی د ثناء لائق دی.
وصلی الله علی نبینا محمد وآله وصحبه وسلم.

برکت

د عمل برکت

خپل عمل په مبارکو وختونو کې زيات

(د رمضان میاشت، د ذوالحجې لس... او داسې نور)، الله سبحان وتعالی فرمايي:{لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ} [القدر: 3], يعنې ليلة القدر شپه کې عمل د زرو میاشتو د عمل نه غوره دی

د لوی اجر په عملونو حرص وکړه

(جهاد،رباط، ذکر... او داسې نور). د سلمان فارسيؓ نه روايت دی چې رسول اللهﷺ فرمايي:(د يوې ورځې او شپې رباط د يوې مياشتې د تهجدو او روژو نه بهتر دی)[صحيح مسلم].

په داسې عمل حرص کوه چې اجر يې د مرګ نه وروسته پاتې وي

د ابوهريرة ؓ چې رسول الله ﷺ فرمايلي دي:(کله چې يو بني انسان مړ شي نو هغه عمل قطع شي مګر له درې شيانو څخه ثواب ور رسيږي: جاري صدقه، داسې علم چې فايده ترې اخيستل کيږي او داسې نيک اولاد چې هغه ته دعاء کوي[صحيح مسلم]

د رزق برکت

خپلولي وپاله

د أنسh چې رسول اللهg فرمايلي: (څوک چې پدې خوشحاليږي چې رزق يې پراخه او اجل به يې وروسته شي نو خپلولي دې پالي). [متفق عليه] نووي وايي:"رزق به يې ډير او پراخه شي او په اجل کې وروسته والی د عمر په برکت سره راځي او هم د نيکيو په توفيق، وختونه په د اخرت په نفع ډکولواو د ضايع کولو نه ساتل او داسې نور".

صدقه او خيرات ډير کوه

أبوهريرةؓ چې رسول اللهﷺ فرمايي:(داسې ورځ نشته چې بندګان پکې صباح کوي؛ مګر دوه ملائکې پکې ځمکې ته راکوزيږي، نو يوه وايي: ياالله خيرات کونکي سړي بدلې ورکړه، او بله وايي: يا الله د بخيل مال تباه کړه[متفق عليه]

استغفار ډير کوه

قال تعالى: {فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا * يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُم مِّدْرَارًا * وَيُمْدِدْكُم بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَل لَّكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَل لَّكُمْ أَنْهَارًا}. [نوح: 10-12]

ژباړه: ما ورته وويل: د خپل رب نه بښنه وغواړئ هغه بښونکی دی، تاسو ته به په شيبو شيبو باران راوليږي او تاسو سره به د مالونو او بچو مرسته وکړي، او تاسو لپاره باغونه او نهرونه وګرځوي.

د عدالت اورونه

وروسته لـه هغې چې د مسلمانانو-سرو، ښځو او ماشومانو- څرمنې، غوښې او نفسونه د ظلم هغو اورونو وسوې چې د الوتکې، توغندي او ټانکونه يې وروري؛ الله تعالی د ولاء او براء د خاوندانو زړونه په هغه څه يخ کړل چې الله تعالی يې په لاسونو د طاغوت د اسيرانو سوځول ليکلي و، ليکن د طواغيتو «ملايانو» او د صحواتو لپاره مناظره کوونکو دغه د عدالت اورونه بد وګڼل، ترڅو پرې د کفارو او طواغيتو عرشونو ته ځان نږدې کړي او جاهلي تعصب رامنځته کړي، دغو ملايانو په موضوع کې د موجود اختلاف څخه سترګې پټې کړې، دلائل يې هير کړل او په خپلو مرتدو ورونو يې ژړا ګاني وکړې، الله تعالی دې دوی د طاغوت د دغو سويو او مردارو شويو پوځيانو سره د جهنم په اور کې د هميشه لپاره راجمع کړي، اللهم امين.

دغو مرتدو «ملايانو» او مناظرينو پدې کار سره د اهل کتابو لاره خپله کړه چې الله تعالى فرمايي:{الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا} [البقرة: ١٧٤]، هغه خلک چې پټوي هغه څه چې الله تعالى را نازل کړي دي او دوی پدې سره د دنيا لږه بيه او قيمت او اخلي.

همدا ډول دوی پدې کار سره د بدعتيانو لاره خپله؛ ځکه»هغوی هم هغه څه رانقل کوي چې د هغوی په ګټه وي» لکه چې دغه صفت يې وکيع بن الجراح-رحمه الله- (وفات کال ١٩٧هـ) نقل کړی دی [تاريخ اصبهان].

دې ناکاره ملايانو دغه تکلاره په هغو مسائلو کې خپله کړه چې اختلاف ته پکې پراخې وه، خو دوی دغه کار ځکه کوي چې دوی مرتد طواغيت او صحوات په مهاجرو او انصارو مجاهدينو غوره کړي، «ألا ساء ما يحكمون».

هر چې د اختلاف نه سترګې پټول دي، نو په دې سره يې په هغه عباراتونو ګوتې کېښودې چې د حديث بې شميره شارحينو ذکر کړي، مثلا: «د امت سلفو د ذي روح په سوځلو کې اختلاف کړی، نو عمر، ابن عباس رضي الله عنهم او نورو بد ګڼلی او علي خالد رضي عنهما او نورو يې اجازه ورکړې» [ابن حجر: فتح الباري].

ابو بکر رضي الله عنه او خالد بن الوليد رضي الله عنه د زکاة بعضې منع کوونکي او د درواغژن نبي مسليمه تابعدار په اور سوځولي و، همدا ډول علي بن ابي طالب رضي الله عنه بعضې روافض په اور سوځولي وو، دغو صحابه کرامو دغه مرتدين په ډير سخت مرګ ووژل ترڅو ترې خلک عبرت واخلي او نور مجرمين او مرتدين ويريږي، همدا شان ابو بکر، علي بن ابي طالب، خالد بن الوليد او عبد الله بن الزبير رضي الله عنهم د الله تعالى لپاره د غوصې او د سزا په شکل بعضې لوطيان سوځولي وو.

نو په مسلمان واجب دي چې کله يوه مسئله اختلافي

هغه دوه ترکي مرتدين چې ژوندي وسوځول شول

شي؛ بايد قرآن او حديث ته پکې رجوع وکړی، الله تعالی فرمايي: {وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ} [الشورى: ١٠]، او هغه شی چې ستاسو تر منځ پکې اختلاف پيدا شي نو د هغې فيصله الله تعالی ته حواله کړئ، بل ځای فرمايي:{فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ} [النساء: ٥٩]، که چيرته ستاسو ترمنځ په څه شي کې شخړه رامنځته شوه نو د هغې فيصله الله تعالی او رسول ته حواله کړئ.

نو اوس راځو د مسئلې څيړنې ته؛ په سنتو کې دا خبره ثابته ده چې د ذي روحو ژوبو سوځول په اصل کې حرام دي، د ابو هريره رضي الله عنه څخه روايت دی وايي: « رسول الله صلی الله عليه وسلم مونږ په يوه لښکر کې وليږلو او وېې فرمايل: (إن وجدتم فلانا وفلانا، فأحرقوهما بالنار)؛ که فلانی او فلانی سړی مو وموندہ نو په اور يې وسوځوئ، بيا چې کله مونږ وتلو نو رسول الله صلی الله عليه وسلم راته وفرمايل:(إني أمرتكم أن تحرقوا فلانا وفلانا، وإن النار لا يُعذّب بها إلا الله، فإن وجدتموهما، فاقتلوهما)، ما درته د فلاني او فلاني په اور د ځوځولو امر کړی و، خو په اور عذاب ورکول يواځې الله تعالی کوي، که مو چيرته دغه دوه سړي وموندل نو وېې وژنئ» [صحيح البخاري].

د ابن عباس رضي الله عنهما څخه روايت دی چې نبي صلى الله عليه وسلم فرمايي: (لا تعذّبوا بعذاب الله) [رواه البخاري]، تاسو د الله تعالی په عذاب څوک مه تعذيبوئ.

هر چې د طاغوت د «ملايانو» او د صحواتو د «مناظرينو» لخوا د دلائلو هيرول دي، نو دوی د الله تعالی بعضې هغه څه پټ کړي چې هغه سبحانه وتعالی پدې خاطر نازل کړي و چې بندګان پرې عدل قائم کړي، الله سبحانه وتعالی فرمايي:{وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ} [النحل: ١٢٦]، که تاسو چيرته سزا ورکوئ نو داسې سزا ورکړئ لکه چې تاسو ته درکړل شوې ده، بل ځای فرمايي:{وَالْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ} [البقرة: ١٩٤]، ژباړه: او ټول عزتونه د بدلې والا دي، نو چا چې په تاسو زياتی وکړ، تاسو هم په هغه باندې داسې زياتی وکړئ چې په تاسو يې کړی دی؟، بل ځای الله تعالی فرمايي: {وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا} [الشورى: ٤٠]، او د بدو بدله به د هغې په څير بده وي، بل ځای فرمايي: وقال: {وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ} [المائدة: ٤٥]، او په ټپونو(زخمونو) کې بدله (قصاص) دی.

د قصاص په توګه په اور د سوځولو په اړه د عکل قبيلې د خلکو حديث هم دی کوم چې بخاري او مسلم دواړو د انس بن مالک رضي الله عنه څخه روايت کړی، وايي: « د عکل قبيلې اته تنه رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغلل او په اسلام يې ورسره بيعت وکړ، بيا په هغوی د مديني موسم بد راغی او مريضان شول، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته يې شکايت وکړ، هغه ورته وفرمايل: (ألا تخرجون مع راعينا في إبله، فتصيبون من أبوالها وألبانها؟) آيا تاسو زمونږ د اوښانو د شپونکي سره وځئ، چې هلته يې شيده او متيازې وڅښئ؟ هغوی وويل: ولې نه؛ نو ولاړل، د اوښانو شيده او متيازې به يې څښلې، تردې چې ښه روغ شول، نو شپونکی يې وواژه او اوښان يې ځان سره روان کړل، دغه خبر رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی، هغه په دوی پسې خلک وليږل، راګير کړی شو او مديني ته راوستل شول، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم امر وکړ: لاسونه او پښې يې پرې کړی شوې، او سترګې يې په اور د ګرم کړی شويو ميخونو په توسط سره رانجه کړی شوې»، په يو روايت کې دي: «امر وکړی شو؛ ميخونه په اور کې ګرم کړی شول او بيا يې پرې د دوی سترګې رانجه کړې» بيا لمر ته همدغه شان پريښودل شول تردې چې مړه شول».

انس رضي الله عنه وايي: «د دوی سترګې ځکه رسول الله صلى الله عليه وسلم رانجه کړې چې دوی د شپونکي سترګې په ګرمو ميخونو رانجه کړې وې» [صحيح مسلم].

پدې خبره امام بخاري په خپل صحيح بخاري کې باب لګولی: [باب: إذا حرق المشرك المسلم هل يُحرق؟] باب دی په بيان د دې خبرې کې چې آيا که يو کافر مسلمان وسوځاوه هغه به سوځولی شي؟ ابن حجر رحمه الله وايي: «پدې خبره امام بخاري دې موضوع ته اشاره کوي چې په (باب: لا يُعذّب بعذاب الله) کې چې د سوځولو نه کومه منعه راغلې ده هغه عامه ده خو چې کله مسأله د قصاص شي نو بيا هغه حکم لدې عامې نهې څخه خاص کړی شي» [فتح الباري]، ځکه د عکل په حديث کې د «السمر» لفظ راغلی او سمر سترګې په اور د ګرم شويو ميخونو په واسطه سوځولو ته وايي، لکه چې دغه معنا مهلب، ابن بطال، ابن الملقن او نور د حديث شارحينو کړې ده.

نو کوم آيتونه چې مونږ ذکر کړل الله تعالی احکم الحاکمين ذات پکې قصاص ذکر کړی دی، او بيا دغه د عکل قبيلې په اړه د انس رضي الله عنه متفق عليه حديث کې الصادق المصدوق- صلى الله عليه وسلم- فيصله کړې چې د عکل قبيلې د دغو خلکو سترګې د په ګرمو ميخونو وسوځول شي، ځکه هغوی د شپونکي سترګې سوځولې وې، دا ټول دلائل پدې دلالت کوي چې هغه اورونه کوم چې موحدو مجاهدينو د اردن او ترکې د طاغوتانو په پوځيانو بل کړل هغه د عدالت اورونه ول، بلکې د دغې اورونو په عدالت د جمهورو فقهاؤ مذهب هم دلالت کوي.

أبو العباس القرطبي د بخاري او مسلم د هغه حديث په شرحه کې وايي، کوم چې د انس رضي الله عنه څخه روايت دی؛ چې يو يهودي يوه جلکۍ د سپينو زرو د ګاڼي لاسته راوړلو په خاطر د ډبرې په واسطه ووژله، نو دغه جلکۍ رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راوستل شوه او لږه سا پکې وه، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: ته فلاني وژلې يې؟ هغې په سر خوځولو وويل: نه، بيا يې ورته دويم ياد کړ، هغې سر وخوځاوه چې نه، بيا يې ورته دريم ياد کړ، نو هغې وويل: او! او سر يې وخوځاوه، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم د دغه سړي سر د دوه ډبرو په منځ کې وچقاوه او وېې واژه.

قرطبي وايي: « پدې حديث کې دا خبره ده چې چا په څه طريقه مرګ کړی و، په هماغه طريقه به د قصاص په توګه وژلی شي، بيا پدې خبره کې اختلاف دی جمهور علماء وايي، چې دا به په هغه وسيله او طريقه وژلی شي چې ده پرې وژل کړې و، لکه ډبره، امسا، په اوبو

دوبول، مرى خفه کول او داسې نور. خو که چیرته یې د فسق په طریقه وژل کړي و، لکه د لواطت په طریقه یا په شرابو ورکولو نو بیا به په توره وژل کیږي، د جمهورو دلیل په دې موضوع کې د الله تعالی دغه وینا ده چې فرمایي: {فَمَنِ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ}، چا چې په تاسو تجاوز وکړ نو تاسو پرې هم هغه دول تجاوز وکړئ چې په تاسو یې کړی دی او د الله تعالی دغه وینا چې فرمایي: {وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ}، او په ټپونو او زخمونو کې قصاص دی، په قصاص کې اصل خبره د مساوات او برابرۍ معنا پرته ده، بیا په دې جمهورو کې اختلاف دی چې آیا په اور او په امسا وژل کیدی شي کنه، نو جمهور یې وایي: چې وژل یې شي... او صحیح خبره هم د جمهورو مذهب دی، ځکه مخکې آیت تیر شو، الله تعالی فرمایي: {فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ}، او هم پرې د عرنیینو حدیث دلیل دی چې مخکې تیر شو» [المفهم].

د عدالت اورونه د مرتدینو غوښې خوري

ابن قیم رحمه الله وایي: «د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه دا خبره ثابته ده چې هغه د یهودي سر داسې په دبره چقولی و، لکه چې هغه د مسلماني جلکی سر چقولی و، په همدې خاطر د علماء په وینا کې صحیح وینا دا ده چې د جنایتکار سره به داسې څه کولی شي چې هغه د جنایت پر مهال کړي وي، خو مګر هغه وخت چې دغه کار د الله تعالی د حق له امله حرام نه وي، لکه په لواطت وژنه، یا په شرابو او داسې نور، نو جنایتکار به سوځولی شي، لکه څرنګه چې یې سوځول کړي، له غونډې به را غورځولی شي لکه چې یې څنګه کړي، مرى به یې خفه کولی شي لکه چې څرنګه یې کړي، ځکه دا کار عدالت ته ډیر نږدې دی او د قصاص نوم پرې حاصلیږي، غچ پرې اخیستل کیږي او زړه پرې یخیږي او رتنه د قصاص اصلي مطلب دی» [تهذیب السنن].

که چیرته د طواغیتو د علم دجالانو او مناظرینو د طواغیتو په اسیرانو ژړا او فریاد وکړ، ویې ویل: «د طاغوت ټولو پوځیانو او پیلوټانو خو د مسلمانانو سوځول او قتل ندی کړی!» نو ځواب یې د عکل قبیلې د خلکو په همدغه ثابت حدیث کې دی، ابن قیم رحمه الله د حدیث په شرحه کې وایي: «په دغه قصه کې دلیل دی چې یوه پوره ډله به د یوه په ګناه وژل شي او د یوه په کړنه به رانیول شي، بله دا چې د محاربینو د هر فرد حکم د هغه چا دی کوم چې ګناه په خپله کړې ده، ځکه دا معلومه خبره ده چې دې ټولو خلکو خو د دغه شپونکي په قتل کې په خپل لاس شرکت نه و کړی «[زاد المعاد].

نو د غه پوځیان او پیلوټان د اسلام څخه د منع کیدونکې او پر خلاف یې د جنګیدونکې ډلې یوه نه بیلیدونکې برخه ده په مجموع کې دغه پیلوټان او پوځیان د طاغوت لپاره قوت او خوندیتوب تامینوي چې په همدې خوندیتوب او قوت دغه د ظلم اورونه نن د مسلمانانو په ښارونو وریږي، که چیرته د علم دجالان او د باطل مناظرین غواړي چې د طاغوت اسیران دې د ترهګرۍ په چاقوانو ذبح کړی شي او د عدالت په اور دې نه سوځول کیږي نو دوی دې خپل خپلوان او دغه طواغیت د مسلمانانو په کور له دغه بې دریغه اور ورلو څخه منع کړي.

په پای کې: أبو العباس بن قدامه وایي: «حمام ته ننوتونکی باید په دغه ګرمایش د جهنم اور راياد کړي، ځکه د مومن فکر همیشه د دنیا په هرڅه کې ګرځي او آخرت پرې رایادوي، په مومن باندې د آخرت کار غالبه وي او له هر لوخي هغه څخه بهیږي چې پکې وي؛ آیا ته نه ګورې چې کله یو اباد کور ته د رخت (ټوټې) دکاندار، نجار، ختبه او جولا ننوځي نو دکاندار به یې په قالین او د هغې په قیمت کې فکر کوي، جولا به د جامو په جوړښت کې سوچ وهي، نجار به د کور چت او پالنګونو ته ګوري او ختبه به د ودانۍ په جوړښت کې فکر کوي، په همدې توګه مومن چې کله تورتم وګوري نو د قبر تورتم به رايادوي او که چیرته کوم لوی غږ او چیغه واوري نو د صور شپیلی به رايادوي، که چیرته کوم نعمت وګوري نو د جنت نعمتونه به رايادوي او که چیرته عذاب وګوري نو د جهنم اور به رايادوي» [مختصر منهاج القاصدين].

نو مومن ته پکار دي چې کله د طاغوت عسکر او د صلیب پوځیان وګوري چې سوځي نو باید د جهنم اور راياد کړي ځکه هغه ډیر ګرم اور دی، د قیامت په ورځ به الله تعالی: جبار ذات داسې غوصه شي چې مخکې به هم داسې نه وي غوصه شوی او وروسته به هم داسې غوصه نه شي نو ګناهګار موحدين به وسوځول شي او د سجدې له ځايونو پرته نور ټول بدن به یې وسوځوي، په عذاب به شي، تور به کړی شي او د سکرو په څير به وګرځي بيا به په پرې الله تعالی رحم وکړي او د الحياة په نهر کې او بیا به په جنت کې واچول شي، لکه چې په بخاري او مسلم کې حدیث ثابت دی، هر چې کفار او مرتدين دي نو هغوی به په جهنم کې د همیشه لپاره سوځول کیږي، الله تعالی فرمایي:{إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا} [النساء: ٥٦]، یقینا هغه خلک چې زمونږ په آیتونو کفر کوي ژر دی چې مونږ به یې په اور وسوځوو، هر کله چې د دوی څرمنې پخې شي نو مونږ به ورته نورې څرمنې بدلې کړو، ترڅو دوی عذاب وڅکي، یقینا الله تعالی غالبه او د حکمت والا دی.

نو څوک چې په لویو ګناهونو همیش والی کوي، باید توبه وباسي مخکې لدې چې ګناهونه یې داسې حالت ته ورسوي چې د قیامت په ورځ یې جبار ذات ته بښې «د بعضې سلفو څخه نقل دی وایي: ګناهونه د کفر استازی دی، لکه ښکولول چې د جماع استازی دی، ساز او سرود د زنا استازی دی، نظر د عشق استازی دی او مرض د مرګ استازی دی» [ابن القيم: الجواب الكافي].

یا الله تعالی، ای د زړونو اړونکیه مالکه زمونږ زړونه د خپل دین لورې ته واړوه، اللهم آمین.

د ترکیې جنایتونه

«ای موحدینو: نن ورځ ترکیا ستاسو د کار په ساحه او جهادي پروجه کې داخله شوه! نو د الله تعالی څخه مرسته وغواړئ او غزا پرې وکړئ امن یې په ویره بدل کړئ، پراخي یې په ویر بدله کړئ او بیا یې د خپل جنگ ساحو ته په تدریج سره راکش کړئ».

د أمیر المؤمنین أبي بکر البغدادي حفظه الله
د وینا: (هذا ما وعدنا الله ورسوله) څخه

مرتد سیکولر حکومت دی

- مجاهدین نیول او طاغوتي حکومتونو ته تسلیمول
- د PKK مرتدینو ته په کوباني کې بندر او لاره خلاصول
- د ناټو په صلیبي تړون کې عضویت لري
- صلیبي ټلوالې ته یې د انجرلیک هوايي ډګر خلاص کړی

- د پیشمرګه مرتدینو ملاتړ
- په عراق کې د رافضي رژیم ملاتړ
- د حلب په ریف کې په مسلمانانو بمباري کول
- په عراق او شام کې د صلیبي یرغل ملاتړ
- په خراسان کې د صلیبي یرغل مرسته

د جهاد سیاحت

په سنن ابو داود کې د ابو امامة الباهلي رضي الله عنه څخه روایت دی، چې یو سړي رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وویل: «ماته د سیاحت اجازه راکړه، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل:«إن سیاحة أمتي الجهاد في سبیل الله»، زما د امت سیاحت د الله تعالی په لاره کې جهاد دی. [سنن أبو داود، مستدرک حاکم؛ حاکم، عبد الحق الإشبیلي او ذهبي ورته صحیح ویلی او نووي او عراقي ورته جید ویلی].

د دې حدیث په فهم کې بعضې د هجرت او جهاد خاوندان غلط شوي؛ د هغوی ګمان دی چې د جهاد سیاحت هغه ځه ته ویل کیږي چې»پدې زمانه کې یې خلک کوي د یو نه بل هیواد ته د چکر، ځارنې او کشف په نیت ځي» [المعجم الوسیط المعاصر]، بیا چې کله د دغه خطا فهم په نتیجه کې د دنیا چکرې پیل کړي، کوم هیواد ته ولاړ شي او هلته د غرونو، سیندونو، ساحلونو او ونو خایست وګوري، یا هلته د ژوند پراخي وګوري؛ د خوراک، څښاک، خایست او راحت پراخي موجوده وي، نو وایي دا د دنیا خایست دی او بیا دغه حدیث په غلت ځای کې وړاندې کوي، وایي: رسول الله صلی الله علیه وسلم څه ریښتیا ویلي:«زما د امت چکر او سیاحت جهاد دی».

پدې توګه ډیر خلک د حدیث او اثر په فهم کې غلت شي، ځکه چې د حدیث د صحیح مفهوم او د خلکو د غلت مقصد ترمنځ ډیر لوی توپیر موجود دی.

که څوک ووایي: که چیرته دغه معلوم چکر او سیاحت مراد نه وي نو په حدیث کې د ذکر شوي»سیاحت» نه څه مراد دی؟

ځواب: د حدیث او اثر د مشکل الفاظو تفسیر د عربو په فصیحه لهجه او د سلف صالحینو په فهم سره کولی شي- نه د متاخرینو په اصطلاحاتو او د دې زمانې د خلکو په عرف او عاداتو- د دې کار لپاره په مونږ لازم دي چې د لغت او مشکل الفاظو امامانو ته رجوع وکړو؛ هغه خلک چې د وروستنو پیړیو لپاره یې د قرآن او حدیث د الفاظو معناګانې ساتلې دي، لکه څرنګه چې قاریانو او محدثینو زمونږ لپاره د قرآن او حدیث الفاظ ساتلي دي، جزاهم الله عن وعن المسلمین خیرا کبیرا کثیرا.

ابن قتیبه رحمه الله (وفات کال ۲۷٦ هـ) په حدیث کې د سیاحت د لفظ په تشریح کې وایي: «سیاحت: د خپل وطن او خاورې څخه جدا کیدلو ته وایي... لکه چې د بني اسرائیلو عابدانو به کول...او په حدیث کې د رسول الله صلی الله علیه وسلم مطلب دا دی چې الله عزوجل د دې امت څخه د بني اسرائیل د عبادت سختۍ لرې کړي او د توحید اساني دین یې ورته ورکړی» [غریب الحدیث].

ابن الانباري رحمه الله (وفات کال ۳۲۸ هـ) وایي:»سیاحت: دیته وایي چې د ملکونو غاړو څنډو ته ولاړ شي، د خلکو نه بیل شي؛ نه د جمعې لمانځه ته حاضریږي او نه د جمع لمونځ ته»[الزاهر].

ابو منصور الأزهر، رحمه الله (وفات کال ۳۷۰ هـ) وایي: «لیث ویلي: سیاحت: دیته وایي چې یو سړی په ځمکه کې د عبادت او پیرۍ لپاره ولاړ شي او د دې امت سیاحت روژه او په مسجد کې پاتې کیدل دي» [تهذیب اللغة].

نو هغه سیاحت چې الله رسول الله صلی الله علیه وسلم پکې اجازه نده ورکړې؛ هغه سیاحت دی چې د رهبانیت او پیرۍ په خاطر وي ځکه دغه ډول سیاحت احکم الحاکمین ذات نه دی روا کړی، الله تعالی فرمایي:{ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَى آثَارِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَآتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ} [الحدید: ۲۷]، ژباړه: بیا مونږ په دوی پسې نور پیغمبران ولیږل، عیسی ځوی د مریم مو ورپسې ولیږه او انجیل مو ورته ورکړ او د هغه د تابعدارو په زړونو کې مو مهرباني او رحمت وګرځاوه او هغه پیرې چې دوی په ځان مقرر کړې وه مونږ پرې نه وه مقرر کړې، مونږ پرې یواځې د الله تعالی رضا لټول مقرر کړي وو، لیکن دوی بیا د هغه څه پوره پاملرنه ونکړه چې دوی په خپله په ځان مقرر کړي و، نو په دوی کې مومنانو ته مونږ د دوی اجرونه ورکړل او ډیر پکې فاسقان وو.

د عروه بن الزبیر -رحمه الله- څخه روایت دی، وایي: «د عثمان بن مظعون رضي الله عنه ښځه د عایشې رضي الله عنها خواته په داسې شکل کې ورغله چې د هیڅ ډول ډال اثار پرې نه لیدل کیدل، نو عایشې رضي الله عنها ترې وپوښتل: څه قصه ده؟ هغې وویل: زما میړه د شپې ټوله شپه ولاړ وي او د ورځې همیشه روژه وي، پدې وخت کې رسول الله صلی الله علیه وسلم کور ته راغی، نو عایشې رضي الله عنها ورته قصه وکړه، بیا رسول الله صلی الله علیه وسلم د عثمان بن مظعون رضي الله عنه سره مخامخ شو نو هغه ته یې وفرمایل: « یا عثمان، إن الرهبانیة لم تکتب علینا، أفما لك فيّ أسوة، فوالله إني أخشاکم لله، وأحفظکم لحدوده) [رواه أحمد وأبو داود وابن حبان]. ژباړه: ای عثمانه، رهبانیت پر مونږ نه دی مقرر شوی، په ما کې ستا لپاره د تابعدارۍ کومه نمونه نشته؟ زما دې په الله قسم وي چې زه په تاسو کې د الله تعالی نه ډیر ویریږم او د هغه د پولو ډیره پاملرنه کوم.

په همدې توګه کله چې بعضې صحابه کرامو رضي الله عنهم د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه د سیاحت په اړه اجازه وغوښته نو هغه د ګمراهانو د مشابهت څخه منع کړل او د هغه څه په لور یې ورته لاره وښودله چې الله تعالی د غوره امت لپاره د تګلارې په توګه غوره کړې دي:

يعنې د الله تعالى په لاره کې جهاد؛ ځکه په جهاد کې رهبانيت، زهد، ځانته والی، ذکر او عبادت موجود دی چې مجاهد په خپلو سفرونو کې د دغو عبادتونو په کولو سره الله تعالى ته ځان نږدې کوي، ترڅو د شپې د راهبانو او د ورځې د شاسوارانو څخه حساب شي، خو دغه خلک {ثُلَّةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ * وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ} [الواقعة: ١٣-١٤]، په مخکنو کې په لويه کچه موجود وو او په وروستنو کې ډير لږ خلک داسې وي.

د سياحت په اړه د لغت د امامانو د دغې تشريح په تاييد کې بعضې مرفوع ضعيف حديثونه ذکر کوو:

يو يې دا دی: (عليك بالجهاد، فإنه رهبانية الإسلام) [رواه أحمد عن أبي سعيد الخدري]، ژباړه: ته جهاد کوه؛ ځکه دغه د اسلام رهبانيت او پيري ده. بل حديث کې دي:(لكل نبي رهبانية، ورهبانية هذه الأمة الجهاد في سبيل الله) [رواه أحمد عن أنس]، ژباړه: د هر نبي لپاره يو ډول رهبانيت وي، چې د دې امت رهبانيت د الله تعالى په لاره کې جهاد في سبيل الله دی، او دا حديث: (عليك بالجهاد فإنه رهبانية أمّتي) [رواه ابن حبّان عن أبي ذر]، ژباړه: جهاد راتينګ کړه، ځکه دا زما د امت رهبانيت او پيري ده.

بل روايت د عثمان بن مظعون رضي الله عنه دی، هغه وايي: «زه د رسول الله صلى الله عليه وسلم خوا ته راغلم نو ورته مې وويل: ما ته اجازه وکړه چې زه ځان خصي کړم! رسول الله صلى الله عليه وسلم راته وويل:«زما د امت څخه هغه څوک نه دی چې خپل ځان خصي کړي يا يې د بل نه مطالبه وکړي، زما د امت لپاره خصي توب روژه ده»، بيا عثمان وويل: ای د الله رسوله ماته د سياحت اجازه وکړه، هغه وفرمايل: «زما د امت سياحت جهاد في سبيل الله دی»، بيا هغه وويل: ای د الله رسوله په رهبانيت او پيرۍ کې راته اجازه وکړه نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل: زما د امت پيري په مسجد کې د لمانځه په انتظار کيناستل دي» [رواه ابن المبارك في الزهد بإسناد ضعيف].

بل روايت کې دي: «په اسلام کې سياحت، نکاح پريښودل او پيري نشته» [رواه عبد الرزاق عن طاووس مرسلا].

قتيبه وايي: د «پيرۍ» نه په حديث کې مراد د راهبانو په څير پرليسې روژه نيول، د وژغنو جامې اغوستل، د غوښې خوراک پريښودل او داسې نور شامل دي... [غريب الحديث].

ابن الانباري وايي: «[راهب متبتّل]، معنا:الله تبارک وتعالى ته د نورو کارونو څخه وزګار او نکاح پريښودونکی، بيا يې د طاووس حديث ذکر کړی او بيا وايي: «رهبانيت: په عبادتخانو کې پاتې کيدل او غوښې نه خوړل» [الزاهر].

د لغت د امامانو په تاييد کې بعضې موقوف او مقطوع اثار هم شته لکه:

- «سياحةُ هذه الأمة الصيام» [رواه الطبري عن عائشة]، زما د امت سياحت روژه ده.
- «{السَّائِحُونَ}: الصائمون»، و«{السَّائِحَاتٍ}: صائمات» ژباړه: روژه دار سړي او ښځې. [دغه دواړه اثار امام طبري د يو شمير سلفو څخه روايت کړي دي]
- قتيبه وايي: سائح په اصل کې: په ځمکه کې تلونکي ده وايي او په ځمکه کې دغه ډول تلونکی د خپل شهواتو څخه منع وي نو روژه دار ته هم سائح وويل شو؛ ځکه روژه دار د روژې پر مهال د خوراک، څښاک او جماع څخه منع وي [غريب القرآن].
- طبري رحمه الله په خپل تفسير کې وايي:» د عربيت بعضې ماهرينو به ويل: روژه دار ته ځکه سائح ويل شوی: چې سائح سره کومه توخه نه وي، چيرته چې خوراک په لاس ورغی هماغلته يې خوري، نو کيديشي په همدې معنا کې روژه دار هم سائح وي».
- سفيان بن عيينه رحمه الله وايي: عمرو بيان کوي چې ما د وهب بن منبه څخه داسې واوريدل: «سياحت په بني اسرائيلو کې رواج و...» ابن عيينه وايي:»کله چې څوک خوراک، څښاک او ښځې پريږدي هغه ته سائح وايي» [رواه الطبري].
- مروزي رحمه الله (وفات کال ٢٩٤ هـ) وايي: د اسحاق بن سويد رحمه الله [تابعي، وفات کال ١٣١ هـ] نه روايت دی هغه وايي: «سلف صالحينو به سياحت ديته ويلو چې د ورځې روژه او د شپې قيام نه پريږدي» [مختصر قيام الليل].

د دې بيان څخه وروسته دا خبره بې شکه واضحه کيږي چې د (سياحة امتي الجهاد) نه مراد د راهبانو او پيرانو د هغه بدعي سياحت څخه منعه کول دي، کوم کې چې د توکل تشې دعوې وې او د نکاح او توخې په پريښودلو به يې زهد کولو او دغه يو داسې بد عادت دی چې بعضې صوفي طريقتونو ته د کفر نه په ميراث کې پاتې شوی دی، د حديث بل مقصد دا دی چې خلکو ته بايد د بهتر سياحت په لور ښوونه وکړی شي؛ چې هغې ته جهاد في سبيل الله ويل کيږي ځکه په جهاد کې په عبادت کې کوښښ او د الله تعالى د ملاقات غوښتل موجود وي، ليکن پدې هم بايد پوه شو چې بعضې سلف صالحينو به د دغه سياحت په بدل کې اعتکاف، تهجد، روژه نيول او د علم طلب کول، بعضو به د دې سياحت په بدل کې الله تعالى ته هجرت کولو چې هغه هم په قرآن او حديث کې د جهاد سره يو ځای ذکر ده، عبد الرحمن بن زيد بن أسلم رحمه الله(وفات کال ١٨٢ هـ) د {السَّائِحُونَ} او {السَائِحَاتٍ} په تفسير کې وايي: «په قرآن او د محمد صلى الله عليه وسلم په امت کې د هجرت پرته بل کوم سياحت نشته» [رواه الطبري]، بل ځای وايي: « كان سياحتهم الهجرة حين هاجروا إلى المدينة»، ژباړه: «د دوی سياحت هجرت و، ځکه دوی مدينې ته هجرت کړی و» [رواه ابن أبي حاتم].

نو که څوک چې غواړي سني او سلفي سياحت وکړي؛ هغه ته پکار دي چې د هجرت او جهاد لاره راتينګه کړي، د زهد، ذکر، رباط او قتال په کولو سره د الله تعالى لپاره د خپل نفس سره جهاد وکړي، هغه ته پکار دي چې هغه څه پريږدي له کومو چې الله تعالى منع کړې ده، لکه خطاياني او ښکاره او پټ ګناهونه؛ ځان ته غره کيدل، تکبر، غيبت، چغلي او د غنيمت يا ځان ښودنې لپاره جنګيدل.

په پای کې ابن قيم رحمه الله د دې آيت: {إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ * الْحَامِدُونَ السَّائِحُونَ...} الآية [التوبة: ١١١-١١٢]، په تفسير کې وايي: « په آيت کې د ذکر شوي سياحت په تفسير کې چا روژه، چا د علم د لټولو سفر، چا جهاد او چا هميشه اطاعت او نيکي ذکر کړي دي، خو تحقيقي خبره دا ده چې؛ د زړه سياحت د الله تعالى په ذکر، د هغه په محبت، هغه ته په راګرځيدلو او د هغه ملاقات ته په شوق کې دی او پدې سياحت کې دغه ټول صفات راتلی شي، ځکه خو الله تعالى د هغو ښځو په صفت کې فرمايي- کومې چې به الله تعالى خپل رسول ته د خپلو ښځو د طلاقيدو په صورت کې ورکولې- چې دغه ښځې به سائحات وي، د هغوی دغه سياحت جهاد نه و، نه يې د علم په طلب کې سياحت کولو، نه يې د هميشه روژو په نيولو سره، بلکې د هغوی سياحت د زړونو سياحت و، چې زړونه يې د الله تعالى د محبت، ويرې، هغه ته په راګرځيدو او ذکر ډک وي، ته وګوره څنګه الله تعالى توبه او عبادت سره يوځای کړي دي؛ ځکه توبه د الله تعالى نا خوښه کار پريښودلو او عبادت د الله تعالى خوښ کار کولو ته وايي، حمد او سياحت يې يو ځای کړی، ځکه حمد؛ د کمال په صفتونو د الله تعالى ثناء او ژبه د الله تعالى په غوره ذکر چلولو ته وايي او سياحت د الله تعالى په محبت، ذکر او اجلال کې ګرځيدلو ته وايي، همدا ډول الله تعالى د دغو ښځو په صفت کې عبادت او سياحت هم يو ځای ذکر کړی، ځکه دغه يو د بدن عبادت دی او بل د زړه عبادت دی»[حادي الأرواح]

هذا، والله تعالى أعلم، وصلى الله وسلم على الرسول النبي الصادق الأمين، وعلى أزواجه وذريته الطيبين الطاهرين.

د کامیابۍ لارې

شيخ ابو حمزه المهاجر تقبله الله

دریمه برخه

د کامیابۍ پنځمه لاره: تیارۍ کول

الله تعالی فرمايي : ﴿وَأَعِدُّواْ لَهُم مَّا اسْتَطَعْتُم مِّن قُوَّةٍ﴾ [الأنفال ٦٠] ژباړه : او تاسو د دوی لپاره تیارۍ وکړئ څومره چې ستاسو په توان پوره وي، د أضواء البيان والا وايي: «دغه یو کلک امر دی چې د توان سره سم هر څه تیار کړئ اګر که په ترقۍ انتهاء ته رسیدلې وې، نو دا په دنیاوي کارونو کې د پرمختګ او ترقۍ سره د چلیدلو په خاطر د په خپل قوت تیارولو باندې یو کلک امر دی».

او دا خبره ښکاره ده چې جهاد نن ورځ په هر مسلمان فرض عین دی او هر هغه وسیله چې واجب له هغه پرته نه پوره کیږي هغه هم واجب وي، رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلې دي: (ارموا بني إسماعيل فإنّ أباكم كان راميا) [صحيح البخاري]، ژباړه: ای د اسماعیل بچو ویشتل کوئ یقینا ستاسو پلار هم ویشتونکی و. بل ځای فرمايي: (ألا إنّ القوّة الرّمي) [صحيح مسلم]، ژباړه: خبردار طاقت په ویشتلو کې دی.

صنعاني د دغه تیر حدیث په هکله ویلي دي: «د یاد حدیث څخه دا فائده مونږ ته ښکاره شوه چې په غشو باندې ویشتل کول طاقت دی، ځکه چې هغه د رسول الله صلی الله علیه وسلم په زمانه کې د کار ساز او سامان و، خو پدې زمانه کې بیا مشرکین په ټوپکونو ویشتل پکار دي» [سبل السلام].

خلاصه دا شوه چې جهاد فرض وي نو پر هغه د صلیبیانو او مرتدینو خلاف معرکې ته تیارۍ کول هم فرض او واجب دي.

چې مونږ له دغو واجباتو څخه په لاندې ډول یو څه ذکر کوو:

لومړی: کټ مټ هغه څه چې امام ابو جعفر طبري رحمه الله ددې آیت په تفسیر کې بیان کړي: الله تعالی فرمايي: ﴿مَّا اسْتَطَعْتُم مِّن قُوَّةٍ﴾، طبري وايي: «د جنګي وسایلو نه هغه څه تیار کړئ چې ستاسو په توان کې وي؛ کوم چې د کفارو پر خلاف ستاسو قوت وي» [جامع البيان]. نو د وسلو جوړول تر ټولو لویه تیاري ده چې جهاد پرې پیاوړې کیږي او دا هغه څه دي چې نن سبا ورته د جنګ وسایلو صنعت ویل کیږي او دغه صنعت الله تعالی د خپل کتاب په ډیرو ځایونو کې بیان کړې ده او په بعضې ځایونو کې یې ډیر په جوړوالی بیان کړی دی، الله تعالی فرمايي: ﴿وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُم مِّن بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنتُمْ شَاكِرُونَ﴾ [الأنبياء ٨٠]، ژباړه: او مونږ هغه ته ستاسو د ګټې لپاره د زغرو جوړول ښودلي وو تر څو پرې د خپل جنګ پر مهال ځان وژغوري، نو آیا تاسو شکر ایستونکي یاست؟.

امام طبري رحمه الله وايي: داود علیه السلام ته (لبوس) جوړول ښودل شوي وو، او عرب ټولو وسلو ته لبوس وايي، لکه زغره، توره، نیزه او داسې نور. او ابن کثیر رحمه الله وايي: الله ورته د زغرو جوړول ښودلي وو.

الله تعالی د زغرو په صفت کې فرمايي: ﴿أَنِ اعْمَلْ سَابِغَاتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ﴾ [سبأ ١١]، ژباړه : له دې لارښونې سره چې زغرې جوړوه او د هغو کړۍ او میخونه په سمه اندازه ورکړه، ﴿وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ﴾ شنقیطي په اضواء البیان کې وايي:»کله چې زغري جوړوې نو کړۍ او میخونه یې په سمه اندازه لګوه».

ابن کثیر رحمه الله د قتادة رحمه الله نه روایت کوي: «پخوا به زغرې د وسپنو تختې وې، کله چې داود علیه السلام راغی نو د زنځیري کړیو په شکل یې جوړې کړې».

نو د زغرو د جوړولو په صنعت د الله تعالی دا پاملرنه وشوه چې د هغې د قیق تفاصیل یې ذکر کړل او پدې سره یې په خپلو بندګانو یې دغه احسان وکړ؟

خو ډیره د خواشینۍ خبره ده چې نن سبا زمونږ ډیر مجاهدین د دښمن سره په جګړو کې زغرو ته هیڅ اهمیت نه ورکوي حالانکې په زغره کې ډیري فائدې دي، چې ترټولو مهم یې د دښمن د مرمیو او بمونو د پرچو څخه د مجاهد د قیمتي ځان ساتل دي.

دویم: مجاهد لدې خوندي ساتي چې د بدن په مرګوني ځای ولګي او جهاد ترې پاتې شي یا داسې سخت ټپي شي چې د جنګ په ساحه کې پاتې

شي او د دښمن سره د بندي کیدو ډیره خطره یې موجوده وي.

دریم : د دې په توسط سره یو مجاهد او بیا په ځانګړې توګه د یرغلونو او استشهادي بریدونو شازلمي دښمن ته ډیر نږدې ورتللې شي.

او تر ټولو وروستنی خبره دا ده چې مونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه ډیر زرور نه یو؛ ځکه هغه زغره او جنګي خولۍ لرله، لکه څرنګه چې ور سره توره هم وه، په صحیح البخاري کې د عائشې رضي الله عنها نه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم وفات شو او زغره یې د یو یهودي سره د دیرشو صاعونو وربشو په بدله کې ګانه وه او د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه دا خبره ثابته ده چې د أحد په ورځ د دوه زغرو تر مینځ را ښکاره شو، یا یې دوه زغرې اغوستې وې.[مسند احمد او سنن ابو داود]

په بخاري او مسلم کې د انس رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د مکې د فتحې په ورځ راښکاره شو او پر سر یې مغفر و، مغفر د زغرې یو ډول دې چې صرف پر سر اغوستل کیږي، چې نن سبا ورته جنګي خولۍ ویل کیږي.

همدا ډول الله تعالی مونږ ته د اوسپني معدنی ټوټو په اړه ښودنه کړې چې نن سبا د وسلو په جوړلو کې لوی کردار ادا کوي، الله تعالی د ذوالقرنین په قیصه کې فرمایي: ﴿آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ آتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا﴾ [الکهف ۹۶]، ژباړه: ماته اوسپنیزې تختې راوړئ، تر دې چې کله یې د دواړو غرونو تر مینځ کنډو ډک کړ، نو خلکو ته یې وویل: اوس هغه ویلي شوي تامبه (میس) راوړئ چې پدې یې وځځوم.

او دا خبره اوس په تحقیق کې ثابته شوې چې کله یوه اندازه تامبه (میس) د وسپنې سره ګډ کړی شي نو د وسپنې سختي او مقاومت ورسره نور هم زیاتیږي.

او دغه ډول الله نوح علیه السلام ته د کښتۍ جوړول ښودلي وو، فرمایي: ﴿وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا﴾ [هود ۳۷]، ژباړه: او زمونږ تر څارنې لاندې او زمونږ له ښوونې سره سم د یوې کښتۍ په جوړولو لاس پوري کړه.

طبري د ابن عباس رضي الله عنه څخه روایت کوي: چې نوح علیه السلام ته د کښتۍ جوړول نه و زده خو الله تعالی ورته وحي وکړه چې داسې یې جوړه کړه لکه د مارغه سینه.

په همدې توګه نبي صلی الله علیه وسلم د خپل امت د هغو اتلو غازیانو صفت کړی چې په کښتیو کې به جنګ کوي لکه چې د بخاري او مسلم په روایت سره د ام حرام رضي الله عنها په حدیث کې راغلي دي، نو آیا داسې څوک شته چې دغه کار ته متې را بډ وهي؟

الله تعالی فرمایي: ﴿فَأَتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُم مِّنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِن فَوْقِهِمْ﴾ [النحل ۲٦]، ژباړه : الله تعالی د دوی د دسیسو کلا له بیخه ونړوله، او د هغې چت پر هغوی له پاسه راوغورځیده.

او څوک چې د چاودیدونکو موادو پوهه لري هغه پدې پوهیږي چې دغه آیت په یقیني توګه د متفجراتو بنیاد دی.

او دا خبره کافي ده چې د الله تعالی رسول صلی الله علیه وسلم د هیڅ یو صنعت دومره ستاینه او ملاتړ ندی کړی لکه څومره یې چې د وسلو د صنت په حق کې کړی دی، نو فرمایي:(یدخل بالسّهم الواحد ثلاثة نفرٍ الجنّة؛ صانِعه المحتسب في صَنعته الخير، والرّامي به ومنبله) [رواه أصحاب السنن الأربعة]، ژباړه: په یوه غشي په درې کسان جنت ته ځي، جوړوونکی، پدې جوړولو د خیر اراده لرونکی او ویشتونکی، نو د هغه چا به څومره اجر وي چې یو توغندی جوړ کړي، یا الوتکه جوړه کړي یا یوه نوې چاودیدونکې ماده کشف کړي.

هر چې نشریاتي او د رسنیزه چارو تیاری دی:

نو د مجاهدینو جګړې د دښمن سره په دوه سنګرونو کې روانې دي، یو عسکري محور او سنګر دی چې مونږ وړاندي بیان کړ، دویم طرف د هغه شیطاني نشراتو مخه نیول دي چې د امت شکل یې بدل کړې، عقیده او بنسټ یې ور خراب کړې او د نفس او طبعیت ماتي یې را مخکي کړې، یقینا د نشراتو توغندي ډیر سخت او چاودیدونکي دي او دا د الوتکو د توغندو د لمبو نه امت او د امت سرو ته ډیر سخت خطر دی، نو له دغې وجې مجاهدینو ته پکار دي چې څرنګه یې په عسکري میدان کي د دښمن مخه نیولې دغسې باید د دویم میدان مخه هم ونیسي چې هغه د رسنیو میدان دې.

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: «جهاد وکړئ په خپلو ژبو باندي». [مسند احمد] او بل ځای کې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: « یقینا مجاهد په لاس او په ژبه جهاد کوي، قسم په هغه ذات چې زما روح د هغه په لاس کې دس دا د ژبې جهاد داسې دی لکه چې تاسو یې په غشو وولئ» [مسند احمد]، همدا راز رسول الله صلی الله علیه وسلم په خپله زمانه کې د رسنیو هر ډول پروژې روانې ساتلې وې کوم چې به د دښمن زړه ته ډیر درد ورکوو او ورباندي به ډیر سخت و، چې هغه ته شعر وایې، امام ترمذي او نسائي د انس بن مالک نه روایت کړې چې رسول الله صلی الله علیه وسلم په عمرة القضاء کې مکې ته ننوتلو او عبدالله بن رواحة رضي الله عنه یې مخ ته روان و او شعر یې ویل :

خلّوا بنو الکفار عن سبیله * الیوم نضربکم علی تنزیله

ضرباً یزیل الهام عن مقیله * ویذهل الخلیل عن خلیله

ای د کافرانو بچو له مخه یې اخوا شئ* د ده په وحې به مو نن ورځ وهو * داسې وهل چې کوپړۍ والوځوي * او انډیوال د انډیوال څخه بیزاره کړي

نو پدغه وخت کې ورته عمر رضي الله عنه وویل: « ای د رواحه زویه ! د الله تعالی په حرم کې او د هغه د رسول صلی الله علیه وسلم مخته ته شعرونه وایې؟ نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل: «ای عمره ! دغه شعرونه پر دې کافرانو د غشو د ګذار څخه هم سخت دي».

او لکه څرنګه چې د خالد بن الولید رضي الله عنه په اسلام قبلولو خوښ شوې و چې هغه یو لوی جنګ سالار وو ، دغسې د شاعرانو په لوی او مشر شاعر باندې هم خوښ شوې و، په مسند احمد کې روایت دی: چې کله د انصارو یوه لویه ډله په عقبه کې د بیعت لپاره راغله نو رسول الله صلی الله علیه وسلم عباس ته وویل چې دغه دوه تنه پیژنې؟ هغه ورته وویل چې آو دا یو د خپل قوم مشر براء بن معرور دی او دا بل کعب بن مالک دی. کعب رضي الله عنه وایي: زما به د رسول الله صلی الله علیه وسلم دا خبره کله هم هیره نشي چې ویې ویل: هغه شاعر ؟ عباس ورته wوایل چې آو[رواه احمد].

او د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه دا هم نقل دي چې هغه به خپل شاعران پوره او په سمه توګه تیارول؛ حسان بن ثابت رضي الله عنه ته به یې فرمایل:« ابو بکر ته ورشه چې د دې قوم بدۍ درته بیان کړي، ځکه په نسبونو پوه دی» [بیهقي باب الأنساب].

په صحیح البخاري کې د عائشې رضي الله عنها روایت دی چې: حسان بن ثابت رضي الله عنه د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه د مشرکانو د بدیو بیانولو اجازه وغوښتله نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل: « زما د نسب به څه چل وشي؟» هغه ورته وویل: زه به تا د دوی نه داسې را وباسم لکه څرنګه چې د اوړو نه ویښته راویستلی شي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم ته به ښه شعرونو ډیر خوند ورکوو، رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: « ډیره ریښتونې خبره چې شاعر کړې ده؛ هغه د لبید شاعر خبره ده چې ویلي یې دي: خبردار د الله تعالی نه پرته هر څه باطل دي، او امیة بن ابي السلط نږدې و چې مسلمان شي». [صحیح بخاري].

همدا ډول رسول الله صلی الله علیه وسلم د دې لپاره یو خاص خطیب نیولی و چې د اسلام او مسلمانانو څخه دفاع وکړي، ثابت بن قیس بن شماس چې د جنت زیری هم ورکړل شوی و، کله چې بني تمیم راغلل، خپل شاعر او خطیب دواړه یې راوستل، نو رسول الله ثابت بن قیس ته وفرمایل:

اعلامي سنګر د جهاد بنسټيزه برخه ده

«ورپاځيږه او جواب ورکړه» نو هغه ورته جواب ورکړ، پدغه وخت کې اقرع بن حابس ودرید او ويې ويل: قسم په الله محمد ته کارونه په خپله برابريږي، زه نه پوهيږم چې دا څه چل دی، زمونږ خطيب خبرې وکړې خو د دوی خطيب تر هغه ښه خبرې کونکی دی او زمونږ شاعر خبرې وکړې خو د دوی شاعر ډير تکړه شاعر او ښه خبرې کونکی دی، بيا رسول الله صلی الله عليه وسلم ته را نږدې شو او ورته يې وويل: زه دا ګواهي کوم چې د الله څخه پرته بل حقدار د عبادت نشته او ته د هغه رالیږل شوې رسول يې.[معرفة الصحابه د ابو نعيم]

مونږ کولی شو چې د اسلامي رسنيو يو شمير مهم هدفونه او مقصدونه په يو څو مهمو نقطو کې تاسو ته خلاصه کړو :

١. پدې سره د مسلمانانو د ناموسونو او عقيدو ساتل کيږي، الله تعالی د شاعرانو څخه بعضې ځانګړي کوي: ﴿إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانتَصَرُوا مِن بَعْدِ مَا ظُلِمُوا﴾ ژباړه : مګر هغه کسان چې مومنان دي، نيک عملونه کوي، الله ډير يادوي او مرسته يې کړې وروسته له هغې چې ظلم ورسره شوې.

ابن عباس رضي الله عنه د آيت په تفسير کې وايي: يعني د هغو کافرانو رد کوي چې د مسلمانانو بد به يې بيانول.[رواه الطبري]

رسول الله صلی الله عليه وسلم حسان رضي الله عنه ته وفرمايل: (ای حسآنه ! د رسول الله له طرفه ورته ته ځواب ورکړه، ای الله په روح القدس يې مرسته وکړه).[متفق عليه] او ابن عساکر په تاريخ دمشق کې ذکر کوي چې رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: « څوک به د مسلمانانو د ناموسونو دفاع وکړي ؟» نو کعب وويل زه يې کوم، ابن رواحه وويل زه يې کوم او حسان وويل زه يې کوم ، نو رسول الله صلی الله عليه وسلم حسان ته وفرمايل: « ته يې بدې بيان کړه او روح القدس به درسره مرسته وکړي».. رسول الله صلی الله عليه فرمايلي: «يقينا الله تعالی حسان په روح القدس پياوړی کوي، تر څو يې چې د الله د رسول څخه دفاع کوله» [سنن ترمذي]

٢. د امت د ځوانانو او بيا په ځانګړې توګه د مجاهدينو مورال پورته کيږي، د سلمه بن الاكوع رضي الله عنه څخه روايت دې، وايي: «مونږ د رسول الله صلی الله عليه وسلم سره خيبر ته ووتلو، د شپې مو مزل وکړ، نو يو نفر عامر بن اكوع ته وويل، آيا مونږ ته د خپلو شعرونو څخه يوه څه نه را اوروې؟-عامر ډير تکړه شاعر و- نو شروع شو او خپل شعرونه يې زمزمه کول». [رواه البخاري ومسلم]

٣. د کافرانو او مرتدينو درواغ په ډاګه کول، او امت ته د دوی د چټلتيا او کمزوري رابښکاره کول، او د دوی دا غورول شوې پلو د مسلمانانو څخه غونډول او د دوی په زړونو کې ويره اچول، ابن عبدالبر په الاستيعاب کې د ابن سيرين څخه روايت کوي: «د مسلمانانو شاعران حسان بن ثابت ، عبدالله بن رواحه ، او کعب بن مالک وو، نو کعب به کافران له جګړې څخه ويرول، ابن رواحه به په کفر شرمول، او حسان به يې د قومونو بې عزتي کوله» ابن سيرين وايي: « د دوس قبيلې ډيرو خلکو د کعب بن مالک د دې وينا له ويرې اسلام راوړی و:

قضينا من تهامة كل وتر *** وخيبر ثم أغمدنا السيوفا

نخيرها ولو نطقت فقالت*** قواطعهن: دوسا أو ثقيفا

له تهامه سيمې څخه مو هر ضرورت پوره کړو * او له خيبر څخه هم ، بيا مو توري په تيکو کې کيښودې* مونږ اختيار ورکوو خوکه خبرې يې کړلی شوی نو ويلې به يې و * چې بيا پريکونکی د دوس يا ثقيف قبيلو دي.

نو دوس قبيلې والا وويل چې ځئ چې ورشو د ځان لپاره څه پناه ونيسو، داسې نه چې پر مونږ هغه څه رانشي کوم چې پر ثقيف راغلي دي.

٤. داسې ريښتوني انځورونه را نقل کول چې د ملت د اتلانو او دښمنانو په مينځ کې د روانو جګړو حقيقت ښکاره شي او بل د هغو حقيقتونو ثابتولو لپاره چې د اسلام شاړلو ننګونه کړي وي له دې ويرې څخه چې خراب نشي يا يې د وينو تاجران غلا نکړي.

النَّصِيحَة الدين

دين خير خواهي ده

قال تعالى: {لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ} يبى[التوبة:٩١].

ژباړه: په کمزورو، مريضانو او هغو خلکو کومه ګناه نشته چې د جهاد لپاره د تللو خرچه نه لري، خو پدې شرط چې د الله تعالى اور د هغه درسول لپاره به خير خواه وي، نشته په نيکي کونکو

د صحابه بيعت

د جرير بن عبد الله ﷺ نه روايت دی، وايي: ما د رسول الله ﷺ سره د لمانځه په پابندی، زكاة وركولو او د هر مسلمان لپاره په خير خواهی لتولو بيعت کړی.

[صحيح البخاري ومسلم].

د چا خير خواهي کوئ؟

د تميم الداري رضي الله عنه نه روايت دی چې رسول الله ﷺ فرمايلي:«دين نصيحت "خير خواهي" ده»، صحابه كرامو وويل: د چا لپاره؟ هغه وفرمايل: «د الله تعالى د هغه د رسول، د مسلمانانو د امامانو "مشرانو" او عامو مسلمانانو لپاره».

[صحيح البخاري ومسلم].

د نصيحت او خير هواهی حقيقت

ابن حجر عسقلاني رحمه الله په "فتح الباري" کې وايي:

1

د الله تعالى لپاره خير خوايي

د اله تعالى داسې صفات بيانول چې هغه يې لائق دی، هغه ته پټ او ښکاره غاړه ايښودل، د هغه په خوښو اعمالو کې په نيکي کولو مينه ښکاره کول، د هغه تعالى د ناخوښيو څخه په ګناه پريښودلو ويره ښکاره کول او هغه ته د ګناهکارو د راستنولو لپاره جهاد کول.

2

د الله تعالى د كتاب خير خواهي:

زده کول يې، بل ته ښودل، په تلاوة حروف صحيح اداء کول، په سمه توګه ليکل، په معنا يې ځان پوهول، پکې ذکر شوي پولې ياد ساتل، په احکامو يې عمل کول او د باطل پرستو د تحريف دفاع ترې کول.

3

د رسول الله ﷺ لپاره خير خوايي:

د هغه تعظيم کول، د هغه په ژوند او وروسته مرسته کول، د هغه د خبرو او کارونو پورې اقتداء کول، د هغه او د هغه د تابعدارو سره مينه کول.

4

د مسلمانانو د امامانو لپاره خير خواهي:

د هغوی سره په مسئوليت پورته کولو کې مرسته کول، د غفلت په وخت کې هغوی راويښول، د خطايي پروخت د هغوی متوجه کول، پر هغوی د مسلمانانو خبره را غونډول او خفه زړونه ورته رانږدې کول او لويه خير خوايي يې دا ده چې د ظلم څخه يې لاس ونيسې، د دين په مشرانو کې مجتهدين هم شامل دي، د هغوی سره خير خواهي د هغوی علم او فضيلت خپرول او پر هغوی ښه ګمان کول.

5

د عامو مسلمانانو لپاره خير خواهي:

په هغوی شفقت کول، د هغوی په ښيګړه کې کوښښ کول، هغوی ته ګټوري زده کړې ښودل، د هغوی نه ضرر دفع کول، هغوی لپاره هغه څه خوښول چې د ځان لپاره يې خوښوې او د هغوی لپاره هغه څه بد ګڼل چې د ځان لپاره يې بد ګڼي.

د ناکاره ملایانو ځانګړي صفات

لیکنه ابو حفص الشامي رحمه الله

مونږ په مخکنۍ مقاله کې د «ناکاره ملایان لعنتیان دي غضب پرې شوی» تر عنوان لاندې مقاله ولیکله [کومه چې په لومړۍ رومیه کې خپره شوه]، هلته مونږ د علم د خاوندانو د نوم توضیح وکړه او مونږ هغه ځانګړتیاوې ذکر کړل چې دوی پرې د دین امامان ګرځیدلي دي، هلته مونږ دا خبره هم ذکر کړه چې علماء سوء(ناکاره ګمراه ملایان) هیڅکله د علماؤ ډله کې نه شاملیږي که هرڅومره علم زده کړي او کتابونه ولیکي، بلکې دغه ډول ملایان یهودو ته ورته والی لري، ځکه هغوی هم علم حاصل کړی و خو عمل یې پرې نه کاوه، بلکې ګمراهۍ ته یې بلنه کوله، خو دا چې زمونږ په زمانه کې ناکاره ملایان ډیر دي نو باید یو څه ځانګړي صفات یې ذکر کړو ترڅو خلک د دوی په اړه پوره معلومات ولري او باخبره وي.

لومړۍ: حق پټول

د علم د اهدافو څخه یوه دا هم ده چې علم باید خپور او خلکو ته بیان کړی شي؛ ځکه د خلکو هدایت او ښیګړه پدې پورې اړیکه لري، نو پدې خاطر د علم پټول او نه خپرول د لویو ګناهونو او سختو هلاکوونکو څخه دی، له همدې امله الله تعالی د علم او کتاب د خاوندانو څخه مضبوطه وعده اخیستې؛ چې خلکو ته به یې بیان کوي او د هغوی حاجت به نه پټوي، الله تعالی فرمايي:{وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُون} [آل عمران: ۱۸۷], ژباړه: او کله چې الله تعالی د هغه چا نه مضبوطه وعده واخیسته چې کتاب یې ورکړی: چې دغه کتاب به خلکو ته بیانوي او نه به یې پټوئ، نو هغوی دغه کتاب شا ته ګذار کړ او ډیر کم قیمت یې پرې ترلاسه کړ؛ ډیر بد دی هغه څه چې دوی اخیستی دی.

ځکه خو ناکاره ملا د الله تعالی د دین سره خیانتګر، د هغه په نعمت کفر کونکی او د خلکو د ګمراهۍ لامل دی، له همدې امله الله تعالی د هغه د لعنت فیصله کړې او د خلکو لعنت یې پرې هم ویلی ځکه دغه ملا د حق په پټولو د خلکو سره هم دوکه کونکی دی، الله تعالی فرمايي:{إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ} [آل عمران: ۱۵۹]، ژباړه: یقینا هغه څوک چې نازل شوي واضح آیتونه او هدایت پټوي؛ وروسته له هغې چې مونږ یې خلکو ته کتاب (قرآن) کې وضاحت کړی، په همدغه خلکو الله تعالی لعنت کوي او هم پرې لعنت ویونکي لعنت وايي.

تر ټولو لوی هغه څه چې دغو ناکاره ملایانو د خلکو نه پټ کړی دي؛ هغه د طواغیتو حال او د هغوی په اړه د الله تعالی حکم دی، ځکه الله تعالی مونږ ته امر کړی چې د طواغیتو څخه ځان وساتو او کفر پرې وکړو او دغه کار یې د توحید او ایمان د بنسټ څخه ګرځولی دی، نو کله چې خلکو ولیدل چې د هغوی د یاد وړ ملایان د طاغوتي حاکمانو سره د مداهنت نه کار اخلي او د هغوی د شرک او فساد څخه غلي پاتې کیږي،

د طواغیتو یو ملا چې د ذبحې په انتظار دی

(بلکې خلکو ته د مصلحت لپاره د شرک جواز هم ورکوي)، نو پدې کار سره ډېر خلک په طواغیتو ایمان لري، دوستي ورسره کوي او د هغوی په دین کې داخلیږي، بلکې د هغوی پوځیان ګرځي، چې د دغې ټول ارتداد سبب د علماء سوء حق پټول او یا د باطل سره ګډول دي.

د بیلګې په توګه که مونږ جزیرة العرب ته وګورو نو وبه وینو چې د آل سلول لخوا د خپل کفر او فساد په ډاګه کول او بیا په دغه ردت او کفر د خلکو لخوا د دوی تابعداري د «هيئة كبار العلماء»، بن باز، ابن عثیمین، الفوزان، د دې زماني آل الشيخ او داسې نورو له امله رامنځته شوې...ځکه دغو ناکاره ملایانو حق پټ کړ او خلکو ته یې د آل سلول حالت واضح نه کړ، د دې سربیره یې دغو مرتدینو ته «ولاة الأمر» وویل، چې پدې سره په خلکو حق نور هم ګډوډ کړی شو، ځکه پدې سره یې آل سلول شرعي حاکمان وګرځول!

دغو ملایانو د خلکو څخه د طواغیتو د رسمي تشریعي پریکړو حکم هم پټ کړ، همدا ډول یې ترې په هیواد کې د صلیبي اډو د قیام حکم هم پټ کړ، د سود د حلال ګڼلو حکم او داسې نور ډېر...چې پدې سره په دغو طواغیتو ډېر خلک دوکه شول، ګمراه او مرتد شول، نو د دغو ملایانو په غاړه به د هغې ګناه پوره حصه وي چې د دوی اتباع پکې واقع شوي، بې لدې چې د هغوی له ګناه څخه څه کم شي.

همدغه حال په مصر کې هم دی؛ د خلکو د ګمراهی او د حسني مبارک او بیا د سیسي د تابعداری لامل همدغه د ازهر ملایان او د سلفیت دعویداران دي، په همدې توګه د شرک په پارلمانونو او ټول ټاکنو کې د خلکو د ننوتلو لامل هم دغه مرتد اخوانیان او د تیارو تنظیم دی، همدغه انځور به تاته د نړۍ په ډېرو هیوادونو کې په لاس راشي.

دویم: په شریعت کې تحریف او بدلون راوستل:

د ناکاره ملایانو(علماء سوء) یوه علامه دا هم ده چې دوی کله د حق په پټولو ونه توانیږي نو بیا دوی شریعت بدلوي او تحریف پکې کوي، د شریعت د نصوصو فاسد تاویلات لټوي او د حق معنا څخه یې باطل معنا ته اړوي، لکه چې الله تعالی د یهودو په اړه ویلي: {يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ} [النساء: ٤٦]، ژباړه: دوی د الله تعالی خبرې د خپلو ځایونو څخه نورو ته کړوي، لدې وروسته بیا دوی د دغې تحریف او تاویل نسبت الله تعالی ته کوي، نو دوی لومړی نصوص د خپلو معناو څخه باطلو معناګانو ته واړوي او بیا خلکو ته دا ښکاره کړي چې د الله تعالی د کتاب هم دغه مراد دی، چې پدې کار سره دوی یو ځل د حق معنا نفي کوونکي شي او بیا د باطل معنا اثبات کوونکي؛ پدې کار کې د دوی لپاره سمبول یهود وي ځکه هغوی پدې کار د پخوا څخه عادي دي، لکه چې الله سبحانه وتعالی فرمایي:{وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُونَ أَلْسِنَتَهُمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ} [آل عمران: ٧٨]، ژباړه: او له دوی یوه ډله د الله تعالی په کتاب ژبه کړوي، ترڅو پرې تاسو داسې ګمان وکړئ چې دا د کتاب څخه دي، خو دغه د کتاب برخه نه وي، دوی وایي چې دغه د الله تعالی له پلوه دي خو دغه د الله تعالی له پلوه نه وي، دوی په الله تعالی دروغ وایي او دوی پوهیږي.

د بیلګې په توګه د جهاد شرعي اوامر؛ د علماء سوء عادت دا دی چې دوی دغه نصوص د خپلې جنګي معنا څخه نورو معنا ګانو ته اړوي، ترڅو خلک د کفارو او مرتدینو د جنګ څخه واړوي، دا لا څه چې دوی د جهاد لپاره نورې داسې معناوې له ځانه جوړې کړي چې الله تعالی پرې کوم دلیل ندی رالیږلی، لکه دوی دا ګمان کوي چې د طاغوت په پوځ کې داخلیدلو ته جهاد وایي، یا د شرکي ډیموکراسی په عملیه کې داخلیدو ته جهاد وایي؛ ترڅو د نورو سیکولرانو سره پدې مقابله وکړي چې څوک به د الله تعالی سره ډیره جګړه کوي او د هغه د حکم او قانون به زیات مخالف کوي، همدا ډول نور داسې د اسلام څخه ویستونکي کارونه، چې دغه ملعونان یې د اسلام د ګوپ په څوکه پورې تړي.

همدا ډول هغه شرعي نصوص چې په حق د ټینګیدو او ښکاره کولو امر کوي، نو علماء سوء دغه ډول نصوص تعطیلوي او عمل پرې نه کوي، پدې ګمان چې دوی په کومه باطله تګلاره روان دي همدغه د الله تعالی امر دی او په دلیل کې د الله تعالی دغه وینا وړاندې کوي چې پرمایي: {وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ} [البقرة: ١٩٥]، ژباړه: او تاسو په خپلو لاسونو ځان هلاکت ته مه اچوئ.

سره لدې چې پدې آیت کې د هلاکت نه مراد د جهاد پریښودل دي، لکه چې صحابي أبو أيوب الأنصاري -رضي الله عنه- وایي: « نو هلاکت ته ځان اچول دا و چې مونږ د خپلو مالونو په ساتنه او زیاتولو کې لګیا شو او جهاد مو پریښود « [سنن أبو داود]، نو دغه علماء سوء څه ډېر بد خلک دي او څه ډېر بد عمل کوي چې په خلکو دین ګډوډوي.

دریم: د الله تعالی د لارې نه منع کول:

چونکې ناکاره ملایان(علماء سوء) د فساد او ګمراهی په لاره روان وي، نو حرص یې پدې کې وي چې خلک هم په خپله لاره روان کړي او د حق څخه یې ستانه کړي، ځکه د هغه سره ویره وي چې که خلکو ته شرعي آیتونه بغیر د کوم وراني او زیاتي ذکر کړم نو زما د کار خلاف به پکې ښکاره شي، نو له همدې امله تحریف کوي او د شرعي نصوصو مری تاووي ترڅو د هغه د حال او خواهش سره سمون وخوري، له همدې امله به ته ګورې چې دغه ناکاره ملایان به ځوان نسل د جهاد څخه منع کوي ځکه دی په خپله دنیا ته دروند شوی او د جهاد څخه ناست دی، بله وجه دا ده چې دغه ناکاره ملایان د حق د ښکاره کولو څخه ویریږي نو ځکه حق د باطل سره ګډوي، همدغه د خپل دغوت بنیاد بولي او خلکو ته داسې څرګندونه کوي چې همدغه اصلي حکمت او هوښیار تیا ده، نو دغه ناکاره ملا نه حق ښکاره کړي او نه یې په پټولو بس کړي، بلکې په خلکو یې ګډوډ کړي، د ګیدړ په څیر چلونه کوي او د الله تعالی په اړه بې علمه ویناوې کوي؛ تر څو د الله تعالی د لارې نه خلک منع کړي، لکه چې یهودو او نصاراو ملایانو او پیرانو به کول، الله تعالی فرمایي: {يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ

وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ} [التوبة: ٣٤]. ژباړه: ای مومنانو؛ یقینا ډیر د ملایانو او پیرانو څخه د خلکو مالونه په باطله طریقه خوري او د الله تعالی د لارې څخه خلک منع کوي او هغه خلک چې سره او سپین زر خزانه کوي او د الله تعالی په لاره کې یې نه خیرات کوي نو هغوی ته د درد ناک عذاب زیری ورکړه.

څلورم: په دنیا ډیر زیات حرص کول:

علماء سوء چې حق پټوي او په خلکو یې ګډوډوي د دې تولو لامل د دنیا محبت او پرې حرص کول دي، دوی په دغه کفر، نفاق او په دروغ ویلو چا مجبوره کړي ندي؛ بلکې د طواغیتو سره غوړ وظایف او پیړې تنخواګانې د دې لامل دی؛ نو ځینې یې د طواغیتو سره د مرتبې او نږدې ګیدو ړانده وي او ځینې نور یې د تلویزیون په پرده د راوتلو او د تحفو عاشقان وي! او پدې خاطر هغه نه غواړي ترڅو د خپلو دغو خواهشاتو څخه د حق کلمې پر اظهار محرومه شي او شهرت د لاسه ورکړي، نو دغو ناکاره ملایانو د الله تعالی نازل کړي آیتونه پټول غوره کړل-کوم چې طواغیت خلکو ته نه ښکاره کوي- او پدې سره یې د دنیا لږ قیمت واخیست، الله تعالی فرمایي:{إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ} [البقرة: ١٧٤]، ژباړه: یقینا هغه خلک چې د الله تعالی د کتاب نازل شوي احکام پټوي او پدې سره د دنیا کم قیمت اخلي، نو دغه خلک نه خوري په خپلو خیټو کې مګر اور، الله تعالی به د دوی سره د قیامت په ورځ خبرې ونه کړي او نه به یې پاک کړي او د دوی لپاره دردناک عذاب دی، او الله تعالی فرمایي: {وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ} [آل عمران: ١٨٧]، ژباړه: او کله چې الله تعالی د هغه چا نه مضبوطه وعده واخیسته چې کتاب ورته ورکړی شوی؛ چې تاسو به دغه کتاب بیانوئ او د خلکو څخه به یې نه پټوئ؛ دوی دغه کتاب شا ته ګذار کړ او لږ قیمت یې پرې واخیست؛ نو ډیر بد دی هغه څه چې دوی اخیستی دی، ابن قیم رحمه الله وایي: «په علماؤ کې چې چا دنیا غوره کړه او مینه یې ورسره وکړه، نو هغه به خامخا په الله تعالی د حق پرته نورې ویناوې کوي»[الفوائد].

پنځم: د غلتو اوازو، کوابښ او حق د مرستې پریښودو څخه متاثره کیدل او له امله یې د حق څخه کږیدل:

د علماء سوء(ناکاره ملایانو) له صفاتو څخه دا خبره هم ده چې دوی حق ښه پیژني لیکن د خپلې دنیا د ساتنې په خاطر د طواغیتو مخې ته ذلت او سرټیټي غوره کوي؛ چې دا ډیر لوی جنایت او سخت خیانت دی!

لکه چې د بلعام بن باعوراء په قصه کې ذکر دي؛ هغه د جبارینو د ښار یو سړی و، که زمونږ د زمانې ټول ناکاره ملایان راجمع کړی شي نو د بلعام لسمې برخې ته به هم ونه رسي، څکه ابن عباس رضي الله عنهما وایي: « هغه د الله تعالی په اسم اعظم پوه و» [تفسیر ابن أبي حاتم]، چې پدې سره د هغه لویه علمي مرتبه په ډاګه کیږي، بعضې سلف وایي: «د هغه دعاء به قبلیده، خلکو به د سختیو پر وخت له ځانه مخکې کاوه او هغه د بني اسرائیلو د علماؤ څخه و» [رواه ابن أبي حاتم عن مالك بن دینار]، لیکن د دې هرڅه باوجود چې کله هغه له سمې تګلارې کوږ شو او د سپیڅلي حقه نه یې بله لاره غوره کړه نو الله تعالی ورته د سپي مثال ذکر کړ.

د هغه قصه داسې وه چې کله موسی علیه السلام د عمالقه جبارینو سیمې ته راغی نو بلعام بن باعوراء ته د خپل تره ځامن او قوم راغی او ورته یې وویل: «دا موسی پدې علاقه کې یو نوی سړی دی، ډیرې لښکرې ورسره دي؛ که چیرته پر مونږ برلاسی شي نو هلاک به مو کړي، نو ته له الله تعالی څخه وغواړه چې موسی او د هغه لښکرې زمونږ څخه ستانه کړي هغه ورته وویل: «که چیرته ما موسی او د هغه لښکرو ته خیرې وکړې نو زما دنیا او آخرت به دواړه غرق شي، لیکن قوم ترې همداسې غوښتنه کوله تردې چې موسی علیه السلام ته یې خیرې وکړې، چې پدې سره د هرڅه نه وواته» [ابن أبي حاتم د ابن عباس نه روایت کړی]، الله تعالی فرمایي: {وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَأَتْبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ * وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ} [الأعراف: ١٧٥-١٧٦]، ژباړه: دوی ته د هغه سړي خبر ولوله چې هغه ته مونږ خپل آیتونه ورکړي وو، نو شیطان ورپسې شو چې بالآخره هغه د ګمراهانو څخه شو، که چیرته زمونږ خوښه شوې وی نو هغه به مو په دغو آیتونو پورته کړی وی لیکن هغه زمکې ته دروند او د خپلو خواهشاتو تابع شو نو د هغه مثال د سپي دی چې ژبه یې راویستې وي؛ که ته پرې حمله کوې او که یې پریږدې په هر حال د هغه ژبه راوتې وي.

مالك بن دینار وایي: «موسی علیه السلام بلعام بن باعوراء د مدین بادشاه ته ولیږه چې هغه الله تعالی ته دعوت کړي، نو بادشاه بلعام ته څه ځمکه او هدیې ورکړې، نو بلعام د هغه بادشاه په دین شو او د موسی علیه السلام دین یې پریښود، چې بیا یې په حق کې دغه آیت نازل شو»[تفسیر ابن أبي حاتم].

بلعام ابن باعوراء: {أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ}، د دنیا او د هغې خوندونه ته ښکته شو او هغه یې خوښ کړل، د الله تعالی د آیتونو څخه یې مخ ستون کړ او د خپل خواهشات پرې غالبه شول، نو د سپي په څیر به یې همیشه ژبه ویستلې وي.

مجاهد رحمه الله وایي: «دا د هغه چا مثال دی چې قرآن لولي او عمل پرې نه کوي»[تفسیر الطبري]، قرطبي وایي: «دغه مثال د ډیرو علماء په نزد د هغه چا په اړه دی چې قرآن ورته ورکړل شوی وي او عمل پرې نه کوي»[تفسیر القرطبي]، چې د هغه ډول خلکو زمونږ په زمانه کې څه ډیر دي!

پای:

د علماء سوء په اړه دغه یو شمیر صفات الله تعالی ذکر کړي؛ ترڅو یې وشرموي، خپلو بندګانو ته یې ور په ګوته کړي چې ځان ترې وساتي، د هغوی خبرو ته غوږ ونه نیسي او نه ترې علم واخلي، مونږ پدې آیتونو کې ګورو چې الله تعالی دغه ناکاره ملایان ذکر کړي خو علماء یې ورته ندي ویلي؛ سره د دې چې دوی د الله تعالی په احکامو پوه دي، لیکن دوی د الله تعالی څخه د ویرې او خشیت صفت د لاسه ورکړی او په خپل علم عمل نه کوي نو دوی ته خپل دغه علم کومه ګټه ونه رسوله، بلکې د دې لامل شو چې په دنیا او آخرت کې د دوی د لعنت لامل وګرځیده، بلکې الله تعالی دوی به ډیر بدو او ناکاره صفاتو یاد کړل او د جهنم اور ته یې داخل کړل، بلکې الله تعالی د یهودو او نصاراو د پیرانو او ملایانو –کوم چې د علماء سوء سلف بلل کیږي-تابعداري او کفر داسې شرک اکبر وباله چې د ملت څخه انسان بهر کوي، الله تعالی فرمایي:{اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ} [التوبة: ٣١]، ژباړه: دوی خپل ملایان او پیران د الله تعالی نه پرته په خدایی سره نیولي او عیسی ځوی د مریم یې هم په خدایی سره نیولی او دوی ته امر نه شوی مګر د دې خبرې چې دوی دې د یوه معبود بندګي وکړي چې نشته لائق د بندګۍ مګر یواځې هغه دی، الله تعالی د هغه څه پاک نه چې دوی یې ورسره شریکوي.

نو د ناکاره ملایانو په تقلید کې به هیڅوک معذوره نه ګڼل کیږي، ځکه په هر انسان واجب دي چې د حق په طلب او عمل کې خپل کوښښ وکړي، والحمد لله رب العالمین.

د بدعت

حرمت او له بدعت څخه پر ځان ساتلو امر

الله فرمايي: {ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ} [الجاثية: ١٨]

ژباړه: بيا مونږ ته د شريعت په واضحه دين او تګلاره وګرځولې نو ته د دغه شريعت تابع شه او د هغه چا تابعداري مه کوه چې نه پوهيږي.

قال تعالى: {رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ} [آل عمران: ٥٣]

ژباړه: يا الله مونږ په هغه څه ايمَان راوړ چې تا رانازل کړي او د پيغمبر تابعداري شو، نو مونږ هم د ګواهانو سره وليکه

ابن تيميه رحمه الله وايي: "د عبادتونو بنسټ په شريعت او اتباع ايښودل شوی، نه په خواهشاتو او بدعاتو، ځکه اسلام په دوه بنيادونو ولاړ دی: لومړی: مونږ بايد د هغه الله تعالى عبادت وکړو چې يواځې دی؛ شريک نه لري، دويم: مونږ بايد د الله تعالى بندګي په هغه شکل وکړو چې د خپل رسول ﷺ په ژبه يې مونږ ته راښودلی؛ نه دا چې مونږ د خپلو خواهشاتو او بدعاتو په طريقه بندګي وکړو، نو بناء هيچا ته روا ندي چې د الله تعالى بندګي وکړي، مګر په هغه څه چې د الله تعالى رسول ﷺ مونږ ته د شريعت په توګه راوړی؛ که هغه واجب عبادتونه دي او که مستحب"

[مجموع الفتاوى]

رسول الله ﷺ فرمايي: (وَشَرُّ الأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلاَلَةٌ) [رواه البخاري ومسلم]

ژباړه: او په دين کې بد کارونه هغَه دي چې نوي پيدا کړی شِي او هَر بدعت ګمراهي ده

ابن تيميه رحمه الله وايي:" چا چې يو شی د دين او الله تعالى ته د نږدې کيدو په خاطر وکړ او د شريعت حکم پکې نه و؛ نو دغه سړی ګمراه بدعتي دی او د همدغې په اړه رسول الله ﷺ فرمايي:«هر بدعت ګمراهي ده» نو بدعت د شريعت ضد دی او شريعت هغه څه دي چې الله تعالى او د هغه رسول ﷺ پرې د وجوب او استحباب امر کړی وي، اګر که د هغه په زمانه کې نه وي شوی، لکه په تراويحو کې په يوه امام راجمع کيدل، قرآن کريم په يوه مصحف کې راجمع کول، د مرتدينو او خوارجو پر خلاف جنګيدل او داسې نور او هغه چې الله تعالى او د هغه رسول ﷺ شريعت نه وي ګرځولی نو هغه بدعت او ګمراهي ده " [مجموع الفتاوى]

رسول الله ﷺ فرمايي: (مَنْ عَمِلَ عَمَلاً لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ) [رواه مسلم].

ژباړه: چا چې داسې کار وکړ، چې زمونږ امر پرې موجود نا منل شوی دی

ابن شاهين او لالکائي د سعيد بن جبير رحمه الله نه روايت کوي؛ هغه وايي: "الله تعالى نه قبلوي هيڅ وينا مګر په عمل او هيڅ عمل نه قبلوي مګر په وينا او هيڅ وينا او عمل نه قبلوي مګر د نيت سره او هيڅ وينا، عمل او نيت نه قبلوي مګر هغه مهال چې د سنت سره موافقه ولري" [رواه اللالكائي]، ابن تيميه رحمه الله وايي: د سنت نه مراد هغه شريعت دی چې الله تعالى او د هغه رسول ﷺ پرې امر کړی، ځکه هغه وينا، عمل او نيت چې مسنون او د الله تعالى د امر پر اساس د شريعت برخه نه وي نو هغه به بدعت وي؛ الله تعالى ورسره مينه نه کوي، نو نه يې قبلوي او نه د دې صلاحيت لري چې قبول شي او دين وګرځي"

[مجموع الفتاوى].

د مرابطینو د دولت
د بعضې مشرانو سیرت

د صحراء په هیوادونو کې د شریعت راتازه کونکی

په خپل مخلوق کې د الله تعالی د سنت او طریقې څخه دا هم ده؛ چې کله بندګان په خپلو ګمراهیو او ناسمیو کې بې لارې شي نو الله تعالی ورته داسې یو څوک راولیږي چې لاره ورته سمه کړي او دین ورته تازه کړي، بیا خلک په دوه برخو وویشل شي، یوه برخه یې خبره ومني او د بلې ډلې زړونه ورته کاږه شي، بیا موحدین د الله تعالی د تګلارې د مخالفینو څخه بې زاري اعلان کړي، په توره ورسره جنګ پیل کړي تر دې چې الله تعالی خپل دین بریمن کړي او ټول دین د الله تعالی شي؛ د دغو مجددینو څخه یو هم: مجاهد، داعي او عالم عبد الله بن یاسین رحمه الله هم دی.

د عبد الله بن یاسین قصه هغه مهال پیل شوه چې کله د مغرب په صحراء کې د اوسیدونکې یوې قبیلې کداله مشر؛ یحیی بن ابراهیم فیصله وکړه چې خپل قوم ته د الله تعالی شریعت ورسوي او د هغه په شرعي پولو یې خبر کړي، یحیی بن ابراهیم یو نیک سړی و، هغه پدې لټه کې و چې څوک ورسره د خپل قوم د دعوت لپاره صحراء ته ولاړ شي د قبیلې د دې مشر خبره ډیرو داعیانو ونه منله ځکه چې پدې کار کې ورته سختې ښکاره شوه، مګر مجاهد داعي عبد الله بن یاسین د قبیلې د مشر یحیی بن ابراهیم خبرې ته لبیک ووایه او د الله په مرسته ورسره روان شو.

سلاوي په خپل کتاب [الاستقصا لأخبار دول المغرب الأقصى] کې وایي: « د دغې ماموریت لپاره د علماؤ څخه عبد الله بن یاسین الجزولي روان شو؛ عبدالله د تکړه طالب العلمانو څخه و، غوره، دیندار، زاهد، د سیاست خاوند او ګنو علمونو ته یې لاس رسی درلوده، نو د یحیی بن ابراهیم سره صحراء ته ولاړ»، پدې توګه ابن یاسین د صحراء په زړه کې د سفر او ناشنایي مشکلات پدې خاطر برداشت کړل چې یو بې لارې قوم ته دین ورسوي.

کله چې عبد الله بن یاسین د «لمتونه» قبیلې کیږدیو ته ورسید، هغوی ترې د راتلو د لامل په اړه وپوښتل، ده ورته د هغو دیني احکامو په اړه بیان وکړ چې دا یې د تبلیغ په خاطر صحراء ته راغلی و، ابن اثیر وایي: «د قبیلې خلکو ورته وویل: مونږ ته د اسلامي شریعت په اړه بیان وکړه، نو هغه ورته د اسلام عقائد او فرائض بیان کړل، نو قبیلې ورته وویل: هر چې د لمونځ او زکاة خبره ده نو په هغې مو سر خلاص شو، لیکن ستا دا خبره: چې که چا قتل وکړ وژل کیږي به، که چا غلا وکړه لاس به ترې غوځیږي او که چا زنا وکړه وهل کیږي یا رجم کیږي به نو دا داسې کار دی چې مونږ یې پابندي نشو کولی، ته زمونږ څخه بلې قبیلې ته ولاړ شه، نو هغوی دواړه له دغه ځایه ولاړل»، پدې توګه دغه مرتده قبیله د کار په پیل کې د شریعت د منلو څخه منع شوه، ابن یاسین هم هلته پاتې کیدل قبول نکړل، ځکه هغوی پوره شریعت نه منلو.

ابن یاسین د کداله قبیلې سیمې ته د هغې د مشر په ملتیا ولاړ، ابن اثیر وایي: «عبد الله بن یاسین کداله قبیله او ورسره په ګاونډ کې پرتې قبیلې د شریعت حکم ته راوبللې، بعضو یې خبره ومنله او بعضو نورو یې انکار او نافرماني وکړه»، بیا چې کله دوی د شریعت له احکامو تنګ راغلل نو زور یې پرې راوړ چې له سیمې بهر شي، دا هغه وخت و چې د ابن یاسین سره کوم ځواک نه و چې د دغې

د سېنېګال د سېنېګال جزیره چې وېل کېږي لدې ځای مرابطینو خپل جهادي سفر پیل کړی و

قبیلې سره وجنګېږي نو اراده یې وکړه چې سوډان ته ولاړ شي او هلته دعوت وکړي، لیکن د کداله قبیلې مشر ورته مشوره ورکړه چې هلته په یوه مشهوره مدرسه کې پاتې شي، (ویل کېږي چې دغه مدرسه د سنګال د سیند سره نږدې وه)، ابن خلدون وایي: « دوی له خلکو څخه د نیل سیند په یو داسې لوړ ټاپو کې ځانته شول چې او به ترې له څلور خواو نه چاپیره وې، په اوړي که به اوبه لږې وې او په ژمي کې به ډیرې وې چې پدې سره ګڼ ټاپوګان ترې جوړ شول، دوی دواړه د دغه ټاپو په ځوړونو کې ننوتل او د الله تعالی عبادت ته یې ځان وزګار کړ».

د دعوت څخه جهاد ته

د الله تعالی کړنې وې چې دغه داعي په سیمه کې د یو اسلامي امارت نیالګی شو، ابن خلدون وایي:» د چا په زړه کې چې د ذرې په مقدار خیر موجود و او د ابن یاسین دعوت ورته ورسید نو د سیلاب په څیر پرې راتوی شول او د هغه په دین او جونګړه کې ننوتل، کله چې ورسره د ملګرو شمیره زرو سړو ته ورسیده نو شیخ عبد الله بن یاسین ورته وویل: زر کسان د شمیرې د کم والي له امله نه مغلوبه کېږي، اوس پر مونږ د حق قیام، دېته دعوت او خلک پرې پابند کول واجب شوي، نو ځې چې دغه کار سر ته ورسوو، دوی د خپل ځای څخه راووتل او د لمتونه او کداله قبیلو هغه خلک یې ووژل چې د شریعت مخې ته خنډ وو» ، پدې توګه ابن یاسین د یو مجاهد په توګه را ښکاره شو او د هغو مرتد قبیلو پر خلاف یې جنګ پیل کړ چې د شریعت د منلو او پابندۍ څخه یې انکار کاوه.

ابن اثیر پدې اړه وایي: « ابن یاسین خپلو ملګرو ته وویل: په تاسو واجب دي چې د حق د دغو مخالفینو او د اسلامي شریعت څخه د انکار کونکو پرخلاف وجنګېږئ، د دوی د جنګ لپاره تیار شئ، بیرغ پورته کړئ او خپل امیر مخکې کړئ»، د مرابطینو په دغه وړه مومنه ډله هغه وکړی شول چې صحراء د الله تعالی حکم ته سرټیټې کړي، سلاوي وایي: «هغه خپل جهاد ته دوام ورکړ تردې چې ټوله صحراء یې د لاس لاندې کړه او قبایل یې سرټیټي کړل...نو د صحراې په ټولو هیوادونو، د سوډان په خاوره، د قبلې په هیوادونو کې د مصامده او د مغرب په ټولو برخو کې مشهور شو، د ابن یاسین په اړه دا ویل پیل شو چې په کداله قبیله کې یو سړی پیدا شوی؛ الله تعالی او سمې لارې ته بلنه کوي او د الله تعالی په نازل کړی شوي قانون فیصلې کوي؛ یو عاجزه او په دنیا کې زاهد بنده دی، د هغه نوم په ټوله نړۍ کې خپور شو، د هغه سپیڅلتیا وکولی شول چې زړونو ته ځان ورسوي او خلکو ورسره هم محبت پیل کړ»، ځکه چې کله هغه په پیل کې الله تعالی د خلکو په خفه کیدو خوشحاله کړ نو الله تعالی ترې خلک وروسته خوشحاله کړ؛ محبت یې ورسره وکړ او په اطاعت کې یې ننوتل.

د شریعت حکم

کله چې د کداله قبیلې مشر وفات شو نو ابن یاسین د لمتونه قبیلې مشر رامخکې کړ ترڅو پوځي مشري په غاړه واخلي، سلاوي وایي: « عبد الله بن یاسین د صنهاجه څخه د قبیلو مشران راجمع کړل او یحیی بن عمر اللمتوني یې پرې مشر کړ او عبد الله بن یاسین د ټولو امیر و... نو یحیی بن عمر به د جنګ په چارو کې نظر کولو او عبد الله بن یاسین به د دین په چارو او د شریعت په احکامو کې نظر کولو او زکات او عشر به یې جمع کولو».

مرابطین په همدغه حالت کې د خپل نوي پوځي امیر تر شا د خپل فقیه او عالم عبد الله بن یاسین په امر پاتې شول؛ د خلکو لپاره یې دین راتازه کولو.

بکري ذکر کړي چې په کال (٤٤٦ هـ) کې ابن یاسین په اودغست غزا وکړه (چې نن ورځ د موریتانیا په جنوب کې واقع دی) او د اسلام نه مخکې د ګانا د بادشاه پایتخت و، بکري وایي:» هلته عبد الله بن یاسین د قیروان د خلکو څخه یو سړی وواژه چې د عربو د اولادونو څخه و، هغه په تقوا، صلاح، د قرآن په تلاوت او حج مشهور و، د هغه نوم زباقره و، لیکن عبد الله بن یاسین هغه پدې ګناه وواژه چې د ګانا د مشرک بادشاه د تابعدارۍ او حکم لاندې و» [المسالك والممالك].

په کال (٤٤٧ هـ) کې مرابطین سجلماسه ته ننوتل چې نن د مغرب په جنوب کې دی او له هغه ځایه یې ظلم ختم کړ، سلاوي وایي: «هلته

موجود منکرات یې لرې کړل، د ساز سرود آلات یې مات کړل، د شرابو د خرڅولو خونې یې وسوځولې، ټکسونه او شرموونکي قرضونه یې ختم کړل او هر هغه څه یې له منځه یوړل چې شریعت یې د له منځه وړلو فیصله کړې وه په سجلماسه یې د لمتونه قبیلې یو سړی مقرر کړ او دی بېرته صحراء ته ستون شو».

د (۴۴۷هـ) کال په پای کې امیر یحیی بن عمراللمتونی ووژل شو نو شیخ ابن یاسین په محرم (٤٤٨ هـ) کې د هغه ورور ابو بکر بن عمر مشرې ته رامخکې کړ، ابو بکر هم د دغه فقیه د مشرۍ لاندې داسې چلند وکړ لکه څرنګه چې د هغه ورور کړی و او خپل جهاد في سبیل الله ته یې ادامه وکړه، سلاوي وايي: «مرابطین د مراکش په ختیځ کې اغمات ښار ته په کال (۴۴۹هـ) کې ننوتل، هلته ابن یاسین دوه میاشتې په دې خاطر پاتې شو چې لښکرې استراحت وکړي، بیا تادلا سیمې ته ولاړل هغه یې فتح کړه او د بني یفرن د بادشاهانو د کورنۍ ټول موجود غړي یې ووژل، لقوط المغراوي یې هم ونیوه او وېې واژه، بیا عبد الله بن یاسین د تامسنا هیواد ته ولاړ او پر هغې یې ولکه وکړه».

ابن یاسین د الله تعالی د مرتدو دښمنانو ډېرې وینې توی کړې او وینځې او غلامان یې ترې جوړ کړل، بیا دغه خبر د مجاهدینو د واقعیت څخه هغه نا خبره فقیه ته ورسیده چې عبد الله بن یاسین یې لیږلی و، ذهبي وايي: « فقیه ته د عبد الله بن یاسین د کړنو په هکله خبر ورسیده نو دغه کار یې ډېر بد وګاڼه او پښیمانه شو او عبد الله بن یاسین ته یې لیک ولیږه چې د دغو خبرو غندنه پکې شوې وه، نو عبد الله بن یاسین ورته په ځواب کې وویل: هر چې زما د کار غندنه او زما په رالیږلو د خفګان څرګندونه ده، نو خبره دا ده چې زه تا یو داسې جاهل قوم ته رالیږلی وم چې ورور به د خپلې خور سره د ځاروو د څر لپاره ولاړ نو بېرته به دغه جینۍ حامله کور ته راستنیده او دوی به دا کار بد نه ګڼلو، د دوی کارونه پر یو بل یرغلونه او یو بل وژل وو، نو ما پرې دغه ډول کارونه وکړل، لیکن د الله تعالی د حکم څخه مې پکې سر غړونه نده کړې، والسلام» [تاریخ الإسلام]، پدې توګه ابن یاسین په هغه چا رد وکړ چې د جهاد له ساحې لرې ناست وي او د هر هغه څه تصدیق کوي چې خبرونه یې هغه ته رسي.

د دې ټولو فتوحاتو په پای کې مرابطینو د خپل فقیه او شیخ ابن یاسین په امر سره پریکړه وکړه چې د برغواطه مرتدو قبائلو سره وجنګیږي، سلاوي وايي: «ویل کیږي چې برغواطه ډېر قبایل او د مختلفو رګونو رایو شوی مرکب و، دوی په لومړیو کې په درواغژن نبي صالح بن طریف راجمع شوي وو او په همدغه کفر او ګمراهۍ پاتې و، کله چې عبد الله بن یاسین د دوی د حال او هغه کفر په اړه واورېدل چې دوی پکې وو نو دا یې فریضه وبلله چې د دوی جهاد د نورو کفارو او مرتدینو په جهاد باید رامخکې کړی شي، نو د مرابطینو پوځونه د دغې قبیلې په لور ولاړل»، لیکن د الله تعالی کړنه وه چې ابن یاسین د دغو خونړو جګړو په لوړه څوکه کې ولړیده او او په کال (۴۵۱هـ) کې شهید شو، د اغتباط لیکوال د هغه په اړه لیکي: « هغه لویدیځ په سر وګرځاوه او هغه مغرب چې دین ترې په وتلو و ابن یاسین په خپل جهاد او دعوت سره د دین په تعلیماتو روان کړ».

د ابن یاسین وصیت

سلاوي وايي: «کله چې یې د وفات وخت رانږدې شو نو خپلو ملګرو ته یې وویل: ای مرابطینو: زه نن پدې ورځ مړ کیدونکی یم او تاسو د دښمن په خاوره کې قرار لرئ نو ځان وساتئ چېرته بزدله نه شئ او نه خپل منځ کې شخړې وکړئ چې ناکام به شئ او دبدبه به مو ختمه شي، په حق د یو بل مرستندویان شئ او د الله تعالی لپاره ورونه شئ، او ځان وساتئ چې په مشرۍ چېرته حسد ونه کړئ ځکه الله تعالی خپله باد شاهي هغه چا ته ورکوي چې خوښ یې شي او په خپله ځمکه هغه څوک خلیفه کوي چې د خپلو بندګانو څخه یې وغواړي».

ابن یاسین ولاړ وروسته له هغې چې د یو اسلامي امارت نیالګی یې کیناوه، هغه امارت چې د سنګال د سیند څخه په جنوب کې پیل کیده او په شمال کې د مراکش څنګ ته رسیده، بیا د هغه د شاګرد یوسف بن تاشفین په لاس نور هم پراخه شو او د اندلس او بیا د فرانسې پولو ته ورسیده، او په جنوب کې د هغه د شاګرد ابو بکر بن عمر په لاس د افریقې د ادغال منځ ته ورسیده، ابن یاسین وروسته له هغې ولاړ چې د مجاهدینو یو داسې نسل یې پریښود چې د جهاد مسیر به سر ته رسوي او د همدوی په ملتیا سره یې د دین شریعت نافذ کړ، الله تعالی دې پر ابن یاسین رحم وکړي او الله تعالی دې د نن ورځې د خلافت په غازیانو کې برکت واچوي؛ هغه غازیان چې د شریعت څخه منع کیدونکي د هر مرتد سره جنګیږي او له دغه کاره به تر هغې وا نه اوړي تردې چې ټول دین د الله تعالی لپاره نه وي شوی.

أبو بکر اللمتوني: د سوډان په هیواد کې د اسلام د خپراوې امیر

مونږ په لومړۍ برخه کې د جهادي مرابط امارت په جوړښت کې د دغه فقیه او مجدد عبد الله بن یاسین د مسیر یوه برخه ذکر کړه، دغه سړي د امارت تر څنګ یو داسې نسل تیار کړی و چې له هغه وروسته یې بیرغ پورته کاوه، چې په دغه نسل کې یو یوسف بن تاشفین و چې خپلې لښکرې یې د شمال په لور روانې کړې او په صلیبیانو پسې د اندلس خاورې ته پورې ووت، له دغه نسل څخه یو هم کامیاب قومندان ابو بکر بن عمر و چې د صحراء په شګو تیر شو او د اسلام دین او د شریعت قانون یې افریقا ته ورساوه.

د ابن عمر په سیرت کې یوه خبره ډېره د یاد وړ ده؛ او هغه دا چې ابوبکر ابن عمر د خپل دین او امت په خدمت کې خپل هرڅه قربان کړل، هغه په دې حرص کولو چې د امت صف یو او شان یې لوړ وي، ابن عمر له هغو خلکو څخه نه و چې د امت د وحدت په بیه د خپل ځان د خدمت او مصلحت لپاره منډې وهي، لکه چې دغه کار ډېرو امت ته منسوبو خلکو پخوا کړی او اوس یې هم کوي

نوی پوځي قومندان

د لمتونه قبیلې د دغه ځوی او امیر مسیر د ابن یاسین په لاس دشاګرد او بیا په کال (٤٤٨ هـ) کې د هغه د لښکرو د پوځي قومندان په توګه پیل شو، ابو بکر بن عمر پوځي مشري د خپل ورور یحیی بن عمر نه وروسته ترلاسه کړه او د فقیه ابن یاسین د څارنې لاندې یې جهادي مسیر ته دوام ورکړ.

د بجلیه راوفضو سره جګړې

په همدغه کال (٤٤٨ هـ) کې ابو بکر بن عمر د سوس پر هیواد غزا وکړه، او په کال (٤٤٩هـ) کې یې د ماسه او تارودانت سیمې فتح کړې دغه سیمې په مغرب کې د روافضو مرکزونه وو، سلاوي په استقصا کې وايي: « هلته د بجلیه قوم څه روافض اوسیدل چې نسبت یې علي بن عبد الله البجلي ته کیږي...نو عبد الله بن یاسین او ابو بکر بن یاسین ورسره سخت جنګونه وکړل تردې چې د تارودانت ښار یې په جنګ فتح او ډېر زیات خلک یې ترې ووژل او پاتې یې د اهل السنت والجماعت مذهب ته راستانه شول».

د شیخ ابن یاسین خلیفه خپل مسیر ته دوام ورکوي

کله چې یې روافض له منځه یوړل نو خپل شیخ سره د برغواطه د مرتدو قبایلو د جنګ لپاره روان شو، د جنګ په دوران کې شیخ عبد الله بن یاسین ټپي شو او له همدغه ټپه یې شهادت وموند- نحسبه کذلک والله حسیبه- له دې وروسته د مرابطینو ټول امارت ابو بکر بن عمر ته پاتې شو، سلاوي وايي:» لومړی کار یې دا وکړ چې د ابن یاسین د دفن او قبر غم یې وکړ، بیا برغواطه قبیلې ته د جنګ په عزم ورمخکې شو او د هغوی په جهاد کې یې په الله تعالی توکل کړی و، نو دغه قبائلو کې یې سخت مرګه ژوبله وکړه او ډیر یې ترې غلامان کړل او پاتې یې په غارونو او ناووڼو کې پټ شول، د هغوی بیخ یې وویست او پاتې خلکو یې له سره بیا اسلام راوړ، ابو بکر بن عمر د برغواطه اثر د مغرب څخه ختم کړ، د هغوی غنیمتونه یې راجمع کړل، په مرابطینو یې تقسیم کړل او خپله أغمات ښار ته راستون شو»، دا یوه بله کامیابي وه چې د توحید په خپراوي او د ګمراهانو سره په جنګ کې د ابو بکر بن عمر په کامیابیو کې زیاته شوه، پدې سره ابو بکر بن عمر ته دنیا هم خپله غېږه خلاصه کړه، ځکه هغه اوس د مرابطینو د لښکرو یواځینی امیر و.

ابو بکر بن عمر مغرب پرېښود او صحراء ته یې مخه کړه

لیکن په مغرب کې د خپل قوم د فتح شوې خاورې په مشرۍ کې حالات هم داسې روغ پاتې نه شول، کله چې هغه دغه ټول فتوحات وکړل نو یو داسې خبر ورته راغی چې دا حالات یې پرې ګډوډ کړل، سلاوي وايي: « بیا ابو بکر بن عمر ته خبر راغی چې په صحراء کې حالات خراب دي او د مسلمانانو تر منځ اخلافات پیدا شوي دي»، دلته نو هغه حیران شو چې خپل کوم د تره ځوی ولیږي ترڅو دغه اختلافات حل کړي که په خپله ولاړ شي، که په خپله ولاړ شي نو د دې ټولو فتوحاتو وروسته به د خپل قوم د مشرۍ څخه لاس اخلي؟ چې همدلته د سړیو اصل معلومیږي، سلاوي وايي: « ابو بکر بن عمر یو نیک انسان و نو دا ورته ډیر درنه پریوته چې مسلمانان په خپل منځ کې وجنګیږي او دا یې د جنګ په ختمولو قادر وي، هغه دا ونه ویل چې دې ته کوم ضرورت نشته او مسئولیت یې بل چا ته حواله کړي، هغه هوډ وکړ چې د صحراء هیوادونو ته ولاړ شي؛ ترڅو د مسلمانانو ترمنځ صلح وکړي او د جهاد رسم پکې راتازه کړي »، نو خپله ټوله مشري یې د الله تعالی په لاره کې پرېښوده.

امیر مسلمانان د مشرکینو په جنګ راجمع کړل

دغه مرابط امیر صحراء ته ولاړ هلته یې حالات سم کړل د اسلام حکم یې پکې نافذ کړ، بیا له هغه ځایه د سوډان هیواد ته د جهاد او دعوت لپاره ولاړ، ابن خلدون وايي: «خپل قوم ته یې ځان ورساوه د هغوی ترمنځ فتنه یې تم کړه او د سوډان د جهاد دروازه یې خلاصه کړه نو له هغه ځایه یې څه د پاسه نوي مرحلې خاوره ونیوله»، نو ابو بکر بن عمر رحمه په دې بس نه کړه چې د خپل قوم تر منځ اصلاح وکړي بلکې د مسلمانانو د لښکرو لپاره یې په لویدیځه افریقا کې د غزا لاره هواره کړه او هلته یې د اسلام نظام نافذ کړ.

سلاوي وايي: «ابو بکر بن عمر صحراء ته د ٤٥٣ هجري کال د ذوالقعدې په میاشت کې سفر وکړ، کله چې هلته ورسیده نو هلته یې سوله راوسته احوال یې سم کړل او له هغه ځایه یې ځان سره یو لوی لښکر واخیست او د سوډان په هیواد یې برید وکړ، چې د سوډان څخه یې نږدې نوي مرحلې خاوره د لاس لاندې کړه».

ابو بکر بن عمر د صحراء کفار سرتیټي کړل

سلاوي په بل ځای کې ذکر کوي چې ابو بکر بن عمر د ګانا په هیواد غزا وکړه او هلته او خواوشا سیمه کې یې اسلام خپور کړ»بیا د ګانا بادشاه کمزوری شو او په پنځمه سلیزه کې بادشاهي خوره وره شوه او هلته د تربوز وهونکو زور واکي شوه کوم چې به د شمال له لوري د بربر له خاورو څخه راتلل، امیر ابو بکر اللمتوني ورته د خپلو پوځونو سره ولاړ»، سلاوي ذکر کوي چې ابو بکر بن عمر په دغه هیوادونو کې د درې میاشتو په مسافت خاوره فتح کړه او ډیر هغه خلک چې اسلام یې نه و راوړی په اسلام کې داخل کړل».

د مغرب مشري یې ابن تاشفین ته پرېښوده او هغه په سوډان کې جهاد ته ولاړ

مؤرخین ذکر کوي چې ابو بکر بن عمر مغرب ته بیا راستون شو، وروسته د هغې چې هلته یې د خپل د تره ځوی ابن تاشفین پیاوړې مشري ولیدله، لیکن کله چې د خپل تره ځوی د فتوحاتو او کارنامو څخه خبر شو نو هغه یې په خپل حال پرېښود او بیرته صحراء ته ستون شو، سلاوي په استقصا کې ابن تاشفین ته د ابن عمر وصیت ذکر کوي، هغه وايي: «ابو بکر ورته وویل: ما ته مقرر کړی یې، زه له دې کاره د الله په وړاندې مسؤول یم نو د الله تعالی نه د مسلمانانو په باره کې ویریږه او ما او خپل ځان له اوره ازاد کړه، د خپل رعیت چارې مه ضایع کوه ځکه ته د دوی څخه مسئول یې».

لمتوني په سوډان کې شهید شو

کله چې ابن عمر د خپل تره ځوی ته وصیت وکړ نو صحراء ته د کفارو د جهاد په غرض راستون شو، سلاوي وايي: «په صحراء کې د جهاد په چارو پابند پاتې شو تردې چې د (٤٨٠هـ) کال په شعبان میاشت کې په یوه زهرجن غشي شهید شو، وروسته له هغې چې د سوډان د سرو زرو د غرونو پورې ټوله صحراء د ده د واک لاندې شوه».

په دې توګه د اسلام د یوه شاسوار د تاریخ پاڼه غونډه شوه، هغه د دنیا او مشرۍ خوندونه پرېښودل نو الله تعالی ورته له هغې نه بهتر ورکړل، ابن کثیر رحمه الله وايي: « د هغه لپاره د بادشاهۍ داسې څه حاصل شوي و چې د نورو بادشاهانو لپاره نه و، هغه به چې د کوم دښمن د جنګ لپاره روانیده نو پنځه لکه جنګیالي به ورسره و، د هغه تابعداري به خلکو په عقیدې سره کوله، خو د دې ټولو باوجود به هغه حدود نافذول د اسلام د محارمو ساتنه به یې کوله، دین به یې ساته او په خلکو کې به یې د شریعت سره سم چلند کولو، د دې په ترڅ کې د هغه عقیده او دین صحیح و او د عباسي دولت سره یې اړیکه او دوستي وه».

الله تعالی دې په شیخ، مجاهد او شهید-باذن الله- ابو بکر اللمتوني رحم وکړي، الله دې د هغه جهاد او دعوت قبول کړي او په لویدیځه افریقا، شمال او صحراء کې دې د هغه د لمسو مرسته وکړي، کوم چې په دغو سیمو کې د الله تعالی د دین د قیام لپاره کوښښ کوي او هلته د شرک د اثارو د لمنځه وړولو لپاره لګیا دي، الله تعالی دې هغوی ته فتح او واکمني ورکړي.

زه به ستاسو په ډیر والي

په نورو امتونو فخر کوم

داسلام د لویو مقاصدو څخه یومقصد د نیک اولاد غوښتل هم دي، د دې ډیر اهداف دي چې لوي هدف یې د مسلمانانو د ډلې زیاتوالی دی ترڅو د مسلمان امت قوي شي.

اسلامي شریعت هم دېته ډیره پاملرنه کړېده چې په تائید کې یې ډیر نصوص هم راغلي دي؛ ته وګوره د نیک اولاد غوښتل د ټولو انبیاؤ او رسولانو سنت دی د الله پیغمبر زکریا علیه السلام (هم د خپل رب څخه د نیک اولاد غوښتنه کړې وه چې د قران په مختلفو ځایونو کې ذکر ده او دا دعاء د کوم بادشاه اویا وزیر د غوښتلو یا د سرو، سپینو زرو د غوښتلو لپاره نه وه بلکې د نیک او پاک اولاد غوښتنه یې کړې وه، زکریا "خپل رب ته ودرید او لمونځ یې وکړ او د خپل رب تعالی څخه یې په پټه دعاء وکړه چې (رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُن بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا * وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِن وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا * يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا) [سورت مریم ۶-۴]، ژباړه: ای زما ربه بیشکه کمزوري شوي دي هډوکي زما او سپین شوی دی سر زما او زه نه یم په دعا کولو ستا نه ای زما ربه محرومه * او بیشکه زه ډاریږم د تربورانو څخه زمانه وروسته او زما ښځه شنډه ده نو را وبخښې ماته د خپل طرف څخه وارث ددین * چې وارث شي د دین زما اود دین د اولاد د یعقوب او ویې ګرځوه ای زما ربه غوره شوې. او بل ځای کې فرمایي: (رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ) [ال عمران ۳۸]، ژباړه: اې ربه را وبخښې ماته د خپل طرف نه اولاد پاک بیشکه ته اوریدونکې د دعا یې. او په بل ځای کې فرمایي: (رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ))[سورت الانبیاء۸۹]، ژباړه: ای ربه ته ما مه پریږده یواځې ته د غوره میراث وړونکوڅخه یې.

او د عمران بي بي هم د الله څخه د اولاد غوښتنه وکړه نوالله ورته مریم وبخښله چې د ټولو خلکو لپاره یې د الله د قدرت یوه بیلګه وګرځوله او بیا یې مریم علیها السلام ته عیسی علیه السلام وبخښه اود اولوا العزم پیغمبرانو له ډلې یې وګرځوو.

مهمه لا دا چې د مسلمانانو په ډیر والي سره کفر نسکوریږي او دین اسلام غالبیږي، نو کفارو هم دا معادله ادراک کړې ده چې ډیری مسلمانان ترې ناخبره دي، نو مونږ ګورو چې کوم جنګ دوی د مسلمانانو په وړاندې پرمخ بوزي د لومړیتوبونو څخه یې د ښځو او ماشومانو هدف ګرځول وي.

په قران کریم کې ښځې ته فصل ویل شوی دی؛ ځکه چې دا د نوي نسل د پیدایښت ځای دی او داسلام د دښمنانو سیاست همدا دی چې د ځمکې له نقشې څخه (لااله الاالله) او د دې

ویوونکي ختم کړي، او دا ډیره لرې خبره ده ؛ څکه چې د محمد صلی الله علیه وسلم امت اولاد زیږونکی امت دی چې نه شنډیږي او دا به تل همداسې وي تردې چې هرڅه الله ته په میراث کې پاتې شي اوقیامت قایم شي.

خو متاسفانه چې ځینې مسلمانې خویندې د دښمن د دې سیاست څخه ناخبره دي خو دوی ته دا اندازه نه لګیږي چې د یومسلمان بچي په زیږیدو سره د کفارو په مریو کې یو اغزی نالیږي او پدې سره د کفر په بغل کې خنجر خخیږي، بله دا چې د مسلمانانو د تعداد په زیاتوالي سره فاجران ژوبلیږي، د کفر بیرغونه رانسکوریږي او د نیکو مسلمانانو غږونه پرې پورته کیږي.

د نسل تحدیدول یوه وباء ده چې د دین د دښمنانو لخوا زمونږ سپیڅلي او بچي زیږوونکي امت ته ننوتې ده چې د دې لارې دا عظیم امت کمزوی او برم او عزت یې له منځه یوسي، او زمونږ حبیب جناب محمد رسو الله صلی الله علیه وسلم د مسلمانانو د ډلې په ډیر والي امرکړیدې لکه د معقل بن یسار رضي الله عنه په روایت کې راځي چې: یوسړی رسول الله صلی الله علیه وسلم ته راغی او وېې ویل ماته په غنیمت کې یوه ښائسته ښځه رسیدلې ده خو بچي نه زیږوي (شنډه ده) آیا زه ورسره نکاح وکړم، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل: «نه!» په دویم ځل ورته راغی بیا یې منع کړ، په دریم ځل ورته راغی نو بیایې ورته وفرمایل: «تاسو د مینه کوونکواو اولاد زیږوونکو ښځوسره نکاح وکړئ؛ څکه چې زه به (د قیامت په ورځ) ستاسو په ډیر والي په تاسو فخر کوم» [سنن ابو داود].

رسول الله صلی الله علیه وسلم چې انس ابن مالک رضي الله عنه ته کله دعا کوله نو د زیات اولاد او د برکت دعا یې ورته وکړه وېې فرمایل: « ای الله ته د انس مال او اولاد زیات کړه او کوم څه چې ورکوې برکت ورته پکې واچوه» [متفق علیه].

امام احمد په خپل مسند کې د انس رضي الله عنه څخه روایت کوي چې ماته مې لور و ویل: زما له اولادونو څخه څه د پاسه یوسل شل مړه دي او زه په انصارو کې د ډیرمال خاوند یم".

احنف بن قیس یوځل د معاویه رضي الله عنه خوا ته لاړ، معاویه رضي الله عنه یزید خپلې مخې ته کښینولې و او په تعجب سره یې ورته کتل نو احنف بن قیس ته یې وویل: " ته د بچو په هکله څه وایې؟" احنف بن قیس ورته وویل: "ای امیر المومنین بچي زمونږ پشتیباني ده، زمونږ د زړونو میوه ده، زمونږ د سترګو یخوالی دی او د دوی په ملاتړ مونږ په دښمن حمله کوو او دا زمونږ جانشینان دي نوته د دوی لپاره عاجزه ځمکه اوسوری کونکی اسمان جوړ شه،که څه درنه وغواړي نو ورېې کړه، که درنه د ستړیا غوښتنه وکړي نوځان یې په خدمت ستړې کړه، د دوی څخه لږ څیز مه منع کوه کنه نو دوی به ستا د نږدیوالي څخه ستړي شي، په تلوار سره به ستا مرګ وغواړي"، نو معاویة رضي الله عنه ورته وویل: "الله دې خیر درکړي دوی همداسې دي څنګه چې یې تا توصیف وکړ".

هیره دې نه وي چې مونږ خپله مسلمانه خور د کفارو د یو بل خبیث سیاست څخه خبرداره کړو چې هغه تر ډیره پورې د ودونو روستوالی دی او دا د کفارو یو بل سازش دی دوی کوښښ کوي چې مسلمانې خویندې د کورني ژوند د حقیقت څخه بې برخې کړي، دوی خو د الله د توحید لپاره پیدا دی چې یواځې د الله بندګي وکړي او د دین خدمت وکړي څومره یې چې په وس پوره وی، چې یو له هغې څخه واده دی او بل د اولاد ښائسته تربیت، که مسلمانه خور پدې پوهه شي چې په خپل وخت واده کولو کې څومره خوبیانې دي؛ د مسلمانانو ډیر والی او د اولاد ښائسته تربیت یې پکې هدف وي، د هغه اولاد چې د ده سره به بیا نیکي کوي او په نیکو دعاګانو کې به خپله مور او پلار له مرګه وروسته هم یادوي، لکه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: «کله چې یو انسان وفات شي د هغه د ټولو اعمالو ثواب قطع شي مګر درې شیان داسې دي چې د مرګ څخه وروسته به یې هم ده ته ثواب رسیږي؛ یو صدقه جاریه، بل هغه علم چې چاته یې ښودلې وي، دریم نیک اولاد چې د ده لپاره دعا کوي».

او رسول الله صلی الله علیه وسلم داهم فرمایي: «الله تعالی به په جنت کې د بنده یوه پوره مرتبه لوړه کړي نو هغه به پوښتنه وکړي چې یا ربه دا له کومه ؟ نو الله تعالی به ورتهووایي چې ستا د بچې ستا لپاره په غوښتلو».

او امام بخاري رحمه الله په خپل صحیح کې باب لګولی دی: (باب دی په بیان د بچي غوښتلو کې د جهاد لپاره) او بیا یې پکې د ابو هریره حدیث راوړی دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: «سلېمان علیه السلام نیت وکړ چې زه به نن شپه (۱۰۰) یا (۹۰) بیبیانو سره کور والی کوم او هر یوه به یو بچی وزیږوي چې د الله تعالی په لار کې به جهاد کوي نو ملګري یې ورته وویل: ان شاء الله، خو له هغه څخه ان شاء الله هیره شوه او وېې نه ویله، نو د هغه بیبیانو څخه یوازې یوې حمل واخیست او هغه هم د غوښې یوه ټوټه چې پوره انسان نه و، قسم په هغه ذات چې د هغه په لاس کې زما روح دی؛ که ان شاء الله یې ویلې وای نو هغه ټول به برابر زیږیدلي وای او ټولو به د الله تعالی په لاره کې جهاد کولی.

که مسلمانه خور په دې پوه شي چې د بچو په زیږولو سره دالله تعالی د دین مرسته کیږي او د دین دښمنان پرې قهریږي نو دې کارته به یې له مخکې څخه ملا تړلې وه او شاید چې په دې کار سره دا له هغه مجاهدینو له ډلې څخه شمار شي چې الله تعالی یې په دې توګه توصیف کړی دی: (وَلَا يَطَئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ) [التوبه: 120]، ژباړه: دا مجاهدین په یوه لار تګ نه کوي چې دښمن پرې په قهر کړي او نه د دښمن څخه غنیمت لاس ته راوړي مګر دوی لپاره په دې کار سره نیک عمل لیکل کیږي, یقینا الله تعالی د نیکي کوونکو اجر نه ضایع کوي.

مسلمانه خور دې د عمر رضی الله عنه په دې وینا هم سوچ وکړی چې فرمایي: "قسم په الله زه په خپل ځان د کوروالي په کولو زور کوم؛ په دې امید چې الله تعالی به زما له امله یو نفس ته ژوند ورکړي چې د الله تعالی پاکي به بیانوي).

انجونې د پیغلتوب په اول وخت کې ودول په ځینو طاغوتي دولتونو کې چې نام نهاد اسلامي دولتونه دي جرم شمېرل کیږي البته په اسلامي شریعت کې حلال هغه دي چې الله حلال ګرځولي وي او حرام هغه دي چې الله تعالی حرام ګرځولي وي.

او عایشه رضی الله عنها وایي: "رسول الله صلی الله علیه وسلم زه په نکاح کړم او زه شپږ کلنه وم، مونږ چې کله مدینې ته راغلو او په بنو حارث بن خزرج مو واړول نو په ماتبه راغله ویښتان مې توی شول کله چې مې د سر ویښتان پوره شول نو ماته مې مور (ام رمان رضی الله عنها) راغله, زه په انډیچق ناسته وم اوما سره مې ملګرې هم وې ما ته یې اواز وکړ نو زه ورته راغلم ماته معلومه نه وه چې له مایې څه غوښتل، نو زما لاس یې ونیو بویې تلم تردې چې زه یې د کور په دروازه ودرولم له ویرې مې زر زر ساه اخیسته تردې چې زه لږه په ارام شوم نو بیا یې لږې اوبه راواخیستې زما په مخ اوسرېې واچولې او بیایې کورته ننویستلم په کور کې دانصارو ښځې وې, هغوی وویل: په خیر راغلې قدم دې بختور شه، زه یې هغوی ته وسپارلم او هغوی زه سینګار کړم رسول الله صلی الله علیه وسلم چې د چاشت په وخت راغی نو زه و ویریدم, زه یې ورته وسپارلم چې زه په دغه وخت کې نهه کلنه وم" [راوه مسلم].

کله چې د مسلمانې خور په دې خبره سرخلاص شي نو د غلطو خلکو خبرو ته به بیا غوږ نه نیسي, د زمرو دب چو په روزنه به مصروفه شي, په کور کې به د هغوی سرداره جوړه شي او روزنه به یې د ملت ابراهیمي د خالص توحید په خالصو شیدو او تلقین ورکوي, خصلت جوړوي, د دغو بچو خوي به د مسلمانانو سره دوستي او د کفارو سره دښمني وي، زړونه به یې د مومنانو په مینه او د کفارو په نفرت ډک وي, د الله تعالی په لاره کې به جهاد کوي او د چا د ملامتیا څخه به نه ویریږي [سورت المائده ۵۴].

و آخر دعوانا أن الحمد الله رب العلمین

پوځي او امني

عمليات

دا چې د کفري ځواک پر خلاف د اسلامي دولت د لښکرو جګړه دوام لري، نو پدې لړۍ کې مونږ د وروستنيو عملياتو يوه برخه راخلو؛ کومې چې د اسلامي دولت د واکمنۍ په پراخه کيدو، يا د دښمن په ويرولو، وژلو او ذليله کولو کې کاميابې شوې وي، دغه عمليات د هغو ګڼ شميره عملياتو يوه کوچنۍ بيلګه ده چې اسلامي دولت په تيرو اوونيو کې د نړۍ د ختيځ او لويديځ په بيلابيلو جبهاتو کې ترسره کړي دي:

په ترکيا جنګ

د ربيع الأول په اوومه نيټه، استشهادي ورور أبو أنس المنبجي او ورور أبو عمر الهاشمي - تقلبهما الله – وکړئ شوی چې خپلې بارودي موټرې د باب ښار په لويديځ؛ په کفير او وقاح کليو کې د مرتدينو په پنډ غالو انفجار کړي چې په دغو عملياتو کې د ترکي مرتد پوځ يو ټانګ ويجاړ او درې نور زيانمن او يو شمير مرتدين مردار شول، په عملياتو پسې مجاهدينو په کفير کلي يرغل وکړ او په ترڅ کې يې دوه عرادې ويجاړې، يوه غنيمت او درې مرتدين يې مردار کړل او بيرته مجاهدين روغ رمټ خپلو ځايونو ته راستانه شول.

د ربيع الاول په نهمه نيټه، د باب ښار په لويديځ کې د براته کلي سره نږدې د ترکي مرتد پوځ او مرتدو صحواتو په يوه پنډغالي استشهادي بريد ترسره شو، و رسره مجاهدينو د ترکي پوځ يو ټانګ د ماين په چاودنه کې زيانمن کړ او په دانا کلي کې يې په هاون مرمۍ يو موټر ويجاړ کړ.

د ربيع الاول په يوولسمه نيټه وررو أبو عبد الرحمن الشامي او أبو أحمد السمراوي - تقلبهما الله – وکولای شول چې ترکي پوځ او مرتدو صحواتو ته درنه مرګه ژوبله واړوي، چيرته چې ورور ابو عبد الرحمن خپل بارودي موټر د باب ښار په لويدځ ازرق کلي کي د مرتدينو په پنډغالي انفجار کړ، چې څوارلس مرتدين پکې مردار او ګڼ شمير ټپيان شول او درې عرادې يې ويجاړ کړی شوې، بل پلو ته دويم ورور د باب ښار په ختيځ؛ الزرزور کلي کې د مرتدينو پنډغالي ته ورسيد او خپل بارودي موټر يې انفجار کړ، چې ګڼ شمير مرتدين پکې مردار او ټپيان او يو شمير موټرې زيانمنې شوې، لدې لړ وروسته په همده کلي کې په ټانګ ضد توغندي د ترکي مرتد پوځ يو ټانګ ويجاړ کړی شو.

د ربيع الأول په دولسمه نيټه، د خلافت غازيانو د باب ښار په لويديځ کې د دوه توغندو او هاون په واسطه د ترکي پوځ دوه ټانګونه ويجاړ او يو زيانمن کړل.

د ربيع الاول په پنځلسمه نيټه، د اسلامي دولت د زغره والو ښکاريان وتوانيدل چې د باب ښار په لويديځ کې په ټانګ ضد توغندو د ترکي مرتد پوځ يو ټانګ ويجاړ او بل يې زيانمن کړ.

د ربيع الاول په شپاړسمه نيټه، د ترکي مرتد پوځ او مرتدو صحواتو

په استنبول کې د صلیبیانو په مراسمو د برید د ساحې انځور

سره نښتې رامنځ ته شوې چې ورپسې مجاهدینو د باب ښار په شمال ختیځ کې په العجمي کلي یرغل وکړ، وروسته د استشهاد یو تن اتل-تقبله الله- خپل بارودي موټر قنیفذ کلي ته نږدې د مرتدینو په یوه پنډ غالي انفجار کړ.

د ربیع الاول په یوویشتمه نیټه، د خلافت غازیانو د باب ښار په لویدیځ کې د ترکي مرتد پوځ یو ټانګ او یو BMP زغره واله عراده په ټانګ ضد توغند ویجاړ کړل.

د ربیع الاول په درویشتمه نیټه، د اسلامي دولت د زغره والا ښکاریان وتوانیدل چې د باب ښار په لویدیځ کې د ټانګ ضد توغندو په واسطه دوه زغره والې عرادې ویجاړ کړي، په همدغه ورځ د حلب ولایت د رسنیزه چارو دفتر د «صلیب زغره» تر عنوان لاندې یوه ویډیو خپره کړه چې پکې د ترکیې د مرتد پوځ د دوه کارمندانو د سوځولو سحنې خپرې شوې، ترکیه چې د خپلو صلیبي بادارانو په نمایندګۍ په اسلامي دولت او مسلمانانو د صلیب د زغرې تر عنوان لاندې حمله رهبري کوي، په دغې ویډیو کې دا پیغام و چې که د ترکیې مرتد پوځ نور د اسلامي دولت په خاوره بمبار ته دوام ورکړي نو د خپل پوځ د سوځولو د دغه شان سحنو سره به اشنا شي.

د ربیع الآخر په دویمه نیټه د خلافت یو تن اتل غازي د استنبول په ښار کې پر یوه مشهور نایټ کلب په داسې حال کې یرغل وکړ چې د نصاراو شرکي اختر پکې لمانځل کیده، غازي اتل د خپلو لاسي بمونو او کلاشنکوف په واسطه دغه برید ترسره کړ، چې په ترڅ کې یې یو سل او پنځوس تنو ته مرګ ژوبله واوښته، دغه برید د الله تعالی د دین لپاره د غچ او د امیر المومنین حفظه الله د دې غږ په ځواب کې تر سره شو چې وایي: د صلیب خادمه ترکیه په نښه کړئ.

بغداد ولایت:

د ربیع الاول په پنځمه نیټه، د خلافت امنیتي ډلګیو د بغداد په الصدر ښار کې د لارې په غاړه یو بارودي موټر ځای پر ځای کړ او بیا یې په مشرکو روافضو انفجار کړ، چې شپیته مرتدین پکې مردار او په لسګونو پکې ټپیان شول.

د ربیع الاول په یوولسمه نیټه، د خلافت یوه امنیتي ډلګۍ په دې وتوانیده چې بغداد په ختیځ؛ الباویه سیمه کې د روافضو د یوه پنډغالي سره نږدې بارودي موټر ځای پر ځای کړي او بیا د لرې نه انفجار کړه، چې په ترڅ کې یې اتیا تنه روافض مړه او ټپیان شول، ورسره بله امنیتي ډلګۍ وتوانیده چې د بغداد په جنوب أبو دشیر سیمه کې دوه ماینونه ځای پر ځای کړي او بیا یې د روافضو په یوه ګڼه ګوڼه انفجار کړي چې شل تنه مرتدین پکې مړه او ژوبل شول.

د ربیع الآخر په لومړۍ نیټه ورور ابو نواف العراقي او ابو عبد الملک العراقي-تقبلهما الله- د خپلو بارودي واسکټونو سره د بغداد په منځنۍ سیمه «السنک» کې پرلپسې خپلو واسکټونو ته د روافضو په پنډغالي انفجار ورکړ چې د سل نه زیات مشرکین پکې مړه او ژوبل شول، په همدغه مهال کې د ماینونو ډلګیو د بغداد الجدیده په سیمه کې یو بارودي موټر ځای پر ځای او بیا یې د لرې نه انفجار کړ چې په ترڅ کې یې نوي مرتدین مردار او اوولس ټپیان شول.

نینوی ولایت:

د ربیع الاول په شپږمه نیټه، استشهادي ورور ابو خطاب العراقي-تقبله الله- د موصل په ختیځ البرید ناحیه کې د رافضي پوځ او ملیشو په یوه پنډغالي د خپل بارودي موټر په واسطه برید ترسره کړ چې یو ابرامز ټانګ او دوه بلډوزرې پکې ویجاړ، اته مرتدین مردار او ګڼ شمیر ټپیان شول، بل پلو ته د استشهاد څلور تنه اتلان أبو خطاب المصلاوي، أبو أحمد الشامي، أبو سلمة الشامي او بتّار الموصلي - تقبلهم الله – د موصل په جنوب کې د السلام روغتون سره نږدې د مرتدینو د پنډغالو په لور ولاړل هر یو خپل بارودي موټر په مرتدینو انفجار کړ چې پنځه دیرش مرتدین پکې مردار شول، پنځه BMP عرادې، یو بلډوزر او یو همر یې ویجاړ کړ او ګڼ شمیر نورې عرادې زیانمنې کړې شوې، ورپسې د مرتدینو سره د مختلف ډوله وسلو نښتې رامنځته شوې چې څلور مرتدین پکې ووژل شول یو پکې په قناص ښکار شو او ګڼ شمیر ټپیان شول، او دوه همر عرادې یو BMP زغره واله عراده یې ویجاړه او بله

د موصل په السلام روغتون کې د جګړې آثار

غنيمت کړی شوه.

د ربيع الاول په اوومه نيټه، استشهادي ورور ابو حمزه العراقي د موصل په جنوب کې السلام روغتون سره نږدې د تښتيدونکي رافضي پوځ او مليشو ګڼې ګوڼې ته په نفوذ وتوانيده چې په دغه اتلوال بريد کې لس مرتدين مردار پنځه څلويښت ټپيان او اته BMP عرادې پنځه همر عرادې او يو ابرامز ټانک ويجاړ کړی شو ، په همدغه مهال کې د خلافت غازيانو په سومر ناحيه کې د هغه قطار سره نښته پيل کړه چې د محاصره شويو مرتدينو مرستې ته را روان و چې په ترڅ کې لس مرتدين مردار او يو شمېر نور ټپيان شول، له دې لړ وروسته د موصل په جنوب الوحدت ناحيه کې استشهادي ورور ابو اسلام الشامي-تقبله الله- خپل بارودي موټر په رافضي پوځ او مليشو انفجار کړ چې درې همر عرادې يې ويجاړ کړې، اته مرتدين مردار او ګڼ شمېر نور ټپيان کړی شول، ورپسې د مختلف ډوله وسلو سختې نښتې پيل شوې چې په ترڅ کې يې درې BMP عرادې ويجاړې کړی شوې، په همدغه مهال کې په ختيځ محور نښتې رواني وې چې په ترڅ کې يې يوويشت مرتدين مردار، يو همر ويجاړ او بل زيانمن کړی شو، د دې عملياتو تر څنګ د موصل په الاخاء ناحيه، د شيما، انتصار او النور ناحيو په لمنو کې يوويشت مرتدين په قناص ښکار کړی شول.

حمص ولايت:

د ربيع الاول په اتمه نيټه، د خلافت غازيانو د حويسيس او شاعر په سيمه کې د نصيري پوځ او مليشو سره نښتې پيل کړې چې په ترڅ کې يې په اته پاټکونو ولکه وکړه، د پنځوس نه زيات مرتدين يې مردار کړل او درې ټانکونه، يو ثقيله ماشين زيکويک او کونکورس توغندو دسګاه د يو شمېر توغندو سره او نورې يوه اندازه وسلې اومهمات يې غنيمت کړل.

د ربيع الاول په نهمه نيټه، د خلافت غازيانو پيل کړی شوې غزا وغزوله او تدمر ښار په غاړو کې يې په مهمو ستراتيژي ځايونو ولکه وکړه، چې په دې لړ کې د المهر د غازو شرکت چې ټيپور هوايي ډګر په شمال کې او تدمر په لويديځ کې واقع دی؛ د ولکې لاندې شو، کله چې مجاهدينو د المهر شرکت برج او په الارتوازي پاټک ولکه وکړه نو نصيريانو د تدمر ښار څخه يو د دغو سيمو بيرته ترلاسه کولو لپاره يو لوی قطار سيمې ته راوليږه، ليکن د خلافت غازيانو او په ځانګړې توګه انغماسي اتلان پرې ور غوټه شول، ګڼ شمېر مرتدين يې ووژل او نور وتښتيدل ليکن مجاهدين ورپسې شول او ټول يې ووژل، په همدغه مهال کې د جنوب په لور کې د جحار سيمې په لور پرمختګ جاري و او د مهر او جحار ترمنځ د نصيري پوځ په پنځلس پاټکونو ولکه وکړی شوه او د جزل د تيلو پوره سيمه د شرکت په شمول د ولکې لاندې شوه، په دغو نښتو کې د نصيري پوځ يوسل او دولس مرتدين ووژل شول او الله تعالی په خپلو مجاهدو بندګانو دغنيمت په توګه د درې ټانکونو، د توغندو د يوې دسګاه، يو ميداني توپ، يو ثقيله ماشين او په لويه کچه مهماتو احسان وکړ.

د ربيع الاول په لسمه نيټه، د خلافت غازيانو د تدمر ښار په لمنو کې د نصيري پوځ په مورچو له هرې خوا بريدونه پيل کړل او په ګڼو ځايونو يې ولکه وکړه؛ په شمال کې د حويسيس سيمه، د توپونو او ابراج غونډۍ، د الطار او عنتره ستراتيژي غرونه او د تدمر نظامي ګودامونه ونيول شول، په جنوب کې د قصر الحلابات سيمه، هيان ستراتيژي غر ونيول شو، په لويديځ کې په المهر شرکت، المهر او البرج غونډۍ، المهجوره کنډک، جزل د تيلو شرکت او جحار د غازو په شرکت ولکه وکړی شوه، په ختيځ کې د ښار غنمو ګودامونه، اته پاټکونه او التليله دوه لارې ونيول شول، د دغو نښتو ترمنځ دوه استشهادي بريدونه او ګڼ شمېر انغماسي بريدونه ترسره کړی شول، د دغې مبارکې غزا پايله؛ دوه سوه شپيته مرتدين وژل، ګڼ شمېر نصيري مرتدين نيول چې يو پکې د جګړن په رتبه ضابط هم شامل و، په جزل سيمه کې يوه جنګي الوتکه رانسکوره کړی شوه، څلور ټانکوه يو BMP عراده، او شپاړل مختلف ثقيله ماشينونه، د توغندو يوه دسګاه د ټانک ضد توغندو بله دسګا او يو شمېر توغندي او په لويه کچه وسله اومهمات د غنيمت په توګه ونيول شول.

د تدمر هغه ساحه چې روسي پوځیانو پکې میشت وو، اوس د خلافت د غازیانو په لاس کې ده

د ربیع الاول په یوولسمه نیټه، د خلافت غازیانو د تدمر په ټول ښار ولکه وکړه، چې پدې سره د څو ورځو سختو نښتو وروسته د تدمر ښار یو ځل بیا د خلافت د سیوري لاندې شو، د تدمر ښار کې د نصیریانې پښې هغه وخت وښویدې چې کله مجاهدینو د ښار په څلور خواو کې مهم ځایونه ونیول؛ د تدمر قلعه، العامریه غونډۍ او ناحیه په ختیځ کې د ښار دروازه او د هیان او الطار غره په څنډو کې په پاتې مرتدینو د اکمالاتو دلارې بندیدل دا ټول هغه لاملونه و چې د الله تعالی د نصرت نه وروسته یې د نصیریانو زړونه په ښار کې مات کړل، ورپسې مجاهدینو په لویدیځ کې پرمختګ ته دوام ورکړ او البیارات، الدوه او د تدمر په درې لارې یې ولکه وکړه، د تدمر په شمال لویدیځ کې د حیان د غازو شرکت تر ولکې لاندې راغی او د خلافت دغه ځواکونه د دوه سیمې کې د خپلو فاتحو ورونو سره یو ځای شوې، په دغو جګړو کې د سلو پورې نصیریان او رافضي ملیشې ووژل شوې او د خلافت غازیانو دیرش ټانګونه، شپږ BMP عرادې، شپږ ۱۲۲ ملمتره میداني توپونه اووه زیکویکې او په لویه کچه ټانګ ضد توغندي، د هغې دسګاوې، په لویه انداز ګراد توغندي، د ټانګونو مرمۍ او مختلف ډوله مهمات غنیمت کړل، چې پدې سره د تدمر ښار ولکه نوره هم پیاوړې شوه.

د ربیع الاول په دولسمه نیټه، د خلافت غازیانو د حمص په ختیځ ریف کې خپل پرمختګ ته دوام ورکړ او تدمر ښار په لویدیځ کې څلویښت کلومتره ژور والی تامین کړ، ورسره د نصیري پوځ تر ټول لوی نظامي هوایي ډګر تیپور په درشل ودریدل، چیرته چې مجاهدینو د تدمر او حمص په نړیواله لویه لاره د جحار دوه لارې تر ولکې لاندې کړ او د هوایي ډګر په شمال کې په واقع غرونو کې یې د نصیري پوځ په پوستو یرغل وکړ او هوایي ډګر په شمال کې د دافع هوا کنډک ته په لاره یې دولس پاټکونه د ولکې لاندې کړل چې پدې سره د کتیبې د پاسه شول، له بلې خوا د خلافت غازیانو د هوایي ډګر په ختیځ کې د دافع هوا په بل کنډک یرغل وکړ او ورسره یې مرهطان کلی هم تر ولکې لاندې کړ، په همغږۍ یې ورسره د هوایي ډګر په جنوب کې د بارده سیمې په غونډیو کې په نصیري پوځ یرغل پیل کړ، چیرته چې برج السیل، قصیر او المشتل سیمې تر ولکې لاندې شوې او پدې سره په هوایي ډګر د شمال، جنوب او لویدیځ لوري څخه د محاصرې کړۍ راتنګه شوه او مجاهدین هوایي ډګر ته د دوه نه تر پنځه کلومتره فاصله کې شول، په دغو نښتو کې یو روسي ۵۵T ډوله ټانګ او یو ۱۲۲ ملمتره توپ ویجاړ کړی شو، ورپسې مجاهدینو په هوایي ډګر د توپونو سخت بریدونه پیل کړل چې په ترځ کې یې په هوایي ډګر کې ناستې درې الوتکې ویجاړ کړی شوې.

د ربیع الاول په څوارلسمه نیټه، د خلافت غازیانو تازه پرمختګ وکړ او د تیپور هوایي ډګر په لمنو کې یې لویدیځ ته الشریفه تر ولکې لاندې کړ او هم یې د نصیري پوځ او رافضي ملیشو په یوه پاټک ولکه وکړه کوم چې د کلي په ختیځ کې واقع و، چې پدې پرمختګ سره هوایي ډګر ته واحده خلاصه لار د ګواښ لاندې شوه ځکه چې په شمال کې المهجوره کنډک ونیول شو، په ختیځ کې د دافع هوا کنډک او یو شمیر نور ځایونه تر ولکې لاندې شول.

عدن أبین ولایت:

د ربیع الاول په لسمه نیټه استشهادي اتل ورور ابو سعد العدنی- تقبله الله- د عدن ښار په ختیځ د خور مکسر سیمې د الصولبان روزنتون مخې ته د یمني پوځ په کارمندانو د خپل بارودي واسکټ برید ترسره کړ چې تر اتیا مرتدینو ته پکې مرګ ژوبله واووښته.

د ربیع الاول په اتلسمه نیټه، استشهادي اتل ورور ابو هاشم الردفاني-تقبله الله- د ټولو امنیتي کمربندونو څخه تیر شو او د عدن په ختیځ کې د الصولبان پوځي روزنتون هغه ځای ته ورسیده چېرته چې مرتدینو معاشونه اخیستل، په برید کې د لوی الله په فضل اویا مرتدین مردار او په لسګونو ټپیان شول.

مصر:

د ربيع الاول په يوولسمه نيټه، استشهادي ورور ابو عبد الله المصري-تقبله الله- د قاهرې ښار په زړه کې د الکاتدرائيه سيمه کې د نصاراو په يوه ګڼه ګوڼه د بارودي کمربند برید ترسره کړ، چې اتيا تنو صليبيانو ته يې مرګ ژوبله واړوله.

دمشق ولايت:

د ربيع الاول په اوولسمه نيټه، استشهادي ورور ابو صديق الشامي-تقبله الله- وتوانيده چې د اردن سره په نا مشروعه پوله د الرکبان کيمپ سره نږدې د جيش سوريا الجديد په نوم د مرتدينو يوه پنډغالي ته ځان ورسوي، خپل بارودي موټر سايکل يې د مرتدينو ترمنځ انفجار کړ چې په لسګونو مرتدين پکې مردار او ټپيان شول او د وسلې يو ګودام او څلور 4x4 موټرې ويجاړ شوې.

القوقاز ولايت:

د ربيع الاول په اتلسمه نيټه، د خلافت يو شمير غازيانو د چيچينيا په ګروزني ښار کې د امنيتي ځواکونو پر پنډ غالو د خلافت غازيانو انغماسي برید تر سره کړ چې پرلپسې دوه ورځې يې دوام درلود، په برید کې مختلف ډوله وسله وکارول شوه او يو شمير مرتدينو ته پکې مرګ ژوبله واوښته.

أردن:

د ربيع الاول په اتلسمه نيټه، د خلافت څلور تنه غازيان؛ هر يو ورور محمد صالح الخطيب، محمد يوسف القراونة، حازم محمد أبو رمان او عاصم محمد أبو رمان - تقبلهم الله – د لاسي بمونو او سپکو وسلو په توسط په الکرک ښار کې د اردن په مرتدو استخباراتو او د صليبي هيوادونو په اتباعو برید تر سره کړ، دغه برید د استخباراتو د يوې ګزمې سره په نښته پيل شو چې په ترڅ کې يې د دغې ګزمې ټول افراد مردار کړی شول، بيا غازيانو برید ته دوام ورکړ او د ښار په يو استخباراتي مرکز يې يرغل وکړ چې هلته موجود يو شمير مرتد مردار کړی شوی، لدې وروسته مجاهدين د کرک په مشهوره کې مورچې ونيولې چيرته چې د صليبي ټلوالې د هيوادونو اتباع موجود وو، نښتو زور واخيست او څو ساعته يې دوام وکړ چې په پای کې څلور واړه غازيان د خپل رب سره مخامخ شول، وروسته له هغې چې مرتدينو او د صليبي هيوادونو اتباعو ته يې د مرګ تراخه وڅکول، د دغې مبارکې غزا په پايله کې شل مرتدين مردار شول چې يو پکې مرتد ډګرمن «سائد المعايطة» چې د ځانګړو ځواکونو مشر وو مردار شو او يوه د صليبي ټلوالې د هيوادونو ښځينه تابعه وه، ترڅنګ يې پنځه ديرش نور مرتدين او صليبيان ټپيان شول.

أروپا:

د ربيع الاول په نولسمه نيټه ورور ابو البراء التونسي-تقبله الله- د جرمني په زړه «برلين» ښار کې د موټر وهلو عمليات ترسره کړل، دغه عمليات د هغه غبر په ځواب کې ترسره شول چې وايي د هغې صليبي ټلوالې د هيوادونو اتباع په نښه کړئ چې مسلمانان وژني، نو ابو البراء-تقبله الله- پدې لړ کې په خپله لارۍ هغه بازار په نښه کړ چې د صليبيانو د شرکي اختر به مناسبت جوړ کړی شوی و چې په ترڅ کې يې دولس تنه ووژل او اته څلويښت نور ټپيان شول، کله چې د جرمني په دغو عملياتو کې کامياب شو نو بيا له هغه ځايه د ايټاليې ميلانو ښار ته ورسيده چيرته چې هغه د ربيع الاول په دروېشتمه نيټه د پوليسو په يوه ګزمه برید وکړ او د صليبيانو سره د نښتو پر مهال شهيد شو-نحسبه والله حسيبه.

الجنوب ولايت:

د ربيع الآخر په دويمه نيټه د خلافت پنځه اتلان أبو قسورة العراقي، أبو حسن العراقي، أبو مصعب الشامي، محمد العراقي او أبو سياف الشامي - تقبلهم الله –د نجف په جنوب کې د مشخاب سيمې واقع د روافضو د پاټکونو په لور ولاړل، دغو څلورو انغماسايانو په لسګونو مرتدينو مردار کړل او خپل بارودي واسکټونه يې د مرتدينو په پنډغالو انفجار کړل، پنځم استشهادي ورور خپل بارودي موټر د مشخاب او قادسيه سيمې ترمنځ د مرتدين په يوه پنډغالي کې انفجار کړ، چې د دې عملياتو په پايله کې سل مرتدينو ته مرګ ژوبله واوښته.

په مصر کې په قبطي کنيسه د برید آثار

د روافضو پر خلاف د هغوی د شرکي مراسمو پر مهال عملیات

د هغو عملیاتو احصائیه چې د محرم او صفر په میاشتو کې یې د روافضو شرکي غونډې په نښه کړې دي

1500

130

یې ایرانیان 99

مړه او ژوبل

45

څخه زیات ځانګړي عملیات ترسره شول

5

د لارې د غاړې بارودي موټر

27

ماینونه

20

استشهادي عملیات

1/2 1438 هـ په بغداد کې د دوه استشهادي بریدونو په ترځ کې 100 مړه او ژوبل

1/14 1438 هـ د بغداد په الشعب سیمه کې د استشهادي برید په ترځ کې 100 مړه او ژوبل

2/6 1438 هـ په صلاح الدین ولایت کې د دوه استشهادي بریدونو په ترځ کې 130 تنه مړه او ژوبل

2/12 1438 هـ د ولایت خراسان په پاکستان سیمه کې د استشهادي برید په ترځ کې 160 مړه او ژوبل

2/21 1438 هـ د خراسان ولایت په کابل سیمه کې د استشهادي برید په ترځ کې 200 مړه او ژوبل

2/24 1438 هـ د الجنوب ولایت په الحله سیمه کې د استشهادي برید په ترځ کې 200 مړه او ژوبل

د یاد وړ عملیات

د تدمر غزا

په دوه اونيو کې
د ۷ نه تر ۲۱ ربيع الأول
پورې

د رسول الله صَلَّىٱللَّهُعَلَيۡهِوَسَلَّمَ څخه پوښتنه وشوه: کوم یو ښار به لومړی فتح کیږي؛ قسطنطینیه،که رومیه؟ نو هغهﷺ وفرمایل:«د هرقل ښار به لومړی فتح کیږي»، یعنې قسطنطینیه.

[مسند أحمد او سنن الدارمي]